DEPENDENT

CRISTI MIREA

PARTEA ÎNTÂI

cristi mirea : dependent

Niciodată n-am crezut că o să pot face acest lucru. Nu credeam că mă voi afla în o astfel de situaţie. Chiar şi astăzi când totul a trecut povestea pare ireală.

Acum m-am aşezat la masă. Alături de mine se află un teanc de coli ministeriale nescrise, o călimară cu cerneală, un stilou şi lumânări. Este noapte. Singurul mod de a mă compătimi este să plâng. Destule lacrimi. Trebuie să scriu totul pe foaie. Poate aşa durerea va fi mai mică. Poate că nu…

E greu. Nu credeam că fericirea poate să doară aşa de tare. În general la mine totul era trecător. Orice mică romanţă era uitată în maxim două săptămâni. Dar pe ea…

Cum a început totul?

Firma în care lucram se afla într-o clădire impunătoare, fiind împărțită în mai multe corpuri. Fiind o firmă de asigurări, peste tot erau birori. Eu lucram într-unul uriaş pe care îl împărțeam cu opt colegi.

Era o zi în care canicula californiană te termina, iar aerul condiţionat nu funcţiona aşa cum trebuie. Mergeam pe coridor cu nişte acte de semnat la şefa mea când, pe drum chiar mi-a ieşit în cale. Mai erau cu ea două femei şi un bărbat. M-a oprit.

-Mike aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu noii noştri recruţi.

Am făcut cunoştință cu ei apoi m-am adresat șefei.

-Tocmai vă aduceam aceste acte la semnat.

-Lasă-le te rog pe biroul meu. Acum nu am timp de ele deoarece sunt pe post de ghid. Le arăt birourile în care vor lucra.

-Bun venit la bord, le-am urât eu întorcându-mă şi urmându-mi traseul când aud din nou vocea şefei strigând după mine.

-Mike, sper că n-ai uitat de cocktail party-ul de sâmbătă în cinstea noilor colegi.

-La ora nouă, nu-i aşa? Şefa mi-a încuviințat din cap ca apoi gesticulând și vorbind pe un ton ridicat le încărca mintea noilor veniți cu informații inutile.

Până la sfârșitul săptămânii mă mai întâlneam pe coridoare sau în alte birouri cu noii veniți. În birou colegii tot mă înebuneau că una dintre cele noi, cea blondă – tipic californiană tot se uita după mine. Eu negam bineînțeles deoarece nici nu observasem nimic. Nici nu aveam chef de o nouă legătură, cea precedentă nefiind tocmai ce se poate numi legătura ideală. Trebuia să mai mistui totul. Trebuia să mai descopăr unele greșeli pe care le-am făcut. Nu că n-am iubit-o. Am iubit-o, dar cred că nu îndeajuns.

Acesta este unul din defectele mele. Nu pot preţui ataşamentul unei persoane. Sunt foarte nesigur şi din frică de a nu strica ceva, renunţ. Pierd. Până acum tot timpul am pierdut şi de aceea mi-am jurat să nu mă mai arunc în orice aventură fără viitor şi să cântăresc de două ori orice hotărâre cu privire la o legătură viitoare. Ştiu că dacă odată te-a pălit dragostea nu mai poţi gândi cu creierul şi toate planurile despre o legătură ideala se spulberă. De aceea speram să nu dau de o astfel de situaţie. Nu pentru că nu aş crede în dragoste la prima vedere, dar e foarte periculoasă. Nu ştii nimic despre cealată persoană şi faci lucruri negândite, situaţia îţi scapă de sub control şi comiţi fără voie greşala vieţii. Cred că v-aţi dat seama ce părere fatalistă am despre acest tip de dragoste.

Până acum n-am avut parte de aşa ceva şi sper ca viitorul să-mi reserve o legătură normală. Dar ce este o legătură normală? Precis că după ce vei citi în continuare vei ajunge la concluzia că tot discursul meu despre autocontrol a fost vorbă-n vânt.

Așa cum a început, cocktail party-ul era pe cale să fie un eșec. Multă lume, gălăgie pe un fundal de pian, totul era caracteristic petrecerilor de firmă în care nu prea cunoşteai pe nimeni, unde femeile bârfeau costumația colegelor. Singura ta scăpare era să evadezi pe balconul sălii uriașe, care se afla la penultimul etaj al firmei.

Înainte de a mă îndrepta spre oaza mea secretă trebuia să-mi potolesc puţin foamea ce m-a lovit în timpul cuvântării şefei. Aşa că m-am îndreptat spre bufet unde erau toate aperitivele existente şi cum salatele erau predominante, mi-am luat o salată de creveţi şi am comandat un pahar cu şampanie. Deodată am auzit o voce în spatele meu.

-Nu ştiu ce părere ai tu, dar pe mine mă sufocă mulţimea asta.

Neştiind dacă mie mi se adresase vocea căutam un şerveţel. O mînă de culoarea ciocolatei îmi întise un şerveţel. Mi-am ridicat privirea. Era una din noii veniţi.

-Mike… nu-i aşa? zise ea aşteptând o confirmare.

-Mda... iar tu eşti..., nu-mi venea să cred că nu i-am reţinut numele. Precis de aceea că nu m-a impresionat cu nimic. Trebuia să recunosc că nu era simpatică, iar tenul ei creol iradia bună voie. Mă gândeam că e imposibil să fii aşa de fericit, fără motiv, sau poate avea un motiv.
-Eu sunt Lisa, credeam că am făcut deja cunoştinţă.
-Da, tu eşti cea nouă, dar te rog să nu te superi, eu nu prea reţin numele.
Între timp am primit şampania.
-Presupun că e amuzant să vii la petreceri unde sunt prezentaţi noi colegi.
-Să nu crezi că am venit de bună voie. De fapt acesta era şi adevărul. Nu aveam chef să ies nici unde în seara aceea, dar dacă şefa m-a rugat ce puteam face?
-Eu nu puteam sa lipsesc, doar şi pentru mine s-a dat petrecerea. Pe podium mă simţeam însă ca o marfă, când m-a prezentat. Zeci de ochi erau fixaţi asupra mea. Mă simţeam graznic.
-Coşmarul s-a încheiat, i-am spus eu zâmbind şi atingându-i umărul drept, în semn de consolare. Trupul ei se strecurase într-o rochie roşie cu bretele subţiri. Îmi zămbi. Mă întrebam oare cum de nu am observat-o până acum.
-Nu ştii un loc mai liniştit, doarece gălăgia asta îmi provoacă dureri de cap.
-De fapt, tocmai acolo mă pregăteam să merg când ai venit tu.
-Bineînţeles numai dacă nu te deranjez.
-Nici un deranj, îmi face plăcere. Oricum nu aveam cu cine să povestesc.
-Dar colegii tăi?
-Fiecare cu nevasta sau cu prietena, prietenul... Am pornit spre uşa care dădea la balcon, care de fapt era o terasă impunătoare.
-Tu ai venit singur?
-Da.
-Credeam că ai venit cu Caroll.
-Caroll? Care Caroll?
-Cealaltă nou venită.
-Dar de ce să vin cu ea?
-Aşa se vorbeşte că voi doi...
-Iar au inventat ceva colegii mei. Ştii, ei sunt aşi în născocirea poveştilor amoroase inexistente.
-Deci trebuie să mă apăr împotriva lor?
-Şi aşa poţi să formulezi, dar cea mai sigură soluţie de a scăpa de bârfe e să afle cât mai puţin depre viaţa ta personală.
-Îţi mulţumesc pentru sfaturi. N-am ştiut că sunt aşa periculoşi.
-Ziarele de scandal sunt nimic faţă de ei, informaţiile ajung dintr-un birou în altul mai repede ca la FBI. Între timp am ajuns la balustrada de beton a terasei de unde priveliştea era superbă. Los Angelesul noaptea. Doar lumini şi linişte. Pe terasa mai erau şi alţi refugiaţi de zgomotul mulţimii.
-E superb.
-Şi mie-mi place foarte mult, să ies noaptea pe terasa mea şi să privesc oraşul. E magic.
-Drept să-ţi spun, acesta este primul lucru care m-a impresionat de când m-am mutat în L.A.
-Tu nu eşti de aici?
-Nu, m-am mutat de o săptămână. Vin din Boston.
-Şi ţi-ai găsit aşa repede un apartament?
-De fapt stau împreună cu o prietenă care are o casă mare. Părinţii sunt milionari.
-Atunci nu te interesează un apartament în blocul meu?
-Păcat că n-am primit oferta mai curând. Trebuia să stau la ea deoarece ai mei n-aveau de unde să-mi finanţeze un apartament, iar ea mi-a fost colegă de bancă în liceu şi a spus că mă omoară dacă nu stau la ea.
-De ce nu ai adus-o şi pe ea?
-Aveam voie?
-Bineînţeles.
-De fapt era ocupată. Iubitul ei avea de gând să o viziteze.
-Ce noroc pe ei.
-În ce sens?
-Păi au casa goală, tu eşti aici.

Urmă un moment de tăcere. Eu sorbeam din şampania mea. Şi ea făcea la fel. O şuviţă îi alunecă pe faţă. Din instinct o îndepărtă cu mâna după ureche. Rochia din mătase lucioasă se unduia pe corpul ei fragil. Nu m-am îndrăgostit de ea, dar aceste detalii erau fascinante pentru ochii mei de pictor din pasiune. Era o companie agreabilă şi mai era ceva, dar nu ştiu ce. Ceva mai deosebit. Poate culoarea pielii, poate ochii ei negri. Începu să fredoneze melodia pe care o auzea în surdină de la pianul din sală.

-Vrei să dansezi? am întrebat-o parcă fără să mă gândesc, ci pur şi simplu mi-a scăpat.

-Mi-ar face plăcere. Ne-am desprins de balustrada rece şi am intrat în sală unde ne-a izbit căldura. Am lăsat paharele şi am început să dansăm. La început nu am spus nimic. Dansam doar. Nici nu aveam nevoie de cuvinte. Pielea ei era catifelată şi emana o mireasmă de iasomie. Şuviţele care atârnau din cocul din vârful capului deşi erau ciufulite de vânt, erau în armonie perfectă cu vestimentaţia ei.

-Dar cum de ai venit singură?

-Nu pot să-ţi spun.

-Scuză-mă că te-am întrebat.

-Nu e un secret dar tu mi-ai spus să nu vorbesc cu nimeni despre viața mea personală.

-Mi-ai făcut-o, trebuie să recunosc.

-Drept să-ți spun nu am avut cu cine să vin.

-Şi chiar vrei să cred ce-mi spui?

-Pe bune.

-Dacă nu vrei să-mi spui, e ok.

-Nu aveam chef de o aventură de o noapte. E adevărat că sunt spontană şi mulţi mă înţeleg greşit, dar nu eram în căutare doar de un însoţitor. Decât să vin doar cu un oarecare pe care nici nu-l cunosc ci doar ca să nu spună lumea că vin singură atunci mai bine să vorbească despre mine.

-N-am vrut să te jignesc.

-N-ai făcut-o, dar mă seacă ideile preconcepute ale unor persoane.

-Nici eu nu suport chestii din astea. Înaintea fiecărei petreceri, colegii încearcă să-mi bage pe gât o însoţitoare cu speranţa de a-mi oferi dragostea vieţii. La început mai muşcam momeala, dar după ce am observat că în fiecare caz dădeam de legături imposibile am renunţat la "bunele lor intenţii".

-Foarte corect. Şi pe mine mă deranjează când încearcă să mă cupleze cu cineva. Seara se termină de obicei cu o dramă.

-În ce sens?

-Băieții plecau de lângă mine ori vineți pe anumite porțiuni ale corpului, ori jigniți, ori făcuți de râs.

-Câtă violență! Cred că erai coşmarul băieților.

-Nu aveam altă soluţie. Trebuia să mă apăr. Toţi credeau că sunt o uşuratecă gata să le satisfac fanteziile sexuale. Dar toate planurile lor pentru acea seară se spulberau în momentul în care se trezeau cu o lovitură între picioare.

Eu am scos o moacă de "au ce doare". Ea a început să zâmbească.

-Nu-i nevoie să-ţi fie milă de ei. Au supravieţuit cu toţii şi au rămas nişte rataţi până astăzi.

-Şi ai hotărât să-ți cauți tu singură perechea?

-De fapt, nu prea aveam succes. Bărbaţii erau înspăimântaţi de felul meu direct şi fără prejudecăţi. Din păcate felul meu de a fi m-a făcut sa pierd mult.

-La mine era chiar invers. Eram prea timid.

-Nu te cred. Nu ai moaca tipului timid.

-Se poate, dar acesta este adevărul. Daca îmi plăcea o persoană necunoscută, pur şi simplu nu puteam face nimic pentru a intra în vorbă. Apoi mă zgârâiam pe ochi de ciudă că am ratat o ocazie.

-Dar cum ai început să vorbeşti cu mine?

-Păi nu erai necunoscută, ne-a făcut cunoştință şefa.

-Ok.

Între timp începuse a doua melodie. Noi continuam să povestim. Ea râdea de micile mele glume pe care până acum nimeni nu le-a gustat. Pe la jumătatea serii petrecute împreună, simțeam o anumită atracție față de ea. Era aşa de sexy, dar pe deasupra era inteligentă. Observam privirile invidioase care ne urmăreau fiecare mişcare, dar pe noi nu ne interesa. Ne simțeam bine şi doar asta conta.

A început o melodie romantică şi o tăcere se aşternu peste noi. Se apropie puțin de mine.

-Pot să-mi las capul puțin pe umărul tău?

-Dacă vrei…, dar nici n-am terminat fraza că am simțit cum fața ei mi-a atins umărul. Mă simțeam electrizat, ca un adolescent. Observam că se uita în gol.
-La ce te gândeşti?
-Nu la ceva special. Credeam că nu voi primi slujba şi am primit-o. Credeam că nu voi găsi pe nimeni cu care să pot discuta şi uite că apari tu. Nu merit toate acestea.
-De ce să nu meriți?
-Nu am făcut ceva deosebit să merit atât noroc şi mi-e frică să nu fiu dezamăgită.
-Nu-ți fă griji, cel puțin în seara asta.
-Aş vrea să pot, dar e imposibil. E prea frumos să fie adevărat.
-Trebuie să accepți că eşti norocoasă.
-Ştiu cum sună cuvintele mele. Parcă aş fi nemulţumită. Dar sunt mulţumită.
-Atunci e-n ordine.
-De nu s-ar termina seara asta...
-Parcă era enervantă...
Încercam să o aţâţ puţin. De fapt şi eu mă simţeam bine. Poate că prea bine. Mă gândeam şi eu că totul era prea frumos să fie adevărat. Când mă gândesc că nici nu am băgat-o în seamă. Iar acum… uite-o lipită de umărul meu drept, cu palma pe umărul meu stâng. Mâna i-a alunecat pe pieptul meu şi presupun că a observat că inima mea bătea ca nebună. Presupun că se distra pe seama mea. Şi dacă totuşi nu?
După vreo oră în care am mai ieşit pe teresă lumea începea să se retragă. Şi noi am hotărât să plecăm. Era deja ora unu şi jumătate noaptea. I-am propus să o conduc acasă cu maşina. Am ajuns în faţa casei. Totul era pustiu. Sună de câteva ori, dar nu răspunse nimeni.
-Nu ai cheie?
-De fapt trebuia să-mi fac dar n-am avut timp.
-Prietena nu-i acasă?
-Nu cred, parcă zicea că vor mai pleca undeva.
-N-ai nici o posibilitate să intri, nici prin spate?
-Hei, eu am petrecut până acum 48 de ore în total în casa asta aşa că nu o cunosc încă.
-Ce vei face?
-Mă voi duce la hotel.
-Nici vorbă!
-Doar n-o să dorm pe stradă!
-Nu… vei veni la mine.
-Cum să vin la tine. Nici nu te cunosc.
-Sunt Mike, sau ai uitat?
-Nu în sensul ăsta.
-Ştiu, am glumit şi eu. Dacă vrei, te duc la un hotel, dar nu are rost să-ţi cheltui banii degeaba. Îţi promit că sunt cuminte.
-Nu e vorba de asta.
-Ba da, chiar de asta este vorba. Ţi-e frică să vii la mine deoarece crezi că mă voi arunca asupra ta. Eu nu sunt aşa şi presupun că ai observat deja asta.
-Dar mi se pare puţin cam nepotrivit să vin la tine.
-În aceste împrejurări e cea mai bună soluție, trebuie să recunoşti.
-Nu ştiu… se gândi puțin. Aş fi vrut aşa de mult să ştiu la ce se gândea în acel moment, oare avea încredere în mine, sau nu?
-Te-ai hotărât?
-Ştiu că nu e o idee bună.
-Dar…
-Dar voi veni la tine. Sper că ai un pat în plus.
-Numai unul?
-Ştiu că odată o să-mi pară rău că am acceptat, dar nu ştiu ce mă face să am încredere în tine. Cred că modul în care îți strălucesc ochii îmi dă senzația că nu eşti ca şi ceilalți…
-Bărbați?
-Da… Să mergem că m-a prins puțin frigul.

Străzile erau pustii la ora aceea, iar maşina rula lin pe şoseaua luminată. Era cald totuşi. Am deschis acoperişul maşinii decapotabile.

-E cu mult mai bine, spuse ea lăsându-se pe spate.

Nu spuneam nimic. Melodia care tocmai era la radio mă făcea să mă gândesc la câte lucruri inutile am făcut deja în viața mea. Cât timp am pierdut. Toate legăturile în care am investit sentimente şi care s-au evaporate curând. Oare merita? Odată şi odată tot se va sfârşi totul.

-La ce te gândeşti? mă întrebă ea întorcându-şi faţa spre mine. Vântul dansa prin părul ei ridicând câteva şuviţe în aer.

-Ascultam textul melodiei.

-Nu pot să înţeleg cum de, la un orchestral atât de romantic textul este deprimant. În toate aceste melodii de dragoste nimeni nu cîntă ceva despre fericire ci doar despre necazuri. Întotdeauna cineva a plecat, iar celălat îl plânge.

-Dar aşa-i realitatea.

-E destul de grav că e aşa, măcar în melodii totul să fie bine, să-ţi dea speranţa că nu e inutilă viaţa şi că nu merită să plângi după o dragoste pierdută.

-Niciodată nu ţi-a părut rău după o legătură care s-a destrămat fără ca tu să vrei? Nu ai vrut niciodată să te împaci cu unul din foştii tăi prieteni?

-Nu, spuse ea. După părerea mea nu există o a doua şansă. Dacă am avut de spus ceva, am spus. Fierul trebuie bătut cât e cald, când s-a răcit nu mai ai şanse să mai obţii ceva.

-Şi dacă vreodată tu ai să fii în situaţia de a mai vrea o a doua şansă, ce vei face?

-Nu mă voi afla în o asemenea situație, voi avea eu grijă.

-Iei puțin cam uşor lucrurile.

-De ce? Dacă nu a fost nimic, nici nu va fi mai mult.

Nu mai vroiam să continui deoarece sigur m-aş fi certat cu ea pe această temă, aşa că am tăcut. Între timp am ajuns în garajul blocului în care locuiam. Am urcat cu liftul. Când a intrat pe uşă, a rămas impresionată de apartament. Era uriaş. Camere mari cu peretele spre afară din sticlă.

-Oau! Nu mă aşteptam la aşa ceva.

-Mă bucur că-ți place.

-Glumeşti, e superb! Îmi place pictura.

-Este o creaţie proprie. Când auzi, se apropie mai mult de tabloul care atârna pe peretele holului.

-Chiar tu l-ai pictat?

-Ce crezi că sunt un antitalent?

-Nu, dar nu m-am aşteptat. Am intrat în living care era o cameră luminoasă cu un colţar mare din piele, în mijloc. Pe pereţi atârnau alte creaţii de-ale mele. Ea nu putea să creadă ce vedea. Se uita la fiecare detaliu. Îi plăceau şi sculpturile mele în gips.

-Când ai timp să faci toate chestiile astea extraordinare?

-În weekend-uri sau după servici. Aşa mă relaxez eu, pictând.

Observă uşa de sticlă care ducea spre balcon. În faţa ei era o draperie din mătase transparentă de culoare vernil. Deschise uşa şi ieşi pe terasa care se lungea şi după colţul clădirii, de-a lungul apartamentului meu care ocupa tot ultimul etaj. Se oprise la balustradă şi privi oraşul scăldat în luminile multicolore. Am ieşit după ea.

-Acum înţeleg de ce-ţi place aici.

-Adevărat?

-N-am cuvinte.

-Ți-e frig?

-Puţin.

-Îţi aduc ceva. Am intrat în cameră şi i-am adus un sacou. Am revenit la ea.

-Ce foşnet se aude?

-Este oceanul.

-Oceanul? Nu mă înnebuni. Unde este?

-Pe partea cealaltă. Din dormitor se poate vedea apusul soarelui în el. Ea nu resistă tentației şi se duse pe balcon să verifice dacă nu glumeam. Când văzu valurile azurii cum spălau nisipul plajei şi cum luna se oglindea în ele a rămas fără cuvinte.

-Nu-mi vine să cred. Este atât de ... este imposibil. Dacă ştiam că aici este un apartament disponibil...

-Ţi-e foame?

-Nici nu ştiu, parcă puţin.

-Ce-ai zice de o bombă de calorii.

-Ce?

-Îngheţată de vanilie.

-Ai şi sos de ciocolată?

-Bine-nţeles.

Am intrat în bucătărie unde ea se aşeză la masă. Am pus gâteva bile de îngheţată în farfurioare, am ornat cu sos de ciocolată apoi am intrat în living şi ne-am aşezat pe colţar. Am aprins o veioză din colecţia creată de mine. Abajurul era un glob de metal prevazut cu găurele. Când am aprins becul albastru raze subţiri de lumină au ţâşnit în toate direcţiile.

-Oau. Ai reuşit să mă impresionezi. Şi să ştii că nu e deloc uşor.

-Mai lipseşte ceva.

-Ce?

Eu mă ridicasem şi m-am îndreptat spre combina muzicală unde am introdus un CD cu muzică liniştită. Apoi am revenit şi m-am aşezat lângă ea gustând din îngheţată.

-OK, acum ştiu de ce ai vrut neapărat să vin la tine.

-Crezi că e un truc?

-Ce vrei să spui că nu au rămas impresionate şi celelalte?

-De fapt nu. Nu erau cunoscătoare de artă şi nu ştiau să preţuiască ce vedeau.

-Înseamnă că au fost proaste.

-Într-un anumit fel.

-Dar cum reuşeşti sa-ţi finanţezi aşa un apartament numai din salar?

-Nu-i chiar aşa cum pare. Când tatăl meu a murit mi-a lăsat 100 000 de dolari din care mi-am cumpărat maşina şi apartamentul. Apartamentul nu e plătit în întregime încă. Am mai completat cu ceea ce am câştigat din vânzarea tablourilor. Am un prieten care are o galerie unde le pot expune.

-Aş vrea să o vizităm.

-Se poate rezolva.

-Oricum este cel mai original interior pe care l-am văzut vreodată.

Am mai povestit până la ora patru dimineaţa despre peripeţiile din timpul şcolii. Ea a adormit lăsându-şi capul în poalele mele. Şi eu eram obosit dar nu puteam să-mi iau ochii de pe ea, era aşa de frumoasă. Genele ei lungi şi arcuite. Buzele catifelate. Am adormit şi eu.

M-am trezit destul de târziu. Soarele deja prăjea corpurile expuse pe plajă. Am deschis ochii. Ea nu mai era lângă mine. M-am uitat prin jur. Am văzut un bileţel pe masă. Scria „trebuia să plec".

Toată ziua nu am fost în stare de nimic. Parcă eram bolnav. Aş fi vrut să mă arunc în maşină şi să merg după ea. Aş fi vrut să fiu cu ea. Dar dacă ea nu vroia asta? Dacă ea nu vroia decât un nou prieten într-un oraş nou? Mi-am luat cheile de la maşină şi am coborât cu liftul. Mă gândeam tot timpul la ea. Nu-mi puteam imagina ce se întâmpla cu mine. Încă nu mai trăisem aşa ceva şi eram dezorientat. Nu ştiam ce să fac. Oare era bine ce aveam de gând? Dacă nici nu mă mai băga în seamă?

Am ajuns în maşină şi am pornit motorul. Nu. Nu trebuia să mă comport ca un adolescent nesigur. Până una alta ce am de pierdut? O femeie excelentă? Un ten care mă înebuneşte? Nişte buze extraordinar de senzuale? Nişte ochi superbi? Un corp sexy? De fapt aveam prea multe de pierdut.

Dacă nu-i place de mine? Asta mi-ar mai lipsi să mă trezesc în faţa uşii ei şi să nu reacţioneze cum îmi imaginez eu. Maşina s-a desprins de pe locul de repaus şi am ieşit pe stradă. Era cald. Foarte cald. Poate că nici nu este acasă. Daca mă voi duce acum la ea imi va spune să o luăm mai lent. Dacă nu mă duc...

Am întors maşina şi am parcat-o în garaj. Am mai stat câteva minute în ea. Mă gândeam. Oricum o luam ajungeam la aceeaşi concluzie. Ea mă înebunea şi eu eram neputincios. Parcă mă vrăjea. Şi dacă mă gândesc că mi se părea atât de lipsită de importanţă... doar o nouă colegă...

M-am urcat înapoi în apartament. Soarele era insuportabil. Am tras toate draperiile şi jaluzelele. Era mai răcoare. Aşteptam să vină noaptea. Nu ştiu din ce motiv dar noaptea o simţeam mai aproape de mine ca niciodată. Parcă era limbajul nostru secret. Mâine va fi luni aşa că va fi inevitabil să nu dăm unul de celălalt. Trebuia să fac ceva. Ştiu că-i plac trandafirii. Aşa că în drum spre birou trebuia să fac rost de un trandafir roşu.

Acea noapte bine-nţeles că n-am putut să dorm nicicum. Mă învârteam de pe o parte pe alta. Era insuportabil. Vroiam să fie deja dimineaţă. Oare ea se gândea la mine? Mi-era cald. Am ieşit din pat şi mi-am luat un pahar cu apă cu gheaţă. Am ieşit pe terasă. Priveam oceanul, era superb. Nici nu ştiu cât timp am petrecut acolo dar deodată se lumină. Cu toate că nu era prima dată când am urmărit acest spectacol al naturii, de data aceasta era mai frumos ca oricând.
Când am intrat pe uşa biroului am ascuns trandafirul sub jachetă să nu-l vadă nimeni. Nu vroiam ca cineva să ştie ce am de gând. Cel mai groaznic lucru ar fi fost să nu iasă nimic şi toţi să ştie. Mai bine ţin pentru mine. După o oră a venit Lisa la noi în birou cu nişte acte la semnat. A salutat normal. Nici nu m-a băgat în seamă. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi. Dar s-a întâmplat ceva? Eram terminat. Chiar nu vroia nimic de la mine? Nu eram destul de atractiv? Cât timp stătea la biroul vecin şi aştepta să primească alte acte eu nu mă puteam concentra. Toţi din birou se uitau la mine şi aşteptau ceva, un semn că suntem împreună. Presupun că toţi colegii credeau că suntem o pereche după cele întâmplate la petrecere. La plecare a salutat şi a ieşit. Când a închis uşa eu nu rezistam să nu o urmăresc cu ochii. Mai erau 10 cm ca uşa să se închidă când ea şi-a întors faţa să mă vadă prin aceea crăpătură şi mi-a dăruit un zâmbet atât de dulce încât îmi venea să sar în sus de bucurie.
În pauza de masă am avut grijă să nu mă vadă nimeni că intru în biroul în care lucra ea. Biroul ei era pustiu, am urmărit-o când a ieşit. M-am strecurat printre mese şi m-am aşezat pe scaunul ei. Am tras sertarul. Privirea mea zbura prin toate direcţiile să văd dacă cineva mă urmăreşte. Mă simţeam ca un spărgător. Atunci am scos trandafirul de un roşu încins şi l-am aşezat pe nişte acte şi împingând la loc sertarul am dispărut la fel de rapid cum am apărut.
Nu după mult timp a apărut Lisa cu o colegă şi s-au aşezat la birouri. Eu stăteam ascuns în afara biroului şi o priveam printre jaluzelele unui geam care dădea direct spre locul ei. Se pregătea să lucreze. Deschise sertarul. Inima îmi bătea mai repede. Nu ştiam cum va reacţiona. A scos trandafirul afară. A apropiat floarea de nas şi inspiră mireasa puternică cu atâta poftă că mă înebunea doar privind. A lăsat ca petalele să-i mângâie pielea fină a feţei. Eu tot mai aşteptam un semn, orice, ceva care să mă facă să ştiu că nu a fost degeaba. Priveam buzele ei care se apropiau să sărute floarea după care schiţă un zâmbet. Ştiam. Aveam o şansă. Începu să se învârte pe scaunul de birou lăsând să se împrăştie mireasma plăcută în jurul ei. Chiar când ochii ei se îndreptau spre locul unde stăteam, m-am întors şi am plecat. Nu sunt sigur dacă m-a recunoscut sau nu.
Toată ziua am avut un randament ameţitor la lucru, toţi se întrebau ce am. Ştiau că Lisa nu poate fi deoarece cu vreo trei ore înainte făceau mişto pe seama mea că mi-a dat papucii după petrecere, că nici nu mă bagă în seamă. Eu nu le ziceam nimic, nu avea rost, oricum nu înţelegeau, îi depăşea. Chiar înainte de a stinge computerul am observat că am primit un e-mail. Aşa că m-am aşezat din nou la masă, eram curios. Era de la ea. Scria: „Mulţumesc". Repede i-am răspuns. Am scris: „Cină chinezească. La mine. Azi. Ora 21." Am trimis repede mesajul. Speram să nu fi plecat. Putea să plece deja deoarece era ora la care se termina programul nostru de lucru. Aşteptam cu nerăbdare un semn, ceva, aşteptam să pâlpâie pătrăţelul pe care scria „e-Mail" care mă atenţiona că am primit o poştă electronică. Mă învârteam cu scaunul intr-o parte şi-n alta. Cred că am aşteptat vreo cinci minute când m-am hotărât să plec. Precis era pe drum spre casă. Când să-mi iau jacheta văd că pâlpâie semnul „e-Mail".
Imediat m-am aruncat pe scaun şi am început să citesc ce scria: „Poate". Ştiam că nu are rost să-i scriu că nu-mi va răspunde. Acest răspuns nu mă mulţumea. Nu-mi plăcea deloc să nu fiu sigur. Nesiguranţa era duşmanul meu de moarte.
Aveam timp destul până la ora nouă să pregătesc mâncarea chinezească. Mi-am pus vin roşu într-un pahar şi m-am aşezat pe scaunul de plajă de pe terasă. Eram mai mult ca sigur că nu avea să vină. Se juca cu mine. Şi eu ca un prost am acceptat să intru în acest joc. Tot îmi ziceam că nu vine şi că nu are rost să-mi mai fac speranţe. Voi arunca toată mâncarea.
Am auzit un zgomot. M-am uitat în jur. Nu era nimeni. Aveam deja halucinaţii de la vin. Cum eram aşa cufundat în gânduri observ cum trece o umbră pe lângă mine şi se opreşte în faţa mea rezemându-se de balustradă. Ea era. A venit totuşi. Rochiţa ei uşoară se unduia pe picioarele lungi şi subţiri. Şi-a lăsat părul desfăcut astfel ca văntul care adia să se joace cu el. Nu spunea nimic. Mă privea doar. Şi eu o priveam. Era aşa linişte încât puteam să-mi aud bătăile inimii. Vroiam să spun ceva.
-De ce...
Nici n-am reuşit să termin ce aveam de spus ea mi-a luat-o înainte.
-Nu-i important. Sunt aici. Asta ai vrut?

cristi mirea : dependent

-Da...
-Dacă te-am înţeles eu greşit, atunci plec.
-...nu...
-De ce eşti trist?
-Trist? Aceasta este starea mea permanentă.
-Până acum tot timpul zâmbeai.
-Ai văzut doar ceea ce au văzut şi ceilalţi.
-Eşti supărat pe mine?
-De ce aş fi?
-Păi prima dată întârzii, iar mai apoi intru şi fără să sun. Am încercat uşa şi era deschisă.
-Încă nu m-ai făcut să fiu trist.
-Dar cine a făcut, că te obsedează această stare?
-Cine? Nu e chiar aşa de simplu. E o poveste lungă.
-Am timp...
-Timp nu avem destul...
-Nu mi-ai răspuns la întrebare.
-Nu a fost o persoană anume, au fost mai multe. De fapt au fost toate. Fiecare a rupt o parte din mine. Atâtea bucaţi lipsesc din mine că nici nu mă mai recunosc. Înainte mergeam prin cluburi, la petreceri. Acum nu mai părăsesc casa decât foarte rar.
-Nu poţi să rupi legătura cu lumea.
-Ştiu că nu pot, dar aşa măcar am garanţia că nu pot fi rănit. Mai bine mă uit la un film vechi şi plâng, decât să fiu în situaţia în care m-ai pus tu astăzi.
-Eu?
-Acel „poate" m-a făcut să-mi readuc aminte cât de uşor pot fi rănit, cât de repede pot să cad.
-N-am ştiut că ai astfel de probleme. Dacă ştiam, nici nu făceam glume.
-Nu e vina ta. Eu sunt de vină. Datorită eşecurilor consecutive mi-am pierdut încrederea în propiile-mi puteri. Eu sunt problema. Nu aveam voie să mă izolez de lume aşa de mult timp.
-De când n-ai mai avut o prietenă.
-Mi-e ruşine să-ţi spun că oricum nu mă crezi.
-Dacă aveam de gând să râd mă duceam la o comedie. Am venit la tine să te cunosc. Îmi spui...?
-Cred că de aproximativ un an...
-Ştiu că nu mă crezi dar ultima mea legătură zace şapte luni în trecut.
-Şi între timp?
-Între timp am încercat să repar ceea ce se mai puteam din ce a distrus ticălosul acela în inima mea.
-L-ai iubit?
-Iubit e puţin spus. Aş fi făcut totul pentru el.
-Nu te-a iubit?
-Ba da , dar într-o bună zi pur şi simplu a dispărut. M-a introdus în cercul lui de prieteni care nu erau chiar îngeri şi prin urmare toţi cunoscuţii mă considerau o târfă, o tâmpită.
-Ţi-e ciudă pe el?
-Acum nu. Mi-a trecut. Atunci, când m-am trezit singură, fără nici un prieten eram în stare să-l omor. Mi-a distrus toată viaţa.
-Cum ai reuşit să scapi? Dă-mi un sfat, că eu nu mai rezist. De multe ori mi-a trecut prin gând să mă arunc de pe terasă.
-Am început să trăiesc. Viaţa m-a salvat. Am vrut să le demonstrez că nu sunt doar o neagră proastă...
Plecă ochii...
-Am pregătit şi de mâncare.
-Am o foame de lup.
Am intrat în living unde pe masa de sticlă am pregătit deja vasele şi tacâmurile.
-Doar o clipă să mă scuzi: trebuie să încălzesc în cuptorul cu microunde totul. La ora nouă erau calde.
-Ştiu că eu sunt de vină. Mea culpa.
-Până atunci poţi să pui vin în pahare.
Am încălzit repede mâncărurile şi le-am adus în cameră.

-Ce bine miroase, dar înainte de a ne aşeza la masă aş vrea să merg la baie.
-E chiar după colţ. Se ridică şi dispăru. Am aprins toate lumânările pe care le-am avut. Între timp se întunecase afară. Am pus muzică romantică. Am ieşit pe terasă. Am auzit uşa de la baie. Am văzut-o cum a păşit în marea de flăcări care făceau ca mii de umbre să se joace pe pereţi. Am rămas stană de piatră. S-a învârtit în mijlocul camerei. M-a observat cum o priveam de după draperie. Am păşit şi eu în marea de flăcări şi mă apropiam de ea. Am observat cum ochii îi erau plini de lacrimi. Mă privea aşa de nevinovată. O, Doamne ce frumoasă era! Flăcările se oglindeau în ochii umezi. Am observat că vroia să spună ceva dar nu găsea cuvintele. I-am pus degetul pe buze în sensul că nu trebuie să spună nimic. A clipit. Ochii erau atât de mari. Era inocentă. Ne-am aşezat la masă şi am ciocnit paharele cu vin. Am observat că iar caută cuvintele să-mi spună ceva.
-E inutil, orice aş spune nu poate să te facă să înţelegi ce îmseamnă pentru mine ceea ce ai făcut tu.
-Eu am înţeles.
-Cum ai putut...? E extraordinar. Extraordinar e puţin spus. Nu am cuvinte.
-Aşa am simţit.
-Un mod original şi în acelaşi timp neobişnuit de a-ţi exterioriza sentimentele.
-Zeci, poate chiar mii de flăcări mici se joacă în mine de când ai apărut tu în viaţa mea.
-Ştie cineva că eu sunt la tine?
-Nu, să nu-ţi fie teamă. Nu voi spune nimănui.
-Într-un fel să ştii că ar fi mai bine să rămână totul secretul nostru. Nimeni nu trebuie să ştie.
-Poţi avea încredere în mine. Îţi place mâncarea?
-Drept să spun nu mă aşteptam să ştii să faci mâncare şi mai ales ceva aşa de complicat. Îmi place, e foarte gustos.
-Aş vrea să ştiu de ce în dimineaţa aceea...
-Nu vreau să discut despre ce a fost.
-Dar eu toată ziua m-am gândit la tine, am vrut să vin la tine.
-Şi eu am vrut să vin la tine dar mi-am zis că e mai bine să las totul baltă, că şi tu eşti doar un Cassanova. Am aşteptat să faci ceva să-mi demonstrezi contrariul.
-Am reuşit?
-Sunt aici, ce mai vrei?
Restul serii am povestit, aşa de mult că nici n-am observat cât de repede zbura timpul. I-am atins mâna catifelată şi i-am mângâiat-o. O priveam direct în ochi. Aş fi vrut să o sărut. N-am avut curajul să mă apropii. Frica de a nu fi rănit nu mă părăsea nici o secundă. Într-un târziu am invitat-o la dans. Mi-am apropiat buzele de faţa ei. Ameţeam. M-am trezit cu buzele ei pe ale mele. Parcă eram blocat. Erau atât de moi şi de dulci încât nu mai vroiam sa se dezlipească niciodată. Am vrut să spun ceva, dar nu aveam putere. Eram vrăjit de primul sărut, parcă era cel dintâi din viaţa mea. Am observat că aştepta să fac ceva. Mi-am apropiat buzele de ale ei şi am început să ne sărutăm pătimaş. Fiecare atingere a limbilor semăna cu o descarcare electrică. Mâinile mele se plimbau pe spatele ei şi au ajuns să-i mângâie picioarele. Ploaia de săruturi părea că nu se mai termină. Nu mai ştiam ce făceam. Îmi era doar frică să nu fac ceva greşit. Nu vroiam să dau totul peste cap, mai ales că mi-a spus că legătura noastră a evoluat prea repede decât ar fi fost normal.
Ne-am lăsat pe colţar unde am continuat să ne sărutam. Ştiam că, de nervos ce eram devenisem foarte încordat. Între timp îmi ieşisem din antrenament şi nu vroiam să o iau prea tare.
Ea mi-a spus:
-De ce eşti aşa de încordat?
-Încerc să mă controlez, nu vreu ca situaţia să ne scape de sub control.
-Relaxează-te.
Când am auzit aceste cuvinte ştiam că lângă ea nu trebuia să fiu crispat, puteam să fiu eu însumi. Am continuat să o sărut pe gât coborând încet. I-am dat la o parte bretelele rochiei şi le-am tras în jos până am scos la iveală sânii ei care mă făceau să înebunesc. I-am sărutat sfârcurile care parcă explodau între dinţii mei. Nu mai primeam destul. Eram ca un animal mort de foame. Îmi era foame dupa corpul ei, după buzele ei, după gâtul ei, după sânii ei. I-am atins din nou buzele care stăteau întredeschise parcă aşteptând să le sfârşii cu buzele mele. Cred că acele câteva minute nu mai ştiam dacă e adevărat sau doar visez. Era aşa de plăcut. Doream să nu mai plece de lângă mine. Nu am vrut să facem dragoste. Nu ştiu dacă ea ar fi vrut, dar eu nu. Am vrut să-i cunosc trupul, să o gust doar cu buzele, să simt cum se unduieşte sub mine dorind mai mult. Doream sa-i simt buzele cum îmi explorează bustul. Să-i simt vârful limbii cum îmi atinge sfârcul. Vroiam să mă înebunească. A

reuşit. Trebuia să plece. Eu nu vroiam să o las. A încercat să sune după un taxi dar nu era nici unul disponibil.
-Nu pleca.
-Trebuie.
-Dormi la mine.
-Nu pot.
-De ce?
-Mi-e frică. Mi-e frică să nu uit că trăiesc în realitate. La tine totul pare aşa de uşor. Nu vreau să rămână doar un vis.
-Rămâi.
-Mă voi duce cu autobuzul.
-Nu te las.
-Atunci du-mă cu maşina.
-Aş face greşeala vieții.
-De ce să rămân? Spune-mi un motiv întemeiat care să mă facă să-mi schimb hotărârea.
-Vreau să adorm alături de tine, să-ți simt corpul lipindu-se de mine. Vreau să adorm simțindu-ți mireasma pielii. Ce mai vrei?
-Aşa mă enervează că nu mă pot hotărî.
-E simplu, trebuie să alegi între două lucruri. Afară frigul iar înăuntru căldura corpului meu.
-Nu e cinstit cum îmi expui lucrurile.
-Cine a spus că e ceva cinstit în lumea de azi?
-Eu dorm pe partea stângă.

Dormitorul era la un etaj superior, unde era doar acea cameră. Se putea ajunge sus cu o scară interioară. Peretele din sticlă al dormitorului dădea pe acoperişul clădirii care era amenajat ca o terasă. Am plantat şi un strat de iarbă pe pământul de 10 cm special îngrijit. Aveam şi nişte plante exotice în ghivece. Noaptea încă nu se terminase. Uşa spre terasă era deschisă şi se vedea cum adie vântul prin draperia aproape transparenta de culoare albastru deschis. M-am ridicat în fund şi m-am aşezat pe marginea patului. Era lună plină. De aceea aveam insomnii. Afară era o lumină ireală. Pe partea dreaptă a uşii peretele era de fapt un acvariu uriaş, lat de doar 10cm. Aveam câțiva peştişori. Bulele de aer se ridicau încet croindu-şi drum printre plante. Luna încerca să se strecoare prin apa acvariului în cameră, razele ei transformanu-se intr-un joc extraordinar de lumină şi umbră care se plimba pe corpul nud al Lisei. O priveam. Nu o meritam. Acum puteam să o studiez. Corpul ei perfect era o moştenire de la tatăl ei, care este un hawaian, iar amestecul de alb si negru a dat naştere la o piele de o culoare extraordinară. Parcă era tot timpul bronzată. Adoram culoarea ei.
Era foarte cald. Am ieşit pe terasă. Luna tot mai strălucea. Era aşa de uriaşă. Aş fi vrut să spun la fiecare ce fericit eram, aş fi vrut să urlu în gura mare, încât să mă audă tot globul. Dar nu puteam. Era imposibil ca cineva să înțeleagă ceea ce era între noi. Era ceva aşa de special. Ştiu că toți mi-ar spune că nu e de mine, că se joacă cu bărbații cum vrea. Mi-ar fi spus că are şi alți amanți, că ea altfel nu poate. Mulți m-ar fi condamnat că nu e albă. Ar fi spus ceea ce au văzut, dar nu vor ajunge niciodată să o cunoască aşa cum o cunosc eu. Nici n-aş putea să le explic cum este. Acel amestec de durere şi fericire pe care l-am descoperit e imposibil de relatat. M-am aşezat lângă ea şi am adormit privindu-i chipul plin de pace.
Ceasul sună strident pe la ora 6 dimineața. M-am rostogolit pe pat dar n-am mai dat de Lisa. La dracu, iar a dispărut. Ea nu vroia să se trezească alături de mine dimineața? Nu o puteam înțelege cum dispărea când îți era lumea mai dragă. Era un mister. Am coborât în bucătărie unde masa era pregătită cu cafea proaspătă, pâinuțe încă firbinți. Pe masă era şi un bilețel. „Nu te supăra pe mine. Te rog."
Nici n-aş fi putut să mă supăr pe ea. Cu toate că mă enerva că a dispărut, nu eram supărat pe ea.
În următoarele două zile nu am văzut-o. La lucru oricum ne-am înțeles să nu facem public nimic. Nici măcar nu ne vizitam ci încercam să ne evităm, dar ea nu mai dădea nici un semn de viață. Nu mă mai suna acasă. Aş fi sunat-o eu dar nu mi-a dat numărul de telefon. Mi-a spus că nu va fi nevoie. Aş fi vrut să iau maşina şi să merg la ea dar nu cred că era o idee aşa de bună. Dacă ea nu vroia să mă vadă precis avea motive întemeiate. Aşteptarea mă înebunea. Nesiguranța. Poate avea deja pe altcineva. Poate va apărea în fața uşii şi-mi va spune că nu mai putem continua. De ce mi se-ntâmplă mie aşa ceva? Nu e cinstit. Când în sfârşit am găsit şi eu pe cineva care chiar este pe placul meu, chiar atunci să o pierd? Îmi aduc aminte de cuvintele cuiva care spunea: „Dacă dai drumul la cineva îndrăgit şi nu se mai întoarce la tine nu a fost al tău niciodată. Dacă se întoarce, va

fi pe veci." De aceea eu nu vroiam să fac presiuni asupra ei. Deja de trei zile nu am mai văzut-o. Eram distrus. Nu mai puteam suporta încă o dezamăgire.
Seara am ajuns acasă şi nu mai ştiam ce să fac. De ce? De ce? Pentru mine ea era un mister. Nu puteam să înţeleg niciodată ce făcea. Era aşa de imprevizibilă. Niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi. Apărea din senin şi dipărea la fel. Poate chiar asta mă fascina atât la ea. Nu era ca şi celelate. Niciodată nu puteam spune că e a mea cu adevărat. Erau momente în care parcă eram una şi aceeaşi persoană, dar existau şi momente în care parcă eram nişte străini care trec pe stradă fără să se cunoască.
Se întuneca deja, dar eu n-aveam chef să aprind nici un bec. Preferam să mă scufund în autocompătimire. Am aprins o lumânare şi m-am aruncat pe un colţar. Încercam să recapitulez ceea ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni. Îmi lăcrimau ochii. Priveam uşa balconului care era deschisă. Vântul bătea puţin mai tare ca de obicei, draperia fluturând în toate direcţiile.
Am auzit că s-a deschis uşa. Nu vroiam să ştiu cine era. Am auzit paşi prin casă dar nici nu mă sinchisem să mă ridic. Am văzut o umbră care se îndrepta spre combina muzicală. Introduse un CD şi îi dădu drumul. Începu o melodie care te făcea să visezi şi să uiţi unde erai. Am rămas nemişcat. Umbra se mişca încet spre balcon. Ieşi afară. Vântul îi trecea prin păr iar ea îşi lăsa capul pe spate lăsând ca vântul să-i mângâie faţa, trupul, sânii. Rochiţa scurtă, dar destul de largă, era lipită de vânt pe corpul ei. Parcă urla să fie smulsă de pe ea. Se zbătea pe corpul. Se întoarse cu spatele spre vânt, părul acoperindu-i toată faţa. Se mişca pe acordurile melodiei. Era magnifică. O priveam şi nu ştiam dacă visez sau e aievea. Se învârti de câteva ori şi se opri cu faţa spre vânt. Prin draperia subţire părea ireală. În dorinţa de a-i face pe plac vântului deschise un nasture. Apoi mai deschise doi. Vântul se năpusti ca o fiară în rochia ei şi se plimba pe corpul ei mângâindu-i sânii. Mai deschise doi nasturi. Vântul îi îmbrăţişa talia. Eram tot mai excitat de acest spectacol încă nevăzut. Ca o mână invizibilă vântul se juca cu rochia ei roşie, fluturând colţurile eliberate de nasturi, lăsând să iasă la iveală sânii care tremurau sub atingerile invizibile. Ochii ei erau închişi pe tot parcursul spectacolului. Mai deschise câţiva nasturi. Vântul parcă primi o intensitate şi mai mare datorită ei. Rochiţa se ridică încet pe picioare. Deschise şi ultimii nasturi. Rochia se deschise de tot şi flutura în spatele ei. Nu avea nimic pe dedesupt. Eram terminat. Eram atât de excitat. Mai vroiam să continue. Se întoarse cu spatele spre vânt, rochia fluturându-i în toate direcţiile. Îşi trase încet bretelele jos încât rochia nu mai era agăţată de ea doar vântul o obliga să se ţină de talia ei. Şi sânii îi erau goi rochia strângându-se la talie. La un moment se desprinse de ea şi dispăru în noapte. Nici că-i păsa. Se apropie de uşa balconului care era deschisă şi se lipi de draperie. Eram uluit. Draperia se lipi de corpul ei şi se unduia în toate direcţiile. Se întoarse cu spatele. Eu m-am ridicat de pe colţar şi m-am apropiat. Se întoarse spre mine. Între noi era doar draperia. O adiere alungă satinul fin de pe curbele ei astfel încât nu mai exista nimic între noi.
Se apropie de mine. Îmi deschise încet fiecare nasture al cămăşii. Nici nu mai ştiam unde eram. Totul era atât de perfect... Mă eliberă de cămaşă, privindu-mi bustul. Inima îmi bătea ca nebună. Îmi sărută pieptul şi abdomenul. Apoi se ridică. Se apropie şi mai tare astfel încât sfârcurile ei să-mi atingă bustul. Simţeam că explodez. Modul în care sfârcurile ei se plimbau pe muşchii abdominali mă înebunea. Îmi desfăcu cureaua apoi pe rând fiecare nasture al pantalonilor. Parcă eram vrăjit. Nu eram în stare să fac nimic. Ea avea putere şi-mi plăcea aşa. M-a eliberat şi de pantaloni. Chiloţii au alunecat încet în jos pe corpul meu înfierbântat care exploda în curând. M-a eliberat.
Am început să o sărut. Cum stăteam în pcioare în faţa uşii vântul plimba satinul spre noi şi deodată ne învălui. Se unduia pe muşchii spatelui. Mă înebunea. Am luat-o în braţe şi ne-am urcat în dormitor. Ea s-a lăsat pe spate şi mă privea înfometată. Eu m-am aşezat lângă ea şi i-am sărutat sânii, apoi am coborât până la buric. Mâinile mele se plimbau pe picioarele ei până ce am ajuns între coapsele sale. Ah! Tresări.
Degetele mele reci ca gheaţa au străpuns vulcanul care era gata să erupă. Simţeam cum mă vroia: ca o nebună. În ochii ei vedeam un urlet, un ţipăt. Mă vroia. Vedeam. M-am aşezat încet peste ea şi încet am intrat în ea. Se zbătea ca o fiară. Se agăta cu degetele de spatele meu şi mă trase peste ea. Îmi săruta umerii şi gâtul. Mişcările noastre se contopeau. Sudoarea de pe corpurile nostre era ca nişte mărgele care străluceau în lumina nopţii. Ne rostogoleam pe patul uriaş uitând de restul lumii. În acel moment doar noi doi existam, nimeni altcineva.
Ea era peste mine. Îi sărutam sânii care atârnau deasupra feţei mele ca nişte fructe coapte gata să fie gustate, de dulci ce erau. Mă înebunea. Nu mai primeam aer. Mişcările noastre erau tot mai rapide. Picături de sudoare s-au desprins de pe corpul ei şi se prăbuşeau pe pieptul meu. Simţeam cum mii de ace se plimbau prin mine. Se zbătea ca o nebună. Degetele ei îmi strângeau pieptul parcă vroind să-l smulgă. Plăcerea trecea din corpul ei

în al meu.
Simţeam cum inima îmi bătea tot mai rapid. Sângele înfierbântat îmi ardea venele. Vulcanul era gata de erupţie. Nu mai era întoarcere. Lava explodă încinsă şi părăsi craterul. Ea începu să ţipe în surdină lasându-şi capul pe spate şi arcuindu-şi spatele încercând să păstreze această plăcere cât se putea de mult. Se prăbuşi peste mine şi stropi de sudoare se împrăştiau în toată camera. Între curbele corpurilor noastre lipite se strecurau pârâiaşe ale plăcerii care ieşeau din fiecare por al pielii şi încerca să nu ne mai despartă corpurile pe veci. Părul ei ud îmi mângâia muşchii care erau pe cale să se relaxeze.
Am dat drumul la aerul condiţionat. Briza rece ne ventila corpurile. Se plimba pe fiecare părticică a pielii încercând să alunge stropii umezi care străluceau ca nişte mărgăritare, ca roua în soarele dimineţii.
Stăteam întinşi unul lângă altul şi ne priveam. Ea sparse gheaţa.
-Am uitat să salut când am intrat.
Nici n-am ştiut ce să spun. Nici nu ştiam ce să răspund. După aşa o noapte salutul nici nu mai era în mintea mea. Trebuia să spun ceva.
-Îţi mulţumesc.
-Pentru ce?
-Că nu m-ai uitat.
-Ce-ar trebui să spun acum? Ce aştepţi să-ţi spun?
-Nimic, vreau doar să mă trezesc dimineaţa lângă tine. Crezi că vei putea face acest sacrificiu?
-Încă nu sunt pregătită. Nu-ţi promit nimic.
-Cred că trebuie să-ţi spun ceva.
Privi tavanul apoi mă privi pe mine. Vroiam să-i spun.
-Nu vreau să aud.
-Cred că m-am...
-Nu, degetul arătător îmi atinse buzele.
-Dar nu pot să alung sentimentul.
-Nu vreau să-mi spui nimic. Acum nu eşti lucid, nu poţi să gândeşti limpede.
-Şi cine-i de vină?
-Recunosc că am fost poate prea impulsivă.
-Nu.
-Nu vreau să mă înţelegi greşit, dar pentru a spune nişte cuvinte atât de mari trebuie să fii odihnit şi lucid şi nu după o partidă de sex.
-Poate ai dreptate.
-Vreau să facem un târg.
-Să fac un târg cu iubita mea?
-Nu-i aşa de grav. Aş vrea ca totul să fie ca o ghicitoare. Nu vreau să aud cuvintele.
-Care cuvinte?
-Ştii tu foarte bine care. Vreau ca tu să mă faci prin ceva să înţeleg. Cele două cuvinte trebuie să rămână tabu.
-Nu ştiu dacă voi reuşi.
-Hei, nu-ţi fă probleme. Tu eşti creativ. Îţi va veni o idee.
-Bine, bine, dar de unde voi ştii eu dacă tu...?
-La mine e simplu. Cât timp apar la tine...
-Şi dacă într-o bună zi nu mai apari?
-Atunci nu mai are rost. Nu are rost să insişti. Ştii ce părere am eu despre a două şansă – nu există o a doua şansă.
-Mă faci sa-mi fie frică.
-Nu trebuie, totul depinde doar de noi doi.
-Trebuie sa accept, sau am de ales?
-Nu...
-Cum rămâne cu colegii noştri?
-Nu trebuie să ştie nimic. Voi găsi eu un mod de a comunica cu tine. Aş mai vrea să te rog ceva. Aş vrea să nu spui la absolut nimeni despre noi, nici la părinţi, nici la cei mai intimi prieteni.
-Dar de ce? Crezi că o să pot să ţin în mine toată fericirea. Nu cred că voi rezista.
-Ba da. Aşa cum ţi-ai mascat tristeţea, vei reuşi sa-ţi ascunzi şi fericirea. Vei vedea că e mai bine pentru

amândoi.
-O să fie greu, dar mă voi strădui. Pot să ştiu motivul pentru care ne ascundem?
-Nu ne acundem de nimeni. Eu vreau să fim doar noi doi. Nimeni să nu se bage între noi. Nu vreau bârfe.
Se aşternu un moment de tăcere, parcă fiecare încerca să mistuie cele spuse. Avea perfectă dreptate în ceea ce spunea. Ştiu că mulți ar încerca să ne despartă. Legătura noastră nu era una care se putea numi normală şi nimeni nu ne-ar fi înțeles. Totul ar fi fost în defavoarea noastră.
-Bine...
Ea işi întoarse privirea spre mine şi îmi zâmbi. Observă că sunt puțin trist.
-Nu trebuie să fii trist. E nevoie să punem nişte reguli, ştiu asta din proprie experiență. Acum vom începe să trăim. Vom trăi aşa cum nimeni nu a mai trăit. Vei vedea...
Speram din tot sufletul să fie aşa. A început să mă sărute.
M-am trezit dimineața cu o oră mai devreme decât de obicei ca să o mai prind înainte de apleca, dar era deja dusă. Nu puteam să înțeleg cum disparea fără să o observ. Mi-am pus puțină cafea şi am ieşit pe terasă. M-am proptit de balustradă şi am privit oceanul.
Eram fericit. Aşa de fericit cum nu mi-am imaginat că aş putea fi vreodată.
Noaptea care a trecut a fost de neuitat. A fost un miracol. Cred că m-am îndrăgostit. Ştiu că e puțin cam devreme de a afirma aşa ceva şi cam târziu pentru o dragoste la prima vedere. Lângă ea mă simțeam sigur. Puteam fi eu însumi.
Mulți spun să fii mereu tu însuți, dar la ce se referă de fapt? Ce înseamnă să fii tu însuți, ca şi cum acest lucru l-ar interesa pe cineva. Ei spun doar vorbe-n vânt. Nici nu sunt curioşi să te cunoască, se mulțumesc cu ce primesc. De fapt nici eu nu mă cunoşteam aşa de bine încât să pot spune: uite aşa sunt şi n-am ce face. În preajma ei nu aveam nevoie de nici o mască. Cred că era singura care a stat de vorbă cu adevăratul Mike.
Trebuia să merg la lucru. Îmi era deja groază deoarece aş fi vrut să fug direct în biroul ei şi să o fac cu ea chiar acolo în vârful actelor.
Eram nebun după ea.
Şi cu ex-prietenele eram fericit dar ceea ce simțeam acum depăşea totul prin forma sa deosebită. Modul cum evolua legătura noastă mă amețea. Nu era conform planurilor. Parcă scăpa de sub control. Cănd eram împreună nu ne mai gândeam la restul lumii. Legătura noastră se lăsa dusă de vânt. Era o copie perfectă a vantului de vară, cald, când mai domol când mai intens.
Patru zile nu am primit nici o veste de la ea.
Eram disperat. Nu mai puteam mânca. Nu puteam să-mi dau seama ce trecea prin mintea ei. Nu puteam să descopăr ce vroia de la mine. Colegilor nu le putem cere nici un sfat. Nu puteam să le arăt ce simțeam pentru ea. La un moment dat această lume mică în care trăiam noi mi se părea sufocantă. Aş fi vrut să le spun la fiecare cât de mult o doresc, cât de mult țin la ea. Era imposibil.
Mulți bărbați ar spune că sunt un laş, că m-am lăsat condus de o femeie. M-ar condamna că nu am luat nici o măsură şi am trăit după regilile ei. Dar nu era aşa. Numai pentru că am acceptat propunerile ei nu înseamnă că nu aveam libertatea mea. După ce m-am concentrat asupra propunerilor ei am ajuns la concluzia că avea dreptate. Era o variantă de legătură în care rata implicaților şi a dezamăgirilor sentimentale era redusă.
Eram îndrăgostit de ea, dar mai puteam judeca. Aş fi vrut să mă ridic de la birou şi să-i fac o vizită, să văd ce ar zice, dar sunt sigur că de isteață ce e, ar transforma totul în ceva oficial pentru ochii lumii.

Fără ea cele patru nopți erau insuportabile. Frigul se strecura sub pătura mea. Nu puteam să cred că de fapt ea făcea ce vroia cu mine. Era adevărat. Dormeam cu uşa de la apartament descuiată sperând că va veni. De obicei era încuiată, dar de fiecare dată când îmi doream din tot sufletul să vină nu era încuiată. De aceea ea tot timpul găsea uşa descuiată. Şi în noaptea asta am aşteptat-o dar degeaba. Nu a venit. Oare se gândea la mine? Ce făcea toată ziua? Ştiam că nu are pe altcineva, nu că mi-ar fi zis sau că aş fi fost aşa de sigur pe talentul meu de a iubi. Simțeam acest lucru. Nici nu mi-a fost niciodată frică că mă înşela. Nu ştiu din ce cauză era aşa, mai ales că eram o fire geloasă.
Începeam să-mi fac gânduri că m-a părăsit, aşa cum a spus ea. Din moment ce nu mai dădea un semn de viață, ce altă explicație avea dispariția ei din viața mea? Poate că mă punea la încercare. Poate vroia să vadă dacă fac ceva.
Era sâmbătă. Am pierdut orice speranță. M-am pus să pictez. Nu aveam inspirație, nu ştiam ce să pictez. Încă nu mi se întâmplase aşa ceva. Nu-mi găseam locul. Am aprins televizorul dar nu era nimic interesant. Afară era

o călură tropicală pentru septembrie, iar plaja era plină de corpuri care doreau să fure ceva din soarele californian. La un moment dat m-am gândit să cobor şi eu dar fără ea nu avea farmec. Nici nu ştiu cum am trăit până nu am cunoscut-o. Mă plictiseam.
Ţârâitul vesel al telefonului m-a trezit din acea stare. Speriat am apucat receptorul şi aşteptam să aud vocea.
-Mike, ştiu că ceea ce am făcut nu e cinstit şi că nu există nici o scuză, dar îţi voi explica totuşi.
-Hm, ceva nou. Vrei să-mi explici ceva ce s-a întâmplat.
-Nu că n-am vrut să te văd, dar nu eram sigură de sentimentele mele pentru tine. Am avut nevoie de timp de gândire. Clipele petrecute alături de tine au fost magnifice.
-Dar...
-Ce dar?
-Întotdeauna există un „dar”. Acum îmi vei spune că sunt un tip ok şi că nu te merit, că ar fi mai bine să nu ne mai vedem. Am trecut deja de `nşpe ori prin aşa ceva. Nu-ţi fă griji. Voi supravieţui cumva.
-De fapt aveam de gând să te invit la plajă, dar dacă ideea ta te atrage mai mult atunci fie cum vrei, dar să nu crezi că voi renunţa la tine.
-Ar fi politicos să îmi cer scuze, nu-i aşa?
-Nu e nevoie. Eu cred că pe lângă faptul că suntem iubiţi suntem şi prieteni. Cred că între prieteni se acceptă glume de acest gen.
-Nici nu poţi să-ţi dai seama ce dor mi-a fost de tine.
-Cred că pot să-mi dau seama.
-Şi ţie ţi-a fost...?
-Chiar şi dacă nu-mi place să recunosc, mi-a fost.
-Spuneai ceva de mers la plajă?
-Poate... ok, ok nu mă mai joc. Vii pe la ora cinci la mine?
-Să vin eu la tine?
-Vii sau nu vii?
-Ce să aduc cu mine?
-Adu-te pe tine cât de repede se poate.
-Vin...
-Ce mai aştepţi...?

Repede mi-am căutat slipul de baie şi l-am pus într-o sacoşă. Mi-am tras blugii şi mi-am aruncat un maieu pe umăr. Repede am coborât în garaj. Muream de nerăbdare să o văd. Am pornit maşina şi am ţâşnit din garaj. Îmi era frică să nu fac un accident de nervos ce eram. Am lăsat jos prelata de la maşină, iar aerul cald îmi trecea prin păr. Am ajuns la ea. Am sunat. Nu răspunse nimeni. Am auzit nişte paşi grăbiţi care coborau scările. Se deschise uşa.
-O, Mike, ce dor mi-a fost de tine.
Deodată mi se aruncă în braţe şi începu să mă sărute.
-Lisa, eşti sigură că îţi merge bine?
-De ce? Nu am voie să mă bucur că te văd?
-Ba da, dar nu te cunosc aşa.
-Sunt fericită.
O priveam nedumerit, nu că-mi displăcea, dar eram uluit de izbucnirile ei de fericire. Era ceva neobişnuit. Am început să zâmbesc. Ea mă privea ca o adolescentă. Parcă se topea în ochii mei. Avea o rochiţă înflorată cu bretele. Cred că tot dulapul ei era plin de rochiţe de vară. Era adevărat că îi stăteau perfect. Am observat că nu avea sutien. Închise uşa după ea.
-Nu-ţi iei şi sutien?
-De ce, mie-mi place să fac plajă fără.
-Bine, bine da pe plajă nu te vor lăsa.
-Dar cine spune că mergem pe o plajă normală?
-Dar unde mergem?
-Te voi conduce eu, vei vedea.
Ne-am urcat în maşină şi-am pornit. Ea şi-a pus ochelarii de soare pe ochi. Îmi explica pe unde să o iau până am ajuns pe o şosea de ţară care se lungea vreo 5 km până spre o pădure pădure. Scoase o eşarfă de mătase

roşie din sacul ei.
-Aici era? Am căutat-o de am crezut că înebunesc. Şi-o puse după gât. Dădu drumul la casetofon. Chiar începea o melodie care îi plăcea. Se ridică în picioare în maşină şi cu o mână se ținea de parbriz, iar cealată îi flutura în aer. Vântul se plimba pe tot trupul ei. Cânta melodia ca o nebună. Îmi plăcea la nebunie să o privesc. Se mişca atât de frumos încât uitam că eu conduceam maşina.
-Mike, fii atent la drum şi nu la mine.
-Nu pot, eşti încântătoare.
Zâmbi şi dansă mai departe. Deschise rucsacul mic pe care îl luase cu ea. În el avea un aparat foto cu poze la minut. A început să-mi facă poze cum conduc maşina.
-Mike, zâmbeşte puțin.
Încercam să fiu serios numai să-i fac în ciudă, dar nu am reuşit pentru mult timp şi am izbucnit într-un râs că s-a şi speriat, dar s-a folosit de moment şi m-a fototgrafiat. Apoi îsi făcu singură o poză. Melodia tot mai urla din boxe. Sări iar în picioare şi lăsa ca vântul să-i mângâie fața. Îi plăcea la nebunie. Eşarfa flutura în spatele ei într-o dâră roşie. Era nebună. Era nebună şi eu o iubeam. Când o vedeam aşa de fericită înțelegeam. Înțelegeam că eram făcuți unul pentru celălalt.
Melodia se opri şi începu una nouă. Era o melodie calmă. Obosită, se lăsă în scaun. Primele acorduri ale melodiei „Wicked Game" interpretată de Chris Isaak se scurgeau din boxe. Ea lăsa ca vântul să se joace cu părul ei. Prinse cu ambele mâini un capăt al eşarfei iar la celălat capăt i-a dat drumul să fluture în spatele ei. Îşi lăsă capul pe spate şi privea cum o dâră roşie se zbătea în spatele ei. Deodată îi dădu drumul iar eşarfa se ridică spre cer. Nu i-a părut deloc rău după ea. Privea fascinată modul în care vântul se juca cu eşarfa. Mişcările ei armoniase erau mai grațioase decât zborul unei păsări. Eşarfa era liberă.
Când nu o mai zări se uită la mine. Se năpusti asupra mea sărutându-mă pe toată fața. Eu nu mai puteam ține drept maşina.
-Lisa, nu mai pot conduce.
Nu spuse nimic doar se aruncă pe bancheta din spate. Se ridică in spatele oglinzii şi mă privea direct în ochi. Privirea ei mă termina, nu mai eram bun de nimic.
-Oau, spuse ea. Ce albaştrii sunt ochii tăi. Nici n-am observat până acum. Mă înebuneşti.
Nici nu ştiam ce să spun, zâmbeam doar. M-a luat pe neaşteptate. Se aşeză în spatele meu iar mâinile ei s-au strecurat pe lângă scaun pe corpul meu. Buzele ei îmi sărutau lobul urechii. Îmi sărută obrazul. Mâinile ei se plimbau pe bustul meu. Mi-a sfârşiat bretelele maieului. Se ridică puțin şi se lăsă cu capul în jos buzele sărutându-mi abdomenul. Eram terminat Nu mai ştiam ce să fac. Vârful limbii îmi atinse sfârcul. Buzele ei moi şi umede îmi sărutau muşchii pieptului.
Am parcat maşina.
-Unde e plaja aia vestită. Nu văd decât arbuşti.
-Ai răbdare. Am mers pe o potecă până ce după un tufiş a răsărit în fața mea o plajă cum nu ştiam că exista în California. Nisipul era fin, iar oceanul era aşa de albastru că te orbea. Am rămas cu gura căscată.
-Doamne!
-Nu-ți place?
-Împunge-mă cu un ac să fiu sigur că nu visez. Există aşa o frumusețe?
-Este o plajă privată.
-Deci stăm ilegal aici?
-Mare lucru.
-Îți dai seama că dacă ne prinde cineva, ajungem la pârnaie şi mai primim şi o amendă.
-Trebuie să rişti în viață.
-E aşa de frumos aici.
-Ce mai contează a cui e?
-Tu ştii a cui e, nu-i aşa?
Făcu o mutră că haban-are dar cu un zâmbet subînțeles. Am început să o gâdil. Am prins-o de la spate şi o gâdilam. Ea se zbătea în brațele mele.
-Îmi spui a cui e?
-E a Donnei.
-Care Donna?
-Prietena la care locuiesc eu, ți-am spus că are părinți miliardari.

cristi mirea : dependent

Îmi scoase limba şi fugi spre apă. Eu m-am luat după ea. Am rupt maieul de pe corp. M-am năpustit asupra ei şi ne-am prăbuşit în imensul azur. Şi-a aruncat rochiţa. M-am lăsat sub apă şi i-am sărutat picioarele. I-am tras încet slipul jos. Sărutându-i fiecare părticică a corpului m-am ridicat la suprafaţă. Degetele ei se plimbau pe muşchii mei. Ne-am sărutat ca nebunii. Ne-am aruncat pe nisipul care se scălda în valuri şi am început să îi sărut buzele, nasul, ochii, gâtul. Valurile înspumate se spărgeau de corpurile noastre şi apoi se retrăgeau înapoi în ocean. I-am prins buza de jos între dinţi. A scos un sunet de plăcere.
Mâinile ei se plimbau pe spatele meu până ce mi-au atins fundul. Vârful degetelor au intrat sub blugi. A observat că nu mai aveam nimic pe dedesupt. Degetele ei s-au mişcat pe marginea pantalonilor până ce au ajuns la nasturi. I-a deschis unul câte unul. Apoi mâna ei s-a scufundat în interiorul pantalonilor. Plăcerea făcea să-mi treacă fiori prin tot corpul. Un val înspumat se mai ciocni de noi. Simţeam cum pantalonii alunecau încet în jos duşi de apă.
Îmi plăcea modul în care degetele ei s-au înfipt în fundul meu parcă împingându-mă şi trăgându-mă spre ea. Am străpuns-o. Scoase un chiot scurt. Deschise ochii. Nu făceam nici o mişcare, o priveam doar. Un val ne astupă corpurile cu apă. Apa se scurse printre noi lăsând pielea să lucească. Vărful degetelor se plimbau pe pielea mea, apoi coborau. M-am năpustit asupra ei. A fost extraordinar.
Extazul ne învăluia. Nu ne-a fost frică de ochi curioşi. Nu ne opream. Ne iubeam mai departe. Tot mai adânc, tot mai rapid. Ne rostogoleam prin nisipul amestecat cu apa valurilor. Părul ud îmi flutura în aer. Sânii ei pluteau în apa valurilor care ne răcorea corpurile înfierbântate. Îi sărutam sânii. Îi gustam. Îi muşcam. Îi sărutam gâtul. Muşcam ca un vampir.
Şi-a pierdut limba în urechea mea. Mă înebunea. Nu mai rezistam încât am dezlipit-o cu forţa de ureche. Mă privea ca o pisică gata de atac. Se unduia deasupra mea. Se zbătea. Valurile veneau tot mai des. Inima bătea ca nebună. Privirile noastre se topeau. Simţeam că nu mai pot. Trebuia să-i dau drumul. Plăcerea se plimba în tot corpul ajungând până la cea mai fină terminaţie nervoasă. Ea mă privea cum extazul mă cuprindea continuând să se unduie nebuneşte. Mâinile mele îi masau sânii în timp ce capul ei se pierdea pe spate încercând să apuce o gură de aer.
Se aşeză lângă mine pe nisip şi priveam apusul de soare superb care colora cerul într-un roşcat încins. Îşi lăsă capul pe umărul meu. Ochii parcă nu primeau destul, nu se săturau de acel peisaj de paradis.
Micul foc pe care l-am făcut pe plajă era singura lumină în întuneric. Nu mai aveam haine, le-a luat apa. Slipul l-am avut în maşină, iar al ei era pe plajă adus de apă. Era puţin frig. Ne-am acoperit cu pătura pe care o aveam în maşină şi priveam focul cum ardea. Limbi de foc se desprindeau de pe lemnele care mocneau. Câte o mică explozie arunca în sus scântei vesele. Eram fascinaţi. Focul. Avea drumul lui, nimeni nu-l putea influenţa.
-Te fascinează focul? Mă întrebă ea într-un târziu.
-Nu numai atât. Focul are viaţă, respiră şi se mişcă. E atât de frumos. Ochii parcă nu primesc destul.
-De când ai descoperit dragostea ta pentru foc?
-Nu se poate numi chiar dragoste, dar respect şi admiraţie precis. Eram adolescent când am fost de faţă la un foc de cartier în plină noapte. Ardea o casă, nu mai ştiu motivul. Dar era extraordinar. Nici nu m-am gândit la posibilele victime pe care le-a provocat. Am rămas ca o stană de piatră. Am deschis ochii la maxim şi nu mai vedeam altceva. Doar acel ceva roşiatic care se strecura prin fiecare crăpătură. M-am concentrat aşa de mult asupra focului că la un moment dat am leşinat. Nu a fost nimic grav, după ce am primit câteva pălmi mi-am revenit. Acel foc nu-l voi uita niciodată. Toţi vedeau în acel foc ceva distrugător, eu nu. Priveşte în foc. Nu te uita doar aşa în ansamblu. Alege o singură limbă de foc şi priveşte în ea.
Am observat că mi-a urmat sfatul. La început privirea ei nu exprima nimic. Era doar concentrată. Apoi deodată am văzut cum se croieşte un zâmbet pe buzele ei. Ochii au început să-i strălucească asemeni porţelanului. Parcă vroia să se ridice, să se apropie. Parcă vroia să mângâie flacăra. Aceasta semăna unui animal speriat care dorea să fie îmblânzit. A înţeles. Ştia ce simţeam eu. Se întoarse fascinată spre mine şi exclamă:
-Dansează! Nu-mi vine să cred, chiar dansează!
Eu zâmbeam mulţumit. Am început să-i sărut lobul urechii, apoi obrazul. Ea privea în continuare focul. Parcă ignora atingerile mele. Pe feţele noastre se jucau umbre în alternanţă cu lumina roşiatică a focului. Cu braţele mele o strângeam de corpul meu. Doar pielea era între noi. S-a întors spre mine. Eu m-am lăsat pe spate. Ea şi-a lăsat capul pe pieptul meu şi privea focul în continuare. Cu o şuviţă de păr se juca pe abdomenul meu. Nu vroia nicicum să se dezlipească de pătură. Vroia să mai privească jarul roşiatic. Vroia să simtă căldura pe care o emana fiecare bucată de lemn. Vroia să privească jocul de culori roşiatice care se plimbau pe fiecare bucată de jar.

cristi mirea : dependent

Trebuia să plecăm.
-Lisa, hai ridică-te.
Ea nici nu era atentă la mine. Vocea oceanului parcă era mai puternică decât vocea mea. Stelele străluceau ca de obicei. Dar această noapte nu era una ca şi celelalte. Cu greu se ridică strângând în jurul ei pătura. S-a urcat în maşină şi mai privi focul care mocnea. Am acoperit totul cu nisip să nu se împrăştie şi să incendieze pădurea. Ea privea dezolată distrugerea unei vieți.
M-am urcat în maşină şi am pornit motorul. M-am uitat spre ea.
-E totul ok?
-Da... numai că nu am înțeles cum de până acum nu am văzut.
Maşina rula uşor în noapte pe drumul pe care nu mai circula nimeni. O melodie liniştită se scurgea din boxe şi se pierdea în spatele nostru în întuneric. Îşi lăsă capul pe uşa maşinii şi privi şoseaua care dispărea sub noi. Privea stelele. Părul îi flutura în vânt. Pe fața ei se citea o pace interioară totală. Eu ştiam prin ce trecea. După atât frumos nu puteai fi altfel. Priveai în gol fiind atras de lucruri pe care alții nu le observau. Când ai reuşit să descoperi ceva unde nimeni nu vede nimic, atunci ai o şansă în lumea asta. Lucrurile mici sunt câteodată mai valoroase decât orice măreție. Fericirea este acolo unde nici nu o cauți. Se poate ascunde după o piatră, după o scoică pe care valurile o spală. Poate să se ascundă după flacăra jucăuşă a unei lumânări. Poate fi în luciul unor ochi. Poate fi oriunde. Problema e că trebuie să o descoperi. Dacă ai descoperit-o nu spune nimănui, că nu te va înțelege.
Ea a găsit în noaptea asta ceea ce a căutat poate de mulți ani. Ce? O explicație, un răspuns.
Îi priveam fața care era atât de perfectă. Parcă vedea dincolo de orizont. S-a ridicat şi şi-a lăsat capul pe umărul meu. Melodia. Sunetele provocate de acea voce parcă tremurau în noapte. Totul era perfect.
-... ce frumoasă e noaptea....
-Atunci când crezi că totul doarme, ia formă ceea ce e mai fascinant. Nu e important ce. Important e ceea ce vezi tu în acel lucru.
Ea mă asculta şi aproba. Mă strânse de ea.
-Strânge-mă tare.
Nu aveam nevoie de nici o explicație. Am strâns-o. Se cuibărea între brațul şi corpul meu. Am ajuns în oraş. Speram să nu ne oprească poliția deoarece eram doar în slip. Am ajuns în fața casei unde locuia. Aceasta era luminată de nişte reflectoare gălbui care tâşneau din gazon.
Mă privi. Mi-a dat un sărut şi aranjându-şi pătura în jurul corpului părărsi maşina. La uşă se intoarse. Mă privi. Sună. Donna i-a deschis uşa. Peste umărul Lisei încerca să mă vadă. Nici ea nu mă cunoştea. Lisa a închis uşa repede, parcă vroind să mă păzească de Donna, să fiu doar a ei. Am mai stat puțin în maşină în fața casei. Deodată am auzit un strigăt. Ea era. A deschis uşa balconului şi se apropie de balustradă. Maşina mea era chiar sub ea. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte aproape transparentă. Luminile gălbui îi scoteau la iveală curbele şi sânii. Îmi zâmbi şi-mi aruncă pătura în maşină. Am plecat.
Următoarele câteva zile nu am văzut-o, dar nu-mi mai făceam gânduri. Între timp chiar mă obişnuisem cu stilul ei. Nu mă aşteptam la altceva. Ştiam că într-un moment e aici, în celălat a dispărut. Din acest motiv cred că nu ne-am certat niciodată. În sensul că nu ne certam pe nimicuri, nu aveam divergențe. Rețeta era că nu ne vedeam toată ziua, iar când ne vedeam ne gândeam doar la noi. Nu aveam timp de ceartă. Acele câteva ore pe care le petreceam împreună erau mereu perfecte, fără nervi. În acest sens legătura era ideală.
N-aş fi crezut că pot ține secretă legătura noastră, dar între timp m-am obişnuit şi nu mai trebuia să fac nici un efort. Un lucru mă enerva. Mă ignora când erau şi alții în jur. Ştiu că era pentru protecția legăturii noastre dar mă simțeam marginalizat.
Într-o zi m-am plimbat cu un coleg pe coridor când am observat că din depărtare se apropia ea de noi din sens opus. La câțiva paşi înainte de a ne întâlni ne-am salutat. Când ea a ajuns în dreptul meu privirile noastre s-au întâlnit. Următoarele câteva secunde mi s-au părut ore. Erotismul exploda din ochii ei. Îmi venea să rup toate hainele de pe ea şi să o lipesc de perete gustându-i corpul. Totul s-a terminat când câteva şuvițe de păr i-au alunecat pe față şi i-au acoperit ochii.
Colegul meu nici n-a observat nimic, el povestea mai departe, dar eu nu auzeam nimic. Era mai bine că nu ne vedeam tot timpul, că aşa ne era dor unul de celălat. Dorința de a o devora era în continuă creştere. Legătura noastră era mai impulsivă.
Carolll îmi făcea câteodată ochi dulci sperând la o legătură dar eu nu reacționam nici cum. Dar ea nu se lăsa bătută. Se gândea că odată o să mă aibă. Oricum acum nici nu se putea apropia de mine că nici nu o vedeam.

Exista doar Lisa.
După câteva zile m-a vizitat din nou. Uşa era încuiată aşa că i-am deschis. Eu eram tot mânjit de vopsea. Aveam deodată atâtea idei încât nici nu reuşeam să le redau pe toate. I-am dat un sărut lung, dar evitând să o ating deoarece vopseaua i-ar fi distrus vestimentația.
-Ce faci?
-Încercam să pictez.
-Să te ajut?
-Cum?
-Am o idee. Tu stai jos și privește.
A întins cearceaful care protejeza podeaua de vopsea. A luat o pânză nepictată şi a pus-o pe cerceaf. Si-a scos bluza astfel încât sânii să-i fie liberi. Se apropie de mine. Îmi luă pensula din mână şi o îmbibă în vopsea. Apoi își atinse sfârcurile cu un portocaliu încins. Eu priveam curios. Se lăsă pe tablou lăsând ca sfârcurile să atingă pânza şi se mişca în mai multe direcții lăsând dâre înflăcărate pe albul imaculat al pânzei.
-Nu vrei să mă ajuți?
Eu m-am ridicat. Mi-am dat jos cămaşa încât eram doar în blugi. Mi-am înfipt mâna în vopsele şi m-am pus în spatele ei şi mâinile mele atingându-i sânii. Erau vopsiți în diferite nuanțe. Apoi am prins-o de talie şi dirijam direcția în care să meargă dungile lăsate de sânii ei. S-a întors spre mine şi m-a mânjit pe bust cu vopsea verde. M-a împins cu pieptul pe tablou. Vopseaua aluneca pe corpul nostru. I-am desfăcut nasturii de la blugi şi i-am tras jos. Purta un slup negru. Ea mi-a tras mie blugii jos. Nu mai aveam nimic pe dedesupt, i-am rupt slipul şi am început să ne iubim prin vopsele. Diferite părți ale corpului atingeau pânza lăsând urme şi forme care mai de care.
Fiecare extremitate a corpului a fost folosită în acea pictură.
Miscările ritmice au lăsat dâre sacadate pe pânză, iar amestecul de culori îți săgetau ochii. Pictura era gata. Am pus-o pe stativ şi priveam amândoi cum sexul făcea artă. Era cu adevărat reuşită. Culorile se armonizau şi liniile te amețeau.
Noi eram mânjiți din cap până-n picioare. Am luat un diluant şi am început să-i curăț picioarele de vopsea. Când am ajuns până la buric şi-a luat blugii pe ea. Arăta total aşa cu bustul mânjit.
-Stai puțin aşa, i-am spus şi am dispărut. Am reapărut cu un aparat foto. Trebuie să-ți fac nişte poze aşa că nu poți să-ți dai seama ce interesantă eşti. Cred că voi strecura câteva fotografii în colecția mea următoare.
Ea era de acord. Se mişca în toate direcțiile. Fiecare mişcare însemna un apăsat pe declanşator. Era o operă de artă. Apoi ea mi-a furat aparatul din mână şi mi-a făcut nişte fotografii şi mie. Cu toate că eram mânjit pe tot corpul încercam să-mi maschez zona intimă. Pentru mine o fotografie în nud nu trebuia să arate zona intimă pentru a fi erotică. Oricum nimeni nu m-ar fi recunoscut cu acea freză zburlită şi cu vopseaua peste tot. Îmi plăcea să fiu fotografiat.
În final ne-am curățat corpul de vopsea. Un duş era inevitabil. Am făcut duş împreună. Spuma aluneca pe sânii ei şi se pierdea în scurgere. Ne distram de minune mânjindu-ne cu spumă pe față, pe cap peste tot. Vroiam ca acele momente să rămână eterne.
Eram fericiți că existam. Mă bucuram că trăiam. Am început să trăiesc aşa cum mi-a promis ea.

Au mai trecut câteva zile în care nu ne-am văzut. Eu am început deja să nu mai bag în seamă absența ei în acele zile, ci chiar mi-am găsit ceva de lucru. Mă bucuram la următoarea întâlnire spontană. În seara aceea nu se punea problema deoarece era programat să mergem la planetariu. Era deja seară. Eu m-am îmbrăcat destul de lejer. Nu era prea cald dar nici frig. Soneria țârâi. Ea trebuia să fie.
-Mai avem jumătate de oră aşa că grăbeşte-te.
-Ce mai faci? Ți-a fost dor de mine? Nu ai uitat asta?
-Nu te supăra că am sărit peste rutină dar nu avem timp. Ştii că planetariul e departe.
Mi-am luat jacheta şi am coborât la maşină. Am părăsit garajul şi ne îndreptam spre planetariu.
-De abia aştept să văd spectacolul, n-am mai fost la planetariu de când am fost mică.
-Sper să nu rămâi dezamăgită.
-De ce?
-Atunci ai fost mică. Ai fost fascinată. Între timp ai mai crescut şi vezi altfel lucrurile.
-Nu ai chef să mergem?
-De fapt nu mă simt prea bine, cred că nu mi-a priit prânzul, dar nu-ți fă probleme, o să-mi treacă. Am luat

ceva tablete.
-Nu-i problemă. Putem amâna. Spectacolul se repetă de mai multe ori pe săptămână.
-Am hotărât să mergem azi şi vom merge. O să-mi revin.
În parcare erau mai multe maşini. Ea vroia repede să iasă din maşină dar eu am tras-o de mână înapoi şi mi-am lipit buzele de ale ei. Ne-am sărutat. Ea mă privea dulce.
-Ţi-e mai bine?
-Nu se vede?
-Se simte.
Am părăsit maşina şi am intrat în holul planetariului. M-am pus la coadă la bilete. Am observat că ea a dat peste nişte cunoscuţi. Eram curios dacă mă v-a prezenta lor. Eram indispus. Am cumpărat biletele şi m-am apropiat de ea. În timp ce povestea cu ceilalţi din grup mi-a aruncat o privire. Era nesigură. Nu ştiam ce să înţeleg din ochii ei. Am ajuns lângă ea. Când m-a zărit a părut surprinsă. M-a prezentat doar ca nume, nu a amintit că aş fi şi prieten sau ceva de genul. Am observat că-şi ţinea mâinile încrucişate în faţa ei. Mi-am dat seama că nu vroia să o ţin de mână. Mă simţeam marginalizat, respins. Era destul de rău că eram indispus, acum şi această răceală. Era clar că eu nu înţelegeam despre ce discutau necunoscându-i. În sfârşit am intrat în sala unde în mijloc era un pupitru cu un microfon şi mai multe monitoare de comandă. Jur împrejur erau bănci în formă de amfiteatru. Cupola era impunătoare, ameţitoare. Nefiind mulţi spectatori ne-am putut aşeza unde vroiam. Şi prietenii ei s-au aşezat lângă noi. Lisa a observat că nu vorbesc şi că sunt trist dar nu făcea nimic.
-Vreau o broşură cu informaţii despre acest spectacol, spuse ea şi se ridică în picioare.
-La intrare am văzut, spuse unul dintre străini.
Ea se ridică şi dispăru printre oameni. Eu nu spuneam nimic. Ştiam că mă urmăreau, dar nu ştiam ce să le spun.
-Sunteţi colegi de lucru? Lisa aşa a spus.
-Da, de fapt lucrăm în birouri vecine.
Aceasta a fost toată conversaţia pe care am fost în stare să o susţin cu ei. Cred că au observat în comportamentul meu ceva respingător că nici ei n-au mai continuat. Presupun că nu le plăcea de mine. Credeau că sunt un închipuit şi că nu ne potrivim, dar drept să spun mă durea undeva de părerea lor. Într-un târziu a apărut Lisa cu o broşură în mână. S-a asezat lângă mine. Mi-a aruncat o privire fulgerătoare de genul „sper că nu m-ai făcut de ruşine”. Eu încercam să mă fac cât de mic se poate. Aş fi dorit să fiu invizibil în seara aceea. M-am simţit jignit. Se stinseră luminile şi primele stele care încă nu luminau tare au apărut pe cupola neagră. O voce vorbea despre formarea universului din praf şi alte chestii pe care nu le mai reţineam. Nu eram cu gândul acolo.
Toţi stăteau cu capul pe spate privind fascinaţi stele, comete şi meteoriţi. Precis că mulţi au avut dureri de gât după spectacol. Am simţit cum o mână îmi atinse genunchiul drept. Ea era. Credeam că a uitat de mine. M-am uitat la ea. Îmi aruncă un zâmbet. Degetele ei se ridicau pe picior în sus până au ajuns la destinaţie. Nu-i era frică de privirile indiscrete. Nimeni nu ne urmărea de fapt. Toţi erau fascinaţi de proiecţiile luminoase. Şi ea privea în sus dar mâna ei nu era deloc cuminte. Am simţit că mi-a deschis fermoarul pantalonilor şi şi-a strecurat mâna în interior. Îmi plăcea la nebunie dar eram în public şi nu ştiam ce să fac, nu ştiam cum să maschez. Ea continua să se joace. Mi-am apropiat buzele de urechea ei. I-am şoptit:
-Mă înebuneşti.
Un zâmbet se croi pe buzele ei. Am privit în sală şi în acea lumină palå am descoperit faţa lui Caroll care stătea pe cealaltă parte a sălii. Chiar în acel moment m-a observat şi ea. A rămas puţin şocată când mi-a observat buzele atingând obrazul Lisei. Presupun că mă ura. Şi eu am fost parşiv începând să-i sărut marginea gurii dar privind-o pe Caroll direct în ochi.
Mâna mea s-a strecurat între pulpele Lisei. Caroll tot ne mai urmărea. Privirea ei era goală, încercând să ne ignore dar nereusind.
Mi-am apropiat buzele de urechea ei şi i-am şoptit.
-Hai la toaletă.
Ea făcu nişte ochi şi se ridică. Le-a explicat prietenilor că nu mi-e bine. Apoi am coborât pe scări. Am privit spre Caroll care nu şi-a dezlipit ochii de pe noi, de pe mâinile noastre care se împreunau.
Am părăsit sala de proiecţii şi am ajuns în faţa toaletelor. Ne-am uitat în jur sperând că nu ne vede nimeni şi am intrat în toaleta femeilor. Ne-am închis după o uşă. Am trântit-o de perete. Ea scoase un geamăt de plăcere. Îi ţineam mâinile lipite de perete deasupra capului. Îşi închise ochii. Am început să o sărut. Mi-am desprins buzele de ale ei. Ţinându-i mâinile imobilizate i-am sărutat gâtul. Şi-a lăsat capul într-o parte lăsându-

mi loc de acţiune. Cele două mâini ale ei le ţineam doar cu una iar cealaltă palmă se strecură sub tricou. Buzele ei tremurau. I-am deschis fermoarul blugilor şi mâna mi-a alunecat în slipul ei. Scoase un ţipăt surd. M-am lăsat în jos, iar capul meu s-a pierdut sub tricoul ei larg. I-am eliberat mâinile. Degetele ei se plimbau prin părul meu. I-am sărutat sânii. Cu mâna am ajutat blugii să alunece pe picioarele ei superbe. Am prins slipul între dinţi şi l-am tras în jos. Tremura la fiecare mişcare a mea. Mâinile ei parcă încercau să-mi smulgă părul. Capul şi-l plimba dintr-o parte în alta. Buzele căutau aer. Ochii îi ţinea închişi. Buzele mele se desprindeau de pielea ei. Limba se scurgea tot mai jos. Tot mai adânc. Câteva sunete i-au părăsit involuntar gura. Se zbătea sub sărutările mele. Toată era udă de transpiraţie.
M-am ridicat sus şi mi-am desfăcut pantalonii. Ea mă privea direct în ochi. Dorinţă. Plăcere. Foc. I-am lăsat să alunece pe picioare în jos. Ca de obicei nu purtam slip sub blugi. Îşi aruncă privirea în jos. Observă ce o aştepta. Dorea să continui. Plăcerea privirii o termina. Tremura. Mă privea neputincioasă. Brusc am întors-o cu faţa spre zid şi buzele mele coborau pe spatele ei. Mi-am apropiat corpul de spatele ei. Începu să se unduie lipindu-se de zid. Mişcările de du-te – vino o înebuneau. Îi sărutam gâtul, apoi limba mea s-a cufundat în urechea ei. Unghiile ei au zgâraiat un strat subţire din văruiala zidului când îşi trase mâna în jos.
Îmi prinse capul între palmi. Degetul ei intră în gura mea. Mă jucam cu limba cu el. Îşi scoase degetul şi cobora pe talia mea în jos. Încercă să îşistrecoare degetele pe puntea dintre mine şi ea. Se zbătea. Mă vroia. Eram încordat. Era nebună. Răsuflarea ei avea deja sunet. Inima îmi bătea tot mai tare. I-am părăsit corpul. Am intors-o cu faţa spre mine. M-a privit în ochi. Dorinţă. Plăcere. Foc. M-am lăsat cu fundul pe capacul toaletei. Ea s-a lăsat în braţele mele. Se unduia ca un şarpe. Se încolăcea în jurul meu. Mi-a dat de înţeles cu privirea şi mâinile ei să o las pe ea. M-a impins pe spate şi începu să se mişte ca o nebună. Mai vroiam. Se lăsa tot mai mult pe spate. Mâinile mele erau încleştate pe o ţeavă care cobora în spatele meu. Nu mai puteam să ţin ochii deschişi. Simţeam cum sudoarea cobora de pe gât pe muşchii încordaţi. Se proptea cu mâinile pe genunchii mei şi se mişca ritmic.
Mişcările ei erau tot mai rapide. Pulsul meu creştea. Nu mai vedeam nimic. Nu mai primeam aer. Era tot mai rapidă. Trebuia să se termine că îmi pierdeam deja minţile. Ah. Presupun că şi ea a simţit căldura care mi-a părăsit corpul. Şi-a pus capul pe pieptul meu şi am stat aşa câteva minute. Nu ne-am spus nimic. Nici nu aveam ce.
Spectacolul încă nu se terminase dar noi ne-am aranjat în limita posibilităţilor ţinuta şi am părăsit clădirea. Totul era ud pe noi... Tricoul meu era sfâsiat de Lisa. Trebuia să-l arunc. Noroc că am avut jacheta că altfel trebuia să ies în bustul gol. Ce ar fi zis portarul? Până una alta nici nu mă interesa de portar. Am pornit maşina şi am părăsit parcarea. Fiind deja toamnă nu mai era aşa de cald. Frunzele câtorva foioase de pe marginea drumului se desprindeau de pe crengi şi zburau alene spre pământ. Roţile maşinii au ridicat în aer câteva frunze. O frunză s-a lipit de farul maşinii apoi din cauza vitezei s-a prelins pe caroseria ei până a ajuns pe parbriz, s-a desprins de maşina plutind în aer pe lângă Lisa şi-apoi s-a pierdut în lumina roşie pe care o lăsa maşina în urmă. Lisa şi-a întors capul după ea şi o privea cum dansa dusă de vânt. S-a întors zâmbind.
-Cu toate că frunza e moartă deja ea tot mai are o existenţă. Mai speră la puţină mişcare. Vrea să fie mai mult decât este. Nu vrea să renunţe. Şi noi suntem ca nişte frunze. Când am căzut odată la pământ sperăm ca să apară un vânt care să ne ridice iar la suprafaţă. Sperăm să fie iar bine măcar pentru puţin timp, atât timp cât ţine vântul că apoi suntem conştienţi că iar vom cădea.
Cu toate că o ascultam, nu o auzeam. Nu eram cu gândurile acolo. Ştiam că în seara asta se va întâmpla. Ştiam că nu mai suportam mult să ţin chestia asta pentru mine. M-am gândit profund şi oricum am luat-o, la aceeaşi concluzie am ajuns. Trebuia. Ea nu ştia încă ce o aştepta. Era aşa de fericită. De unde ştiu? Era destul să te uiţi la ea. Era destul să-i priveşti faţa. Ochii. Părul. Oare cum o să-i spun? Ştiam că în noaptea aceasta nu era întoarcere. Cum va reacţiona? Oare va înţelege ce-i voi...? De fapt nici nu ştiu încă modul în care o voi face să înţeleagă.
Nu aveam o destinaţie programată. S-a răcorit deja şi am acoperit maşina. Geamul ei era închis. Prin al meu, care era deschis, intra vântul şi îi ciufulea părul. Şi-a lăsat capul pe geam, faţa lipindu-se de sticla rece. Privea noapte. Nu vorbeam. O melodie necunoscută dar neaşteptat de potrivită momentului mă făcea să nu mai am griji. Am părăsit oraşul şi ne urcam pe coline. Copacii fugeau pe lângă maşina noastră. Parcă noi stăteam pe loc şi totul se mişca în jurul nostru. Amândoi ştiam că aceasta era noaptea. Poate că nu în mod direct dar un lucru era clar: nu era o noapte ca toate celelate. Avea ceva magic. Toată atmosfera. Mireasma frunzelor uscate care se furişa în maşină. Mîna ei care o ţinea pe a mea. Stelele. Luna. Era ceva în aer. Cu toate că nu era cald, aş fi dorit să mă răcorească o ploaie. Aş fi dorit să plouă. Lucru aproape imposibil în California cum se spunea într-o

melodie că nu plouă niciodată. Aş fi vrut să vad cum stropii de ploaie să prăbuşesc din cer şi se lovesc de parbrizul maşinii. Totul era doar un vis. Ceea ce urmăream eu de fapt era o metodă de a nu mă mai gândi la ce trebuia să fac în noaptea respectivă. Nu că mi-ar fi fost frică... ba da! De fapt asta era. Îmi era frică. Nu era greu să recunosc dar era greu să-i încredinţez ei acest secret. Nu era secret. Nici nu ştiu cum se poate numi asta. O mărturisire – sună ca o spovedanie. Sper să nu mă fac de râs.
Am ajuns într-o parcare părăsită. Am oprit maşina. La picioarele noastre zăcea Los Angeles-ul inundat în lumini. Când maşina stătea, aerul parcă era mai cald. Am descoperit din nou maşina. Ea nu a spus nimic. Nici eu. Se aştepta să spun ceva. Cel mai ciudat lucru era că în acel moment mă gândeam la altceva. Întotdeauna când mă aflam într-un loc înalt unde erau şanse să mă rănesc sau chiar să mor în cazul că aş cădea, mă gândeam mereu la moarte. Mă gândeam la o posibilitate de a termina totul. Nu era o dorinţă de a muri. Era ceva, dar nu puteam să explic. Poate de prea multe ori am căzut în prăpăstii încât nu mă mai înspăimântă gândul. Era felul meu de a îndepărta frica. Trebuia să spun ceva.
-Dacă aş porni acum maşina şi am zbura în prăpastie?
-Ai văzut prea multe flme.
-Chiar vorbesc serios.
-Nu cred că aş avea chef să mor.
-Crezi că eu vreau?
-Atunci de ce mă întrebi aşa ceva?
-Nu ştiu, dar cred că sunt obsedat de sinucidere. Oricând am posibilitatea de a mă arunca de undeva mă gândesc la posibilitatea de a muri. Parcă sunt fascinat.
-Crezi într-o forţă supranaturală?
Pe moment nu ştiam ce să-i răspund. Mă nedumerea. Nu eram pregătit pentru o astfel de întrebare. Dar când suntem oare pregătiţi?
-La un Dumnezeu te referi?
-Ceva de acest gen. După câte mi-ai povestit cred că te fascineză nu moarte în sine, ci gândul să cunoşti ceea ce ai vrut tot timpul să ştii. Vrei să verifici dacă există un Dumnezeu.
-Poate.
-Eu cred.
-Şi eu cred, dar nu ştiu în ce. Toţi vorbesc despre semne, despre miracole dar e greu să crezi. Creierul uman nu este destul de evoluat pentru a înţelege sau accepta ceva superior. Dacă nu ar fi aşa, atunci de ce nu ne este frică?
-Dar ne este frică.
-Frică? La toţi le este frică numai de iad. Asta este singura frică a omului. Dar cu toate că-i este frică de iad parcă face tot mai multe lucruri ca să ajungă acolo. Mulţi cred că avem o viaţă după moarte, dar nu avem. Noi suntem un material biodegradabil. Suntem aşa de mulţi încât nu e nevoie mai departe de noi. Trăim. Atât. Ne naştem, trăim şi apoi murim. Nu ştiu de ce nu pot oamenii să accepte că nu urmează nimic după moarte? Eu ştiu de ce, iubesc viaţa atât de mult încât li se pare inacceptabil o dispariţie. Iadul şi raiul sunt de fapt Pământul. Viaţa noastră e de fapt şi iad şi rai. Nu e nimic divin în aceste chestii. Când sunt cu tine viaţa mea e un paradis. Până nu te-am cunoscut viaţa mea a fost iadul. Eu ştiu despre ce vorbesc.
-Crezi că nu există ceva superior ţie?
-Cum să nu. Dar nu încerc să-i dau o explcaţie aşa cum fac bisericile. Tot ce spun ei sunt doar presupuneri, nimic concret. Încearcă sa dea o eplicaţie unor lucruri inexplicabile.
-Nu crezi în Dumnezeu?
-Cred în Dumnezeu, sau cum L-ar chema, dar în felul meu. Nu ignor existenţa Lui. Ştiu că mă urmăreşte. Dar în acelaşi timp ştiu că mă va lăsa să mor.
-Cum poţi să spui aşa ceva?
-Dacă n-ar fi aşa atunci nimeni n-ar mai muri.
Un moment de tăcere a cuprins interiorul maşinii. Nu ştiu la ce se gândea ea. Nu ştiam dacă era de acord cu mine. Ştiam că în acea seară îi voi spune. Acum. Acum trebuia să-i spun. Era aşa de romantic. Acum era momentul. Mi-am luat inima în dinţi. Ea se uita spre priveliştea magnifică. M-am întors spre ea cu elan. Ea parcă a simţit ceva şi s-a întors spre mine. Când am văzut-o cum mă privea nu mai puteam spune nimic. Ea a observat. Poate chiar a înţeles.
-Ce este?

-Nimic.
-Nu vrei să-mi spui nimic?
-Hai la mine.
Mi-am repetat în gând ultima mea frază şi mi s-a părut atât de stupidă. De ce nu i-am spus? Era chiar aşa de greu? Eram un fricos. Am observat un zâmbet care s-a creionat în colţul gurii. Ea ştia. Îi plăcea să mă vadă cum mă frământ. Ce o uram pentru asta. Mă tortura.
-Nu porneşti maşina?
-De ce?
-Păi nu m-ai invitat la tine?
-Cum să nu.
Am întors maşina ca un începător. Mâna îmi tremura pe schimbătorul de viteză. Am condus maşina cât de repede se poate. Simţeam cum sudoare ţâşnea din fiecare por al pielii. Am ajuns în garajul subteran al clădirii în care locuiam. Am urcat cu liftul. Nu am scos nici un cuvânt. Inima îmi bătea tot mai rapid. Mă mişcam de pe un picior pe altul. Eram nervos. Ea mă privea cu atâta plăcere încât îmi venea să o devorez. Nici nu ştia în ce situaţie mă punea.
-Eşti nervos?
Auzi ce tupeu? Mai pune şi paie pe foc. Doamne.
-Nu...
-Eşti sigur?
Ce mai vrei, o declaraţie dactilografiată şi semnată? Chiar îi plăcea aşa de mult să mă vadă suferind?
-Vrei să-mi spui ceva?
Exact! Dar cum de nu ţi-a venit ideea asta mai devreme? Preferam să răspund în gând decât să mă dau de gol, de aceea îi ignoram provocările ei.
Am intrat în locuinţă. Ea a dispărut in baie. M-am gândit că-mi va fi mai uşor dacă dac o atmosferă romantică. Am aprins câteva lumânări şi am căutat o muzică adecvată. M-am întins pe podea şi priveam tavanul. Am auzit nişte paşi. Nu am deschis ochii. Am simţit cum buzele ei le-au atins pe ale mele. Am preferat să nu deschid ochii. Nu că mi-era frică de realitate, dar îmi era mai uşor.
-Nu vii lângă mine?
Mi-am deschis ochii şi am văzut-o cum stătea pe colţar. M-am ridicat şi m-am apropiat de ea. M-am aşezat lângă ea. Parcă îmi era frică de ea.
-Nu-mi vine să cred că poţi fi atât de sensibil. Habar n-ai de câte ori mă frământam, oare ce gândeşti tu atunci când eşti cu mine dar nu vorbeşti. Sunt sigură că singurătatea te-a obligat să fii aşa. Dar acum eu sunt lângă tine. Nu mai trebuie să-ţi fie frică de ceilalţi. Vreau să ştiu ce gândeşti.
-Mi-e greu să mă deschid.
-Ştiu.
-Nu ştii. Nu ai de unde să ştii. Dacă odată ai trecut prin aşa ceva ţi se schimbă toată viaţa. Întotdeauna o parte din tine va aprţine singurătăţii. Întotdeauna ai posibilitatea de a cădea din nou. Am ajuns la concluzia că e mai bine să nu ştie lumea prea multe despre tine. Şansele de a supravieţui sunt mai sigure.
-A supravieţui?
-Bine-nţeles. Asta facem cu toţii, încercăm să supravieţuim.
-Atunci eu sunt un colac de salvare?
-Poate...
Nu am mai spus nimic. Am ascultat muzica. Priveam lumânările. Priveam cum vântul încerca să alunge flacăra de pe fitil.
-Presupun că nu sunt prima care s-a bucurat de această atmosferă romantică.
-Ba da. Să ştii că nu voi mai face la nimeni aşa ceva.
-De ce?
-Pentru că asta ne aprţine nouă. Noi suntem acest foc. Doar noi. Nu observi cum se mişcă? Se mişcă aşa ca noi.
Mâna ei a atins-o pe a mea. Am tresărit. A renunţat la un comentariu. Mi-a mângâiat-o. Şi-a apropiat buzele de faţa mea. Eu continuam să fiu absent. Mi-a şoptit în ureche:
-Relaxează-te, nu mai fi aşa de încordat.
Nu i-am spus nimic, dar nici nu m-am relaxat.
-Ai ceva pe suflet?

Ce e femeia asta, o ghicitoare în cărți?
-Poți să-mi spui orice...
Ai vrea tu.
Şi-a apropiat buzele de ale mele. Vroiam să o sărut. Dar nu am putut. Nasurile ni s-au ciocnit. Nimic nu-mi reuşea. Ea zâmbi. Ce altceva să facă?
-Trebuie să-ți spun ceva...
-Te ascult.
Trebuie. Trebuie. Trebuie.
-Nu pot.
Sunt un laş.
-Dacă nu vrei, atunci nu spune.
-Nu că nu vreau, dar nu am putere.
Mâna mea era atât de rece iar a ei era prea caldă, parcă mă ardea. Ştiam că aştepta. Ştiam că o voi dezamăgi. Poate că cerea prea mult de la mine. Deoadată s-a ridicat în picioare.
-Dacă nu ai ce să-mi spui atunci plec. Şi eu sunt obosită.
Eterna scuză.
-Dar nu pleca. Nu e încă târziu.
-Nu...
Trebuia să-i spun. Dar mi-a cerut să nu i-o trântesc pur şi simplu. Mi-a spus să fiu creativ. Iar creativitatea m-a părăsit în momentul cel mai critic.
-E deja miezul nopții....
Asta era. Ştiam. Creativitatea. Când să se întoarcă spre uşă eu am apucat-o de braț şi am strâns-o aproape de mine încât îi simțeam respirația speriată direct în față. Mă privea speriată.
-E miezul nopții... vrei să dansezi cu mine?
A scos un zambet care lumină deodată camera. Mi-a sărit în gât. A înțeles. N-am crezut că voi reuşi. A înțeles că o iubesc.
Ea şi-a lăsat capul pe umărul meu. Eu ascultam melodia superbă. „Arăți ca un înger...” spune la un moment dat refrenul iar eu ştiam la ce s-a gândit autorul când a scris textul. Ea era un înger. Era îngerul meu. Şi-a ridicat capul şi m-a privit direct în ochi. Erau aşa de mari. Plini de lacrimi. O lacrimă i-a brăzdat obrazul, s-a desprins de fața fină şi s-a prăpuşit pe podea. Mi-a desfăcut sacoul, şi l-a aruncat pe podea.
-Vreau să-ți simt pielea. Vreau ca moliciunea ei să-mi mângâie obrajii. Vreau ca degetele mele să-ți mângâie spatele.
Era superb. Eram eliberat. Puteam să mă bucur de moment. Fiecare atingere a corpului mă înebunea.

În următoarele zile la birou erau ca pe câmpul de luptă. Caroll parcă mă ucidea cu privirea. Se simțea trădată. Dacă i-aş fi dat măcar un fir de speranță, dar nu. Eram sigur că toți colegii aflaseră deja şi mă priveau dezgustați. Poate nici nu credeau. Cum să o creadă pe Caroll? Doar le-aş fi spus deja dacă era ceva. Cu toate că nu credeau, mă priveau dezorientați aşteptînd o explicație. Până la urmă nici nu a fost nevoie deoarece după vreo două zile de suspans a apărut în birou Lisa în viteză că toți s-au speriat. M-a privit direct de parcă eram suspect de crimă. Toți ne priveau cu interes.
S-a oprit în fața biroului meu şi cu o mână mi-a aruncat toate hârtiile de pe birou. Toți colegii priveau mulțumiți. Ştiau că acum am buftat-o, că mă va face de ruşine în fața biroului. Eu m-am ridicat ca din instinct gata să-i urlu în față, când ea s-a urcat cu genunchii pe masă şi cu o mână mi-a tras capul spre ea. Mi-a dat cel mai amețitor sărut din toată viața mea. Simțeam cum toți ne priveau stupefiați. Erau cu gura căscată. Eu eram fericit. Sărutul nu a ținut mult, dar destul pentru a pune capăt bârfelor. Deoadată s-a dezlipit de mine şi fără a spune nimic a părăsit cu acelaşi avânt încăperea şi m-a lăsat pe mine în mijlocul uliior. Toți mă priveau. Unii uluiți, unii invidioşi, dar toți erau surprinşi.
Fără să le dau vreo explicție m-am aşezat la masă şi mi-am adunat actele împrăştiate. De atunci nimeni nu m-a întrebat ce este între noi. Nimeni nu avea să mai intrebe ceva. Fiecare ştia care este adevărul şi trebuiau să se mulțumească. Eram mândru de ea.
În aceeaşi saptămână am avut un vernisaj la galeria prietenului meu. Am apărut de braț. Ea avea o rochie lungă neagră cu spatele gol până la refuz. O eşarfă neagră îi flutura în spate.
-Nici n-am ştiut că ai atâția fani, mi-a şoptit ea la ureche.

-Mulţi vin din curiozitate şi pentru şampania gratuită.
-Dar văd că mulţi sunt şi interesaţi.
-Sper...
Vernisajul a fost un succes pe toată linia. Toţi au fost impresionaţi de coproducţia mea cu Lisa. Fotografiile s-au vândut cel mai bine. Am vândut mai mult decât aş fi sperat. Restul picturilor au rămas la expoziţie. Una singură nu am dat-o la vînzare. Era prima noastră coproducţie. Cu toate că am avut multe oferte era o legătură sentimentală între mine şi acea pânză.
Seara a fost foarte obositoare dar nu degeaba. Locuinţa îmi aprţinea aproape în întregime acum.
De când i-am arătat că o iubesc totul s-a schimbat. Ea era mai voioasă dar în acelasi timp tristă. Era tristă deoarece ştia că eram mai fragili, ne răneam mai uşor şi mai adânc decât înainte. Totul a devenit complicat. De aceea mi-a fost mie aşa de frică. Logic, totul ar trebui să fie mai bine. Nu că ne certam dar amândoi aveam nevoie de timp ca să mistuim totul. Parcă ne era frică şi să ne atingem ca nu cumva să ne rănim. Legătura noastră parcă nu mai era aşa de spontană. Glumele erau rare.
Ştiam că trebuie să fac ceva că altfel o pierdeam. Îmi era frică. O iubeam, dar... Acest „dar” nu puteam să mi-l explic. Nu ştiam de unde a apărut şi ce însemna. Parcă nu mai găseam nici o cale de a comunica. Nu se mai întâmpla nimic interesant în legătura noastră. Totul a devenit rutină.
Era noapte. Parcă ştiam că în noaptea aceea voi schimba situaţia. Mi-am luat nişte haine pe mine şi am plecat cu maşina la ea acasă. Era ora două dimineaţa, aşa că dormea deja. Priveam casa şi parcă era o fortăreaţă foarte bine păzită în care nu puteam intra nici cum. M-am învârtit în jurul ei şi am ajuns în curtea din spate. Din curte i-am văzut balconul. Trebuia să ajung cumva acolo. Mă simţeam ca un spărgător. Un spărgător care vrea să intre în inima iubitei. Mi-am spus că e o nebunie dar era singurul mod de a salva ceea ce eram pe cale să pierd. M-am căţărat pe nişte ţurţuri care ieşeau din perete. M-am agăţat cu mâna de balconul ei. Speram să nu mă vadă nimeni şi să sune la poliţie. M-am uitat în jos şi am intrat în panică. Mi-am luat inima în dinţi şi mi-am aruncat un picior pe balcon şi apoi mi-am trans şi restul corpului sus. Am reuşit.
Mai era ceva. Ce mă făceam dacă uşa balconului era încuiată? Dar am avut noroc. Era închisă dar nu încuiată. Am tras la o parte uşa de sticlă şi draperia. Ea dormea aşa de liniştită ca un copil mic. Dormea pe sapte. M-am lăsat pe pat şi o priveam. Nu puteam să-mi dau seama cum de nu era totul îm regulă. În acelasi moment simţeam cum o scânteie mi-a aprins din nou flacăra interioară. Muream de dorinţa de a o atinge, de a o săruta. Degetul meu i-a atins nasul coborând spre buze. Ea nu se mişcă. I-am tras jos pătura. Nu avea nimic pe ea. Am privit-o ca pentru prima oară. Degetele mele se plimbau deasupra corpului ei, pe toate curbele dar fără să-i atingă pielea. Camera mirosea a petale proaspete de trandafiri. I-am sărutat sânii şi apoi gâtul.
Ea a început să se mişte. I-am atins buzele. A deschis speriată ochii. Când m-a văzut a fost şi mai surprinsă. Mâinile ei m-au prins deodată şi m-au strâns că abia am primit aer. A început să lăcrimeze. Buzele mele i-au prins lacrimile. Am început să-i sărut pielea extraordinar de moale. Coboram tot mai jos. Mi-am dat jos hainele. Ea aştepta. Nu mai era sălbatică. Parcă vroia să nu se mai termine. Ne-am iubit în acea noapte cu atâta pasiune şi durere că am fost epuizaţi fizic şi spiritual. Fiecare penetrare era atât de specială că nu credeam să simţim vreodată aşa ceva. Poate că nu a fost cel mai bun sex al nostru dar precis cel mai intim. În acea noapte am uitat toate regulile. Când am ajuns la punctul culminant lacrimile mi-au ţâşnit din ochi. Şi ea plângea. Nu ştiam de ce, dar simţeam nevoia să mă eliberez. Parcă m-am exorcitat. Vroiam să mă ascund să nu mă vadă plângând dar ea mi-a prins faţa între palmi şi m-a privit direct în ochi. Era un moment în care nu te gândeşti la nimic ci doar priveşti. Parcă mă priveam în oglindă. Parcă eu eram ea şi invers.
Stropi de apă sărată s-au desprins de pe obrazul meu şi au căzut pe pielea ei. Lacrima a alunecat de pe sân pe cearcaf. Nu aveam nevoie de cuvinte. Noi ştiam ce aveam nevoie să ştim.
Când ea a adormit eu am ieşit din pat. M-am îmbrăcat şi am ieşit la fel cum am intrat. Aş fi vrut să mă trezesc lângă ea în acea dimineaţă dar nu în felul acesta. Am plecat pentru a-i arăta cum este când te trezeşti singur şi patul ţi se pare interminabil.
Vineri seara ne-am propus să facem jogging. Ea a venit la mine echipată în nişte pantaloni de trening şi un maieu mulat. Peste maieu mai purta o bluză de training cu glugă. Am făcut încălzirea pe plajă. Afară era destul de frig iar apa era deja rece. Era noiembrie, deci nimic neobişnuit pentru această perioadă a anului. Soarele se pregătea să apună. Cerul era deja violet deasupra oceanului. Am fugit împreună pe nisipul moale. Eram tot ud de transpiraţie dar mă simţeam excelent. Nu mă interesa că voi avea febră musculară. Cel mai important lucru era că eram alături de ea. Era deja cazul să facem şi alte lucruri împreună. După mica perioadă de criză legătura noastră a redevenit interesantă. În timp ce fugeam ea tot mă privea şi îmi zîmbea. Am fugit câteva mile ceea

ce pentru un începător cum eram, era destul.
-Până la piatră mai fugim şi apoi gata.
Eram de acord cu ea. Nu că nu mai puteam dar mă gândeam la a doua zi. Era prea mult pentru o dată. Soarele a dispărut deja în ocean. La orizont cerul era roşu, trecând prin nuanțe de violet până ce devenea albastru. Era deja întuneric şi luminile de pe faleză se observau deja. Când am ajuns aproape de aceea piatră mare, între noi s-a format o întrecere. În dorința de a ajunge prima s-a forțat şi s-a împiedicat. A căzut pe nisip şi cu umărul s-a lovit de un lemn care stătea rătăcit pe plajă.
-Lisa, te doare?
Ea s-a ridicat puțin în coate strâmbându-se de durere.
-Cred că mi-am învinețit umărul rău de tot. Nu mai pot să port haine cu bretele.
-Hai ridică-te. I-am întins mâna şi am scuturat-o de nisip. Ea şi-a tras bluza de pe umăr şi privea parte de piele care se umflase deja şi era sigur că se va învineți.
-E o tragedie.
-Îti pun o compresă cu cuburi de gheață şi se va trage rapid, vei vedea.
Ne-am urcat în apartament. Ea a adormit în dormitor pe pat. Eu am făcut puțină muzică şi m-am dus în bucătărie dupa gheață. M-am urcat apoi în dormitor cu o pungă cu cuburi de gheață. I-am văzut hainele aruncate pe podea. S-a ascuns sub pătura de pe pat. Ațipise. Când punga cu gheață i-a atins umărul a tresărit urlând de durere.
-O să-ți fie mai bine.
-Dar mă doare.
Mişcam punga pe aceea porțiune. Am văzut că deja îi făcea plăcere. Punga s-a aburit şi picături de condens erau gata să se desprindă de pe ea. O picătură i-a atins pielea şi a coborât pe spate. Cum stătea în fund s-a arcuit şi a scos un sunet de plăcere. Am scos din pungă un cub de gheață şi l-am lăsat să alunece pe spatele ei. Nu ştia cum să reacționeze. O excita şi în acelaşi timp o înspăimânta. S-a lăsat pe spate. Bucata de ghață i-a coborât pe gât atingându-i sfârcurile. Pe măsură ce se topea, se evapora şi aburi părăseau suprafața corpului. Simțeam cum fierbea sub atingerile glaciare. Am luat o bucată de gheață intre dinți şi i-am delimitat sânii. I-am prins sfârcurile cu buzele. Limba îi stimula sfârcul sânului drept. Am dat drumul cubului de gheață să alunece între limbă şi sfârc. Acesta se umflă.
Gemea în surdină. Mîinile ei se plimbau pe spatele meu eliberându-l de bluza de trening. Am scăpat cubul de gheață care a alunecat până la buric. Ea se arcui şi gemu. Am prins din nou gheața între dinți am croit cercuri în jurul buricului. Apoi am coborât mai jos. L-am scăpat între picioarele ei. S-a dezlipit de cearceaf şi explodă de plăcere. Încerca să se scufunde în salteaua patului. Limba mea căuta fărâma de geață care a mai rămas după încleştarea încinsă. Se topise. Am mai luat o bucată. Am întors-o pe spate. Cubul se plimba pe fundul ei. O muşcam. O sărutam. Era aşa de fragedă. M-am aşezat cu burta pe spatele ei şi i-am sărutat urechea. Tot mai adânc. Într-o mână aveam ascunsă gheață şi am strecurat-o între sânul ei şi cearceaf. Fiecare mişcare a muşchilor o făceau să tresară. Am dat drumul la alte două cuburi între trupurile noastre.
Frigul acela era extraordinar de excitant. M-am învârtit cu ea pe pat astfel încât stăteam pe spate, iar spatele ei pe burta mea. Mâinile mele îi masau sânii cu gheață. Ea era înebunită. Mâinile ei se pierdeau între picioare căutându-mi pantalonii. Cu greu i-a tras jos. Şi-a lăsat iar capul pe spate. O picătură de apă s-a desprins de pe cubul de ghață care se plimba pe gâtul ei. Această picătură a coborât printre sâni pe burtă şi s-a pierdut între picioarele ei.
Fiecare mişcare a corpului ei elibera în corpul meu valuri de descărcări electrice. Gura mi s-a deschis involuntar şi aruncam aerul de parcă ma-ş sufoca. Respirația era mai sacadată. S-a ridicat de pe mine. Mă privea cum stăteam întins şi o aşteptam. Mai vroiam. Simțeam cum sângele îmi pulsa în vene după atingerile ei. A luat o bucată de gheață şi mi-a atins sfărcul. Am tresărit. L-a muşcat discret. Cubul de gheață se plimba pe muşchii abdominali.
A luat gheța în gură şi a început să îmi sărute abdomenul. Sfârcurile ei care atârnau deasupra mea îmi atingeau părul de pe picioare. Era atât de excitant. Ce plăcere. Valul de înțepături minuscule se plimba din cap până-n vârful degetelor de la picioare. Buzele ei. Intra tot mai adânc în gura ei. Gheața. Nu mai rezistam. Mă zbăteam. Gâfâiam. Plăcerea se juca cu mine. S-a ridicat ca o pisică până ce sânii ei atârnau peste buzele mele. I-am atins. Vârful limbii-i atingeau.
Am lipit-o de pat şi m-am aruncat asupra ei. Am străpuns-o. Am amețit-o. Mă mişcam ca un nebun. Nu mă puteam opri. Fire din părul meu îi atingeau fața. Gura ei nu mai avea timp să se inchidă, căuta aerul. I-am

astupat gura cu buzele mele. Modul în care se împreunau şi se dezlipeau buzele noastre mă fascina. Era atât de fragilă sub corpul meu antrenat. Unghiile ei încercau să-mi sfâsie spatele. Urla în surdină. Eu gemeam. Mişcările noastre erau tot mai rapide. Extazul ne-a cuprins. Ne înecam în marea de plăcere. Fire de păr ud zburau prin cameră urmaţi de picături de sudoare. Parcă mă desprindeam de propiul meu corp. Parcă pluteam şi priveam de la înălţime două corpuri care se zbăteau ca fiarele.
M-am lăsat pe spate lăngă ea. Lisa s-a ridicat în coate şi a început să-mi sărute muşchii abdominali apoi şi-a lăsat capul pe mine şi a adormit.
Soarele dimineţii strălucea şi încerca să-mi atingă ochii printre ploape. Îmi era greu să deschid ploapele. Parcă vedeam totul în ceaţă până ce mă obişnuiam cu lumina. Când am început să deşluşesc ce era în jurul meu am observat o ridicătură lângă mine sub pătură. Când am ridicat pătura, era Lisa. Nu-mi venea să cred. Chiar m-am trezit lângă ea. Era superbă în soarele dimineţii. S-a întors puţin prin pat şi apoi şi-a deschis ochii. Când m-a zărit mi-a zămbit.
-Mi-ai lipsit în dimineaţa aceea.
Am înţeles la ce s-a referit. Deci... tactica mea a adus roade.
M-am aşezat înapoi pe pat şi priveam în gol. Totul era perfect. Eu o iubeam, ea mă iubea, eram împreună şi m-am trezit alături de ea. Ce-ţi trebuie mai mult?
-În baie găseşti o periuţă de dinţi nouă. Şi-a scos capul din baie şi mi-a zâmbit.
-De când ai aşteptat să o folosesc?
-Are vreo importanţă?
-Acum că ştiu cum este nu mai are nici o importanţă.
Cât timp ea făcea duş eu am pregătit masa. Apoi m-am strecurat în baie. Mi-am dat jos hainele şi am intrat lângă ea sub duş.
-Credeam că nu mai vii.
-Avem destul loc?
-Ne facem.
După duş ne-am aşezat la masă în bucătărie şi am băut cafeaua şi pâinuţele de mic dejun.
-Cum de sunt aşa de moi?
-În fiecare dimineaţă în faţa uşii am o pungă cu 4 pâinuţe proaspete. Am un contract cu brutăria de după colţ care duc şi la domiciliu.
-Oau. Ăsta da service.
-Ce te-a făcut să rămâi.
-Ceva în mine nu m-a lăsat să plec. Apropo de plecare, ce-ai spune să petrecem Crăciunul în Aspen? Donna are acolo o cabană. Aş vrea un Crăciun alb şi acolo e şi muntele...
-Crezi că primim liber amândoi?
-Asta să laşi pe mâna mea. Între timp mă înţeleg foarte bine cu şefa şi va accepta.
-Oau. Nu-mi vine să cred, Crăciun în Aspen.
Am luat-o în braţe şi am sărutat-o Muream de nerăbdare deja de acum să văd zăpada. O singură dată am avut norocul de zăpadă când am fost în New York la un vernisaj. Mă bucuram enorm. Şi ştiu că acolo cabanele de bogătaşi sunt superbe şi romantice.
-Dar Donna nu merge? Sau cineva din familia ei?
-Donna merge cu prietenul ei la Paris de Crăciun. Ce zici?
-Spun că noi ne vom simţi mai bine.
-Noaptea asta a fost magnifică. Am rămas surprinsă de imaginaţia ta.
-Am mers prea departe?
-Odată aş fi spus că aşa ceva mă depăşeşte dar ai trezit în mine nişte dorinţe ascunse şi sălbatice încât nu mă mai recunosc.
Am trezit animalul în ea.
-Vreau ca azi să vii la cină la mine. Va fi şi Donna acasă cu prietenul ei.
-De ce de abia acum?
-Acum sunt pregătită.
Aveam emoţii pentru cina care urma. Nu că n-aş fi vrut să merg ci chiar din contră aş fi vrut să-i cunosc prietenii. Era o teamă interioară că nu voi fi acceptat, remarci de genul că nu ne potrivim. Adevărul era că îmi era şi frică să ies cu ea undeva fiindcă ne-am izolat de lume şi îmi plăcea aşa. Într-un fel parcă nu mai aveam

chef să merg, să-i cunosc prietena bogătașă. Era o chestie de politețe şi fiind invitat nu puteam să renunț şi până una alta ne oferea cabana din Aspen de sărbători.
Îmbrăcat la 7 ace am părăsit garajul. Era deja răcoare pentru acea perioadă a anului în California. Soarele apunea mai repede. Maşina se plimba printre străzile impunătoare. Am oprit în fața casei. Nu am părăsit imediat maşina. Am mai stat puțin. Nici nu ştiam ce să vorbesc cu ei. Eu nu-i cunoşteam, ei nu mă cunoşteau. În general îmi era frică de noi cunoştințe care erau pline de surprize, unele plăcute altele mai neplăcute. Dacă Lisa îi suporta voi încerca şi eu. Am scos cele două buchete de trandafiri din maşină şi m-am apropiat de uşă. Aceasta tocmai se deschise în fața mea. Era Donna care în viteza în care era mai-mai că nu m-a doborât la pământ. Mi-a căzut în brațe.
-Oh, scuză-mă. Doamne ce neîndemânatică sunt.
Da eşti, îmi spuneam eu în minte.
-Tu trebuie să fii Mike.
-Mda.
-Florile sunt pentru mine?
-Da... şi i-am întins unul din buchete.
De pe coridor se auzi vocea Lisei, urlând ceva dar nu o înțelegeam. Întâlnirea precedentă a fost atât de penibilă încât glasul Lisei era o oază în acest deşert.
-Cine-i? Se auzi vocea Lisei.
-Mike...
Câteva secunde nu se auzi nimic.
-Şi vrei să-l ții în uşă?
-Scuză-mă, intă te rog.
Drept să-ți spun aş fi plecat imediat dacă n-aş fi iubit-o pe Lisa. N-aveam eu nevoie de mascaradă. Dar poate, cine ştie, seara va deveni drăguță. Donna m-a condus spre bucătărie unde Lisa era scufundată între aburi ca într-o saună. Când m-a zărit, a lăsat totul baltă şi cu un zâmbet mi-a sărit în gât şi m-a sărutat pe buze.
-Ce bine că ai venit....
Eu n-am putut să spun nimic.
-Hei, hei, time out. Mai sunt şi alții în jur, spuse Donna.
Lisa s-a desprins de mine şi i-a scos o mutră de ciudă Donnei.
-Când va veni Jason voi avea grijă să nu se atingă de tine.
-Era o glumă.
-Oricum, el e Mike.
-Mike forțosul?
Nici nu ştiam ce să spun. Nu ştiam ce se întâmpla prin jur. Mă lua peste picior sau aşa vorbea tot timpul. Am preferat să tac.
-Mike vii puțin să verifici mâncărurile? spuse Lisa.
-Ce faci?
-Pasta.
-Specialitatea mea.
-Oau, un amant care se pricepe şi la mâncare. Lisa să nu-ți scape din mâini.
Era de-a dreptul penibil. Mă simțeam obiectul de discuție al unei femei pe care nici nu o cunoşteam. Ce urmărea? Să mă facă de râs?
Am aruncat câteva priviri în oalele în care fierbeau tot felul de sosuri şi ape cu paste.
-Mă scuzați puțin, dar eu trebuie să merg să mă îmbrac.
Ştiu că nu era politicos dar mă bucuram că a dispărut odată. Lisa mi-a aruncat o privire nevinovată.
-Ştiu că te oboseşte, dar nu ne dădea cabana dacă azi nu te cunoştea. A auzit atâtea despre tine că murea de nerăbdare să te vadă.
-Ca de exemplu că sunt un amant teribil?
-N-a spus teribil.
-Deci nu sunt un amant bun?
Ea a înțeles că totul tindea spre o glumă şi şi-a aruncat în brațele după gâtul meu privindu-mă dulce îmn ochi.
-Ba da eşti, dar asta nu are voie să ştie ea. Aş face-o direct aici pe masa asta de faianță.
-Ok...

-Dar şi ea e în casă...
Nu-i bai, poate mai învaţă şi ea ceva privind.
-Vrei să mi te fure când vede de ce eşti în stare?
-Numai asta nu.
Un ceas de bucătarie semnala că a trecut timpul de fierbere.
Privindu-mă la fel de dulce a părăsit bucătăria şi i-am auzit paşii grăbiţi care urcau scările de marmură până la etaj. Finalizam mâncarea când am auzit soneria. Nu ştiam ce să fac, să deschid uşa sau nu? Am aşteptat puţin dar nu a deschis nimeni deci nu puteam să-l las pe Jason sau cum îl chema în faţa uşii. I-am deschis uşa. Nu arăta deloc rău şi în acel moment mi-a fost frică să nu o vrea pe Lisa căci după mutră era un spărgător de inimi cu multe trucuri în buzunar.
-Scuză-mă, dar cine eşti? m-a întrebat el.
-Mike, prietenul Lisei.
-A, Mike, trebuia să-mi dau seama. Eu sunt Jason.
-Hai înăuntru, ele se îmbracă.
-Le trebuie ceasuri întregi să se aranjeze.
-Hai în bucătărie, masa nu e gata încă.
-Vezi, părăsesc şi bucătăria pentru a-şi face toaleta. Tu ştii să găteşti?
-Am învăţat, n-am avut încoto din moment ce trăiesc singur.
-Bine, dar nu ai o prietenă care să se ocupe de tine?
-Lisa?
-Nu. Una de care Lisa nu trebuie să ştie. Una care să facă totul pentru tine dacă îi ceri.
-O amantă pe lângă ea?
-Da, dar să nu o iubeşti, ci doar să o ţii pe post de cameristă.
-Îmi pare rău, dar nu e genul meu.
-Scuza-mă dacă te-am jignit cu ceva.
-Nu-i grav.
În acel moment mă gândeam ce porc poate să fie. Să se joace cu sentimentele unei nevinovate pentru confortul propriu. Oare Donna ştia? Nu avea nici o importanţă, oricum nu-i voi spune, nu e treaba mea. Deja mă enervau şi noaptea încă nici nu a început. Spre norocul meu, Lisa şi Donna tocmai coborau îmbrăcate în rochii de seară superbe.
-Mâncarea e gata? Mor de foame! spuse Donna.
-Aşezaţi-vă la masă, Lisa mă ajuţi să servim?
-Bine-nţeles. Donna mergeţi la masă.
Cei doi au părăsit bucătăria.
-Presupun că nu te simţi deloc bine.
-Ştii, nu-i cunosc încă.
-Cât ai văzut e destul. Ştii că o să treacă şi apoi cabana e a noastră.
-Dacă se mai distrează pe seama mea, voi pleca.
-Nu fii şi tu aşa de sensibil.
-Încearcă să-i opreşti cumva.
-Nu pot să-ţi promit nimic.
-Hai să ducem mâncarea că se răceşte.
Seara a fost o catastrofă. Donna tot scotea din ea glume stupide, iar Jason ca să-i facă pe plac le gusta în mod exagerat. Erau aşa de artificiali. Lisa mai încerca să îndrepte puţin cina, dar nu reuşi. Ei erau mai puternici. Mă privea neputincioasă. Cât îi uram. Cine m-a făcut să accept? Eu, în dorinţa de a-i cunoaşte prietenii, eu eram acela nerăbdător să primesc cât mai multe informaţii. Mi-am primit răsplata pentru curiozitatea mea. Înţeleg de ce Lisa evita să o cunosc. Spre bucuria mea cina s-a terminat. Donna cu Jason aveau de gând să rămână acasă. Noi am hotărât să tragem o fugă prin oraş pe la magazinele care erau deschise la acea oră.
Politicos ne-am luat rămas bun şi am dispărut în maşină. Lisa s-a lăsat în scaun şi capul îi atârna pe spate. O priveam şi ştiam ce simţea.
-Te înţeleg. Ştiu că n-ai vrut să iasă aşa, dar tu nu poţi să-i schimbi. Sunt nişte închipuiţi şi prefăcuţi de primă clasă.
-Mulţumesc.

-Pentru ce?
-Că ai rezistat să nu pleci când eu eram pe cale să dispar.
-N-a fost chiar aşa groaznic, cu excepţia bancului cu elefantul.
Lisa a izbucnit într-un hohot de râs. Îmi era deja dor de râsul ei. Era încîntătoare. Îmi spuneam în minte că o iubesc. În faţă nu aveam voie să-i spun. Când mi-a văzut privirea a înţeles. Era extraordinar acest mod de conversaţie. Era mai palpitant decât am crezut la început. Şi-a întins buzele spre mine şi mi-a dat un sărut.
-Dă-i drumul, să dispărem de aici, sunt sătulă de ei.
Am pornit maşina şi am părăsit strada. După ce am parcat maşina, ne-am plimbat pe bulevard. Cred că era Rodeo Drive. Eram fericiţi. Priveam în vitrine şi ne minunam de unele produse. Ea s-a oprit fascinată în faţa unui magazin cu statuete din gips. Printre figurinele expuse, ochii ei au rămas aţintiţi asupra unei perechi de îndrăgostiţi niponi. Cu toate că erau figurinele separate se vedea de la distanţă că erau făcuţi unul pentru celălalt. Ea privea facinată.
-Sunt extraordinari.
-Cei doi?
-I-ai observat şi tu?
-Sunt singurele statuete din vitrină care au o legătură unul cu celălalt. Restul parcă sunt reci, nu emană nici o aură.
-Sunt din gips, nici nu pot avea aură.
-Eu mă refer la o aură artistică. Parcă ar trăi. Le vezi durerea de pe chipuri?
-Se iubesc, dar ceva nu-i lasă să fie împreună.
-Dar ei ştiu că sunt făcuţi unul pentru celălat şi până la sfârşit vor reuşi să rămână împreună.
De abia am desprins-o de vitrina magazinului. Cu toate că ne îndepărtam ea tot îşi mai întorcea privirea.

În săptămâna următoare fiind deja decembrie eram în febra cadourilor. Chiar de Revelion pe 31 Decembrie era ziua ei de naştere. Ştiam deja ce să-i cumpăr. M-am gândit la figurinele de gips. Aveam de gând să o cumpăr doar pe femeia niponă. Pe bărbat să i-l dau cu altă ocazie. În felul acesta cadoul era mai palpitant. Dar de Crăciun nu ştiam ce să-i cumpăr.
În acea săptămînă eram ocupat şi ea aproape că nu m-a văzut. La birou oricum nu ne vedeam. Colegii nu mai făceau presiuni. În timp ce scriam ceva la computer am primit un e-Mail. Era de la ea. „Te vreau. Acum. Nu mai rezist.” Când am citit m-am ridicat ca teleghidat şi am ieşit din birou. Parcă eram subalternul ei. Dar nu în sensul uzual al cuvântului. Cuvintele ei de chemare declanşau în mine o pasiune care nu o puteam ascunde şi trebuia să o văd. Ne-am întâlnit chiar în faţa liftului. Ea mă privea ca o fiară gata de atac. Avea ceva în ochi, o plăcere ascunsă. Uşa liftului se deschise. Am păşit înăuntru normal ca şi cum nu s-ar fi întâmplt nimic între noi, dar când s-au închis uşile, ea m-a trântit de perete şi sărutându-mă mi-a deschis nasturii de la cămaşă. Pentru a nu fi deranjaţi a apăsat butonul care opre liftul între etaje. Respiraţia noastră era tot mai rapidă. Simţeam o dorinţă animalică de a o avea în acel moment.
Mi-a tras jos cămaşa şi mi-a aruncat-o într-un colţ. Era îmbrăcată într-un costumaş de stofă de culoare vernil. I-am desfăcut fermoarul de la fustă şi i-am dat-o jos. La fel şi slipul. Sacoul era până în talie. I-am deschis cei trei nasturi. Nu avea nimic pe dedesupt aşa că sânii au ieşit la iveală. Mă privea plină de pasiune. M-a lipit cu spatele de uşa metalică a liftului. Ea aşa de rece. Mi-a desfăcut şliţul şi mi-a tras jos pantalonii. Am lipit-o de perete şi am început să-i sărut sânii. Degetele ei se plimbau prin părul meu lung.
-Mai repede că nu avem timp.
Aceste cuvinte au fost starul. M-am lăsat în jos şi am luat-o. O împingeam în perete. Picioarele ei s-au încolăcit în jurul taliei mele. Se zbătea ca o fiară şi capul i se plimba în toate direcţiile. Gemea. M-am lăsat pe podea iar în braţele mele ea sărea tot mai rapid. Eram pe cale să explodez. Degetele. Unduirile corpului. Buzele. Sânii. Nu primeam destul. Temperatura parcă creştea în lift. Săruturile erau tot mai pătimaşe. Eram ca nişte animale care căutau plăcerea. Am lăsat-o pe spate şi ea şi-a urcat picioarele pe umerii mei. Intram tot mai adânc. Se mişca tot mai rapid. De la mişcările mele ritmice tot corpul i se curâtremura. Mişcările erau tot mai rapide. Nu îi mai auzeam geamătul. Nu mai auzeam nimic. Plăcerea nu se lăsa oprită şi se plimba prin tot corpul. Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe spate. Lăsam ca plăcerea să-mi dezmierde muşchii. Ea s-a lăsat pe spate şi se odihnea. Momentul de plăcere a trecut dar fericirea plutea în aer. Ne-am îmbrăcat repede. Ea a coborât la un etaj iar eu la altul. Am mers în baie să-mi aranjez părul care era ciufulit.
Când am intrat în birou nimeni nu observase nimic. Doar Caroll m-a privit şi când mi-a văzut expresia feţei a

înțeles. Mă privea cu dispreț și în același timp cu părere de rău că nu a fost ea cu mine.
M-am așezat la masă și mi-am continuat lucrul cînd am primit un nou e-Mail. „Ești un amant teribil”. Am zâmbit fericit.
Din moment ce nu era pretențioasă nu știam ce să-i cumpăr. Nu a arătat interes față de ceva special. În speranța că voi găsi cadoul adecvat am intrat într-o parfumerie. Am mirosit câteva parfumuri de marcă. Eram nedumerit. Atâtea miresme deosebite. Nu știam ce i se potrivea mai bine: o ploaie de vară, flori de câmp, oceanul azur, vântul de toamnă. Atâtea denumiri și atâtea arome că la un moment dat nu mai simțeam nimic. Toate parfumurile aveau deja același miros. Trebuia să mă hotărăsc... Era greu. În fiecare parfum era ceva ce i se potrivea.
M-am hotărât. I-am cumpărat prfumul „Ploaie de vară”, așa era ea, așa de proasătă și de plăcută. Mireasma parfumului era discretă dar marcantă. În timp ce au împachetat flaconul într-o cutie atrăgătoare, m-am mai uitat la accesoriile din parfumerie. Am descoperit o eșarfă din satin negru. Era superbă. Parcă o vedeam cum îi flutura la gât. Trebuia să i-o cumpăr. Au împachetat și eșarfa. Am lăsat ceva bani în acel magazin, dar a meritat. Știam că mai lipsește ceva, cadoul nu era complet. Mă plimbam prin magazine sperând să-mi sară în ochi cadoul perfect. Avea de toate, dar ceva trebuia să existe. Ceva ce nu avea și se bucura pentru el. Când am trecut prin fața unei bijuterii , acei cercei mi-au sărit în ochi.
Erau superbi. Simpli dar extraordinari. Cum străluceau în lumina reflectoarelor semănau ochilor ei umezi în lumina lumânărilor aprinse. I-am cerut vânzătoarei sa mi-i arate. Erau din platină. Aveau un diamant mic în vârful lănțișorului scurt de 1 cm care țâșnea din ureche. Semăna cu o picătură, parcă era o lacrimă din ochii ei. Trebuia să-i cumpăr. Nu m-a interesat cât de scumpi erau. Mi i-au împachetat frumos și când am ieșit din magazin știam că era perfect, cadoul era complet.
Mi-a spus că a vorbit cu șefa și a rezolvat să primim câteva zile libere de sărbători așa că nimic nu ne mai stătea în cale să fim fericiți.
Înainte cu o săptămână de vacanța noastră fiecare angajat a primit o invitație la petrecerea de Revelion care avea loc în sala de petreceri a firmei. Eram fericit că putem să apar de mână cu Lisa. Deja de acum vroiam să văd ochii lumii cum ne priveau și ne bârfeau. Îmi părea rău de Caroll. N-aș fi vrut să fie nefericită din cauza mea. Între timp parcă a mai crescut și ea la minte încât vorbea deja cu mine. Nu mai simțeam acea tensiune în vocea ei. Și Lisa era bucuroasă de invitație. Petecerea oricum era selectă, avea grijă firma de acest lucru.
Era vineri seara când am dus-o pe Lisa la mine cu toate bagajele. A doua zi aveam de gând să plecăm cu avionul la Aspen, în vacanța mult așteptată. În L.A. nu era frig, dar noi speram ca în Aspen să fie, să avem zăpadă. Ne-am cumpărat și niște pulovere călduroase și cizme. Eram echipați.
-Deja de acum mă bucur să mă arunc în zăpadă. Donna a plecat deja.
-Tot cu Jason?
-Ce să facă, nu a găsit unul mai bun. Eu cred că o înșală. Îmi pare rău de ea. Are o inimă bună, e puțin zvăpăiată dar nu e rea. Nu ar merita. Îl iubește. Nu-și dă seama că el se folosește de ea.
Știam că spune adevărul dar nu confirmam, nu spuneam nimic. Nu aveam de gând să mă implic în legăturile amoroase ale altor oameni. Mă bucuram că legătura noastră funcționa bine.
-Chiar și dacă i-aș spune nu m-ar crede.
-Mai bine nu te băga.
-Va suferi.

Am pornit după-amiaza cu avionul și în scurt timp am ajuns. Totul era alb. Zăpada semăna cu o mare uriașă imaculată. Fără ochelari de soare era imposibil să înaintezi. Soarele strălucea. Era frig afară. Stătem zgribuliți în gecile noastre de puf. Față de California aici era ca într-un congelator. Aerul era așa de curat și de tare. Eram ului. Nu rezistam tentației să nu ating zăpada. Am luat o mână de zăpadă. Era așa de ... nu știu... ciudată. Cum se topea. Era rece. Așa fragilă. Fascinantă. A început să ningă. Lisa tot timpul zâmbea. Era și ea impresionată. Privea cerul. Soarele era acoperit încet de norii din care zăpada cădea în cantități industriale. Fulgii se lăsau duși de vânt. Se lipeau de piele. Se topeau. Oau!
-E magnific.
-E feeric.
După ce am admirat priveliștea am chemat un taxi care ne-a dus de la aeroport la cabana Donnei. De afară era superbă, nu prea mare, dar pitorească.
Am coborât din mașină cu bagaje cu tot și priveam casa. Brazii din jur erau plini de zăpadă. Totul era ca într-un

basm.
-Ai cheile?
-Asta ar mai lipsi să nu le am, dar nu-ţi fă griji.
Scoase din buzunar cheile şi descuie uşa. După ce am păşit înăuntru a introdus codul alarmei. Ne-am adus toate bagajele înăuntru. Camera de zi era extraordinară. Cu un şemineu, o sofa moale, o masă din lemn şi două fotolii. Era şi un bar într-un colţ. Peretele era din bucăţi de pietre uriaşe. Tavanul era din lemn. În spatele canapelei erau nişte scări care duceau la etaj. Era de vis. Nu aveam cuvinte.
-Ştiam că aici trebuie să fie frumos după cum mi-a spus Donna, dar asta depăşeşte aşteptările mele.
-Nu-mi vine să cred. Vezi şi blana uriasă din faţa şemineului.
-Totul este perfect.
-Dacă ai banii lor, nu e greu.
-Hai să vedem şi ce e sus.
Am urcat în fugă scările şi am fost uimiţi de frumuseşea încăperilor . Erau două dormitoare toate tapiţate în lemn cu şemineu propiu. Era şi o baie. Din dormitor se ieşea pe balcon. Cînd am ieşit afară zăpada ne orbea. De pe balcon se vedeau munţii, cu brazii înzăpeziţi. Magic. Mi-a aruncat o privire seducătoare şi mi-a sărit la gât. Ne-am sărutat. Eram fericiţi.
În acea după amiază ea aranjă hainele în dulapuri şi făcea puţină curăţenie. Eu am spart nişte lemne şi am făcut focul în şemineu. Lemnele pocneau şi aruncau căldură în casă. Era deja plăcut. Nu era frig să stai în puloverele noastre groase. Bucătăria era alături de camera de zi. Totul era din lemn natur. Cu toate că arăta ca o piesă de muzeu era echipată cu toate aparaturile moderne.
În acea seară am ieşit în oraş unde restaurantele erau pline până la refuz cu turişti. Noroc că am avut o masă rezervată că altfel nu aveam şanse să stăm jos. Masa noastră era chiar lână geam. Vedeam luminile roşii ale maşinilor care străluceau pe zăpada care acoperea totul. Localul era din lemn şi avea o atmosferă medievală, romantică. Pe măsuţa noastră era o lumânare. Savuram vinul roşu pe care l-am comandat până ce primeam mâncarea. Ochii ei străluceau.
-Sunt fericită.
După ce am luat cina am părăsit localul. Afară era frig, nu glumă. Luna tocmai răsărise. Imaginea era feerică. Luna plină lucea pe zăpada care se întindea ca un covor imens. Am preferat să facem o plimbare cu şareta prin pădure înainte de a merge acasă.
-Ce-ai zice de o plimbare cu şareta?
-Nu am fost încă niciodată.
-Acum avem şansa deoarece şi pentru mine ar fi o premieră.
Ne-am apropiat de locul unde erau parcate şaretele. Şinele de la sanie lăsau în urmă două dâre adânci. Calul se plimba alene. Drumul părăsea localul de la marginea staţiunii şi o lua spre pădure. Brazii erau extraordinari. Lisa s-a cuibărit lângă mine şi privea imaginea magnifică şi ireală a naturii în acea lumină albastră a lunii. Era incredibil cum alunecam pe zăpada proaspătă, parcă ne fugea pământul de sub picioare.
-Este nemaipomenit.
-Nu mă aşteptam să fie aşa de frumos. Ştiam că iarna e frumos la munte dar ceea ce vedem noi aici este un miracol al naturii.
-Mike, îţi pare rău că ai rămas la mine la cină atunci?
-Acum nu mai, dacă ştiam ce aş fi pierdut, nici nu mi-aş fi făcut gânduri.
În acel moment mi-a venit să-i spun că o iubesc, dar m-am abţinut. Stelele. Liniştea aceea. În depărtare după o colină se vedeau luminile unei localităţi izolate. Era de nedescris, nici în fotografii nu se puteau imortaliza acele privelişti.
Era atât de romantic. Fredonam în minte o melodie de Crăciun... „.... viseez la un Crăciun alb...” O melodie extraordinară care te face să visezi la aceste plaiuri. Sania aluneca lin printre pomi până ce dintr-odată ne-am zărit „casa”. După ce am plătit cursa am mai stat puţin afară şi priveam. Era lumină datorită lunii. Luna era oriunde eram noi.
-Mă bucur că eşti aici lângă mine, dar mi-e frică.
-De ce?
-Hai să intrăm înăuntru că mi-e frig.
Oare ce avea? Totul era aşa de perfect. Ce nu se potrivea pentru ea în această fotografie perfectă? Am intrat în casă. Am mai pus pe foc. Era deja mai cald. S-a aşezat pe blana moale din faţa şemineului. Am venit din

bucătărie cu două pahare de vin alb. Am prins de pe sofa o pătură şi m-am pus lângă ea. Mi-am proptit spatele de fotoliu. S-a lăsdt pe mine. Ne-am acoperit cu pătura. I-am dat paharul cu vin. Îl agita fără să bea. În lumina focului paharul avea un luciu deosebit. Nu spunea nimic. Privea focul. Îmi aminteam de noaptea aceea de pe plajă, am zâmbit. Poate şi ea se gândea la un moment anume din trecut.
-Este vreo problemă?
Eu încercam să fac puţină conversaţie.
-Nu...
Dar eu ştiam că îmi ascunde ceva. Am mai luat o gură de vin. Focul. Lemnul uscat pocnea. Sunetul focului era încântător.
-Focul... crezi că focul ar arde pe veci dacă nu ar fi întreţinut?
-Nimic nu ţine pe veci.
-Nu, dar chiar dacă noi murim focul va exista.
Mâna mea se plimba prin părul ei. Se lăsa mângâiată ca o pisică.
O iubeam. Dar nu era de-ajuns? Se pare că nu. Ea mai vroia ceva dar nu ştiam ce. Despre căsătorie nu era vorba deoarece mi-a spus că nu o încântă legăturile pe hârtie şi că nu avea de gând să se căsătorească în următorii 10 ani. Atunci despre ce putea fi vorba? Era sterilă deci nici despre o însărcinare accidentală nu putea fi vorba. Ştiam că suferea mult din această cauză. Poate că era în unul din momentele în care îşi dorea un copil. Cu mine? Sau poate totuşi nu. Nu ştiam ce se întâmpla în mintea ei în acel moment. Am observat cum o lacrimă se desprinse de pe suprafaţa ochilor şi alunecă încet pe obrazul ei. Stralucea ca un diamant în lumina focului. Am aruncat un lemn în şemineu. Când a căzut a aruncat la o parte jarul roşiatic. Munţi de jar s-au prăbuşit. Mii de scântei se ridicau haotic asemeni unor rachete.
-Pui puţină muzică te rog?
Fără să mai spun nici un cuvânt m-am ridicat şi am pus o muzică romantică, dar tristă. Ştiam că nu-i plăceau acest gen de texte, dar în acel moment era potrivită alegerea mea. Am revenit la ea. Se întinse pe blană. Mă privea. Avea ochii înlăcrimaţi. Mă privea aşa de neajutorată. Parcă urla după ajutor, după un ajutor pe care eu nu i-l puteam da. Şi-a desfăcut nasturii de la vesta de lână. I-au ieşit sânii la iveală. O priveam. Arăta ca un copil. Mă privea la fel.
-Fă dragoste cu mine.
-Acum?
-Acum am nevoie de tine mai mult ca oricând.
Flăcările şemineului aruncau în toată camera umbre şi lumină. Pielea ei părea roşie. Ochii îi străluceau ca două mărgăritare. M-am apropiat de ea. Am băut o gură de vin. În acel moment ea m-a tras de picior şi am vărsat vinul atât pe ea cât şi pe mine. Mi-am dat jos puloverul. Apoi şi tricoul de corp. Mă privea. Parcă nu mai văzuse un bărbat dezbrăcat în viaţa ei. Focul se juca pe pielea mea bronzată. M-am lăsat în genunchi pe blană. Încet i-a dat jos vesta. I-am desfăcut fermoarul de la blugi. Încet i-am tras jos. Se lăsa condusă de mine. Savura fiecare atingere. Când nu mai avea pantalonii pe ea s-a învârtit doar în slip pe blană. Era atât de excitantă blana. I-am atins foarte tandru buzele cu degetul. Tot corpul i se cutremură. În acea stare sufletească în care se afla orice mică atingere declanşa un cutremur în interiorul ei.
Buzele mele i-au atins sânii. Am lins vinul care nu s-a evaporat de pe corpul ei. Era aşa de tulburătoare încât îmi venea să muşc în ea, să o gust. I-am sărutat sfârcurile. Se zbătea discret pe blana adâncă. Se cufunda în ea. Era aşa de moale încât degetele nu primeau destul. Încet i-am tras jos slipul. Faţa ei era întoarsă spre şemineu. Ochii ei vedeau doar focul. Ea era focul şi focul era ea. Mocnea. Câte o mică explozie. Roşu. Încins. I-am sărutat degetele de la picioare. Erau atât de mici şi de drăguţe. O chitară suspina în surdină din difuzor. Ea trăia fiecare notă care părăsea corzile. M-am cufundat între picioarele ei. Se zbătea. Buzele mele o sărutau unde plăcerea îşi avea centrul. Tot mai adânc. Tot mai pătimaş. Îi plăcea. Se simţea bine, dar durerea nu-i părăsea chipul.
Picioarele ei se încolăceau între picioarele mele. Mă strângea cu putere. Mi-am ridicat privirea până ce i-am întâlnit ochii. Mă privea dezorientată. Durerea şi plăcerea erau unul şi acelaşi lucru în acel moment. Suspina. Mâinile mele se plimbau pe corpul ei modelând-o. M-am ridicat în genunchi şi mi-am deschis unul câte unul nasturii de la blugi. Ochii ei erau fixaţi asupra nasturilor. Mâna mi-a alunecat în pantaloni. Mă dorea. M-am jucat puţin în pantaloni cu mâna. Parcă se excita şi mai tare.
Degetele ei au apucat de marginea pantalonilor şi cu greu i-a tras în jos. Degetele ei apucau după slip. Când s-au agăţat de o margine i-a tras în jos. M-a tras mai aproape de ea. Am intrat încet în ea. Îi dădeau lacrimile.

Am început să mă mişc ritmic. Îşi închise ochii. Lacrimile tot se mai prăvăleau pe sub ploapele ei. Cu toate că le strângea, lacrimile tot ieşeau. Cu vârful limbii le-am desprins de pe pielea catifelată a feței. Încerca să mă strângă în brațe. Se ghemuia. Picioarele şi mâinile se încolăceau în jurul meu. Mă strângea cu toată puterea. Parcă îi era frică să nu mă piardă. Cu cât mă strângea mai tare cu atât plăcerea creştea. Mişcaările mele făceau să se contracte fiecare muşchi. Sânii ei erau lipiți de pielea mea.
-Iubeşte-mă...!!!
Parcă nici nu auzeam exclamația ei. Eu continuam să mă mişc nebuneşte. Îşi strânse ochii tot mai tare. Corpul ei se contracta. Mă strângea tot mai tare în brațe. S-a încleştat de mine. Plângea în hohote. Plăcerea şi-a atins punctul maxim în corpul ei. Plutea. Eu continuam să mă mişc. Muşchii ei s-au relaxat pentru câteva secunde după care era pregătită pentru o nouă partidă de plăcere. S-a rostogolit cu mine. Spatele meu se scufunda în blana moale.
Se ridică în brațele mele şi se mişca drăceşte. Părul lung şi zburlit îi acoperea fața. Mai simțeam câteodată cum o lacrimă se lovea de pielea mea. Mâinile mele se pierdeau între sânii ei care pluteau în aer. Vârful degetelor i-au atins cârlionții aurii care licăreau în lumina focului. Se pierdea în brațele mele. Se lăsa pe spate. Părul îi zbura în toate direcțiile.
Respirația era tot mai sacadată. Şi mişcările la fel. Se unduia în toate direcțiile. Modul cum aluneca pe mine în sus şi în jos declanşa plăceri adânci în interior. Şi-a desprins mâinile de pe mine şi le-a lăsat pe spate. Cu gura întredeschisă gemea cu ochii închişi. Mai puțin. Mai puțin şi totul se termina. Nu vroiam încă dar simțeam că trupul meu nu mai rezista mult şi-mi cerea să cedez. Trebuia să dau drumul plăcerii să-mi brăzdeze carnea, muşchii, vinele.

Am crezut că a adormit deja. Camera era scăldată în lumina roşiatică a jarului care mocnea în şemineu. Afară ningea. Albastrul ireal al nopții se strecura în cameră. O melodie tristă se desluşea în surdină dintr-o boxă. Am acoperit-o cu o pătură. M-am ridicat în picioare şi am vrut să merg în bucătărie. Am auzit o soaptă.
-Te rog nu pleca de lângă mine.
M-am întors imediat. Nu eram sigur dacă o auzeam sau doar îmi închipuiam. Dar o auzeam. Se uita la mine cu ochii ei mari şi plângea. Lacrimi. M-am aşezat lângă ea şi i-am prins o lacrimă în palmă. Aş fi vrut să o fac să înceteze dar ştiam că era imposibil. Am luat-o în brațe.
-De ce plângi?
Şi-a întors fața încât să nu o vad. Nu vroia să-mi spună.
-Are vreo importanță?
-Dacă te pot ajuta cumva, atunci are.
-Nu. S-a întors spre mine şi mă privea. Deodată şi-a aruncat pumnii asupra mea. Mă lovea în piept, unde apuca. Încercam să mă feresc dar nu o opream, ştiam că avea nevoie să se descarce. Nu! Nu! Nu! Vocea ei se stingea încet şi se pierdea în vuietul vântului care viscolea zăpada moale.
Şi-a lăsat capul pe pieptul meu. Lacrimi curgeau ca râuri din ochii ei. Am adormit acolo în mijlocul camerei.

Dimineața era încântătoare. Soarele strălucea în vale. Eram în bucătărie şi citeam un ziar. Lisa a intrat cu paşi fragili fără să o observ şi m-a sărutat pe neaşteptate.
-Cum ai dormit?
-Bine, dar după ce ai plecat mi-a fost frig.
-Vrei să mănânci ceva?
-Da, pe tine.
Era bine dispusă. În ziua aceea ne-am simțit extraordinar. Am mers să cumpărăm un brad. Era 24 decembrie. Am găsit unul nu prea mare, dar drăgălaş. După ce l-am adus în casă eu am ieşit să montez luminile care trebuiau să decoreze casa pe dinafară. Ea a ieşit în curte şi mă privea cum încercam să descurc firele de la instalație. Pe furiş a făcut un bulgăre de zăpadă şi l-a aruncat asupra mea. Nu am iertat-o şi între noi a început o luptă pe viață şi pe moarte cu o armă letală – zăpada. Eram uzi din cap până-n picioare. Zăpada se lipea de părul lung.
Distanța dintre noi era tot mai mică. Am prins-o de mijloc şi am aruncat-o în zăpada moale. Am sărutat-o. Ne-am tăvălit în marea imaculată. Sub sărutările noastre fierbinți chiar şi zăpada se topea. Eram fericit. Aseară a fost o altă persoana cu mine şi nu ea. Ea era deasupra. Mă privea. Era aşa de frumoasă până ce m-am trezit cu o mână de zăpadă pe față. A sărit de pe mine şi a fugit. M-am aruncat după ea dar a şi dispărut în casă. Am

făcut instalaţia. Se întunecase deja. Am intrat în casă cu un braţ de lemne. Ea nu era niciunde. Am făcut focul. Am luat un ciorap uriaş roşu în care am pus cadourile ei şi l-am agăţat deasupra şemineului. Precis era în dormitor. Dar nu era nici acolo. Eram deja disperat că nu o găseam niciunde. A dispărut pur şi simplu. Mi-am luat repede geaca şi am ieşit afară. Am strigat după ea. Nici un răspuns. Am luat-o la goană spre centrul staţiunii. Casele erau împodobite cu lumini multicolore. Toţi erau în sânul familiei sau la cei iubiţi doar eu fugeam disperat pe străzile pustii. Nici un om nu mişuna atunci.
Fugeam disperat pe o stradă-n jos pe alta-n sus. Nu era niciunde. Îmi era frică să nu i se fi întâmplat ceva rău. Eram disperat. Ştiam că nu avea voie să i se întâmple ceva. Era ajunul Crăciunului. Aburi îmi ieşeau din gură. Era frig. Strada părea uriaşă deodată. Am văzut o biserică. Arhitectura gotică m-a vrăjit. Parcă am uitat de Lisa. Am uitat de tot. Doar priveam. Era aşa de frumoasă. M-am apropiat fără să fi observat.
Clopotele, răsunau în liniştea cae acoperea totul. Am deschis uşa. Un cor de femei cu câte un bărbat rătăcit ici şi colo interpretau colinde. Vocea lor era angelică. Parcă umpleau tot golul din mine. Lumânările care luminau biserica erau numeroase. Nu prea erau vizitatori. Mi-a venit să plâng, nici eu nu ştiu ddin ce cauză. Eram emoţionat, vrăjit. Parcă eram aproape de El. Parcă vocea lor mă făcea să zbor. Oare ei nu aveau familie? De ce nu petreceau ajunul în familie? De ce eram şi eu acolo?
Poate nu aveau pe nimeni. Nu cred că există răspuns la întrebarea mea. Magia acelei nopţi i-a determinat să cânte. Robele lor lungi şi albe în contrast cu pielea lor neagră. Erau ca nişte îngeri. Lumânări. Oare unde era Lisa? Ce mult mi-aş fi dorit să fie şi ea aici să vadă acest spectacol extraordinar. Pluteam. Mă ridicam. Tălpile se desprindeau de betonul rece al bisericii şi mă înălţam. Vocile. Lumânările. Focul. Am închis ochii. Era un miracol. I-am deschis. Îmi erau umezi. Lumânările erau ca stelele. Aşa străluceau în întunericul bisericii. Stăteam în picioare. Nu puteam să mă aşez. Slujba se terminase.
Acei câţiva oameni care se ascundeau în bănci au trecut pe lângă mine fără sa-i simt. Acel murmur. Fericirea plutea în aer. Eu plângeam. Nu ştiam de ce. Aveam nevoie să mă descarc. Nu-mi era ruşine că oamenii mă vedeau. Eram sigur că mă înţelegeau. După ce au părăsit cu toţii biserica doar corul şi eu am rămas neclintiţi. Mai fredonau. M-am apropiat de altar. Am luat o lumânare şi am aprins-o luând foc de la altă lumânare. Am observat că pe partea cealaltă a locului unde erau cel puţin câteva zeci de lumânări exista un colţ umbrit. Parcă se mişca ceva acolo. Plasticul roşu care proteja lumânarea arunca în jur o lumină familiară. Din umbră a apărut Lisa.
Nu am scos nici un cuvânt. Priveam cum umbrele se jucau pe faţa ei. Era ca un înger. Ochii îi străluceau. A aprins şi ea o lumânare. O chitară răsuna în fundal. Sunetul se ridica în cupola bisericii. Murmurul se stingea. Marea de lumânări ne despărţea, dar parcă eram mai apropiaţi ca altădată. Am părăsit biserica. Ea m-a luat de braţ. Nu am scos nici un cuvânt. Eram încă vrăjiţi. Toată acea atmosferă. Prin ferestre vedeam oameni fericiţi. Într-un târziu...
-De ce nu m-ai chemat şi pe mine?
-Parcă nu prea credeai în Dumnezeu?
-Nu în felul în care crezi tu, dar în fiecare an de Ajun merg la biserică.
-Ne-am găsit.
-Dar mi-am făcut gânduri.
-Credeai că te părăsesc în Ajunul Crăciunului?
-Ştiu că eşti în stare de orice.
-Asta-i adevărat dar şi eu am o inimă.
Am ajuns în faţa casei. Ea vroia să intre.
-Mai stai puţin.
Am scos din buzunar o telecomandă şi am apăsat pe un buton. Toată casa era punctată de lumini multicolore care se reflectau pe zăpadă. A rămas gură-cască. Zâmbea cu tot corpul.
Am intrat în casă. Cu greu am reuşit să o desprind de acea privelişte încântătoare. Am împodobit bradul împreună. Îi mai furam câte o sărutare. Puloverul gros în modele de schi îi stătea perfect. S-a urcat pe un scaun şi a fixat steaua în vârful pomului. A coborât şi s-a apropiat de mine. Priveam amândoi acel brad.
-E minunat.
Am aprins şi instalaţia de la brad. Toată camera strălucea de la luminile gălbui care semănau stelelor.
Am pregătit împreună cina. Melodiile de Crăciun nu lipseau. Parcă pacea se aşternuse peste tot. Curcanul se prăjea în cuptor. Cartofii fierbeau. Sosul era deja gata. Am pregătit împreună masa. Am aprins şi lumânări. Era aşa de romantic. Cât timp eu mă chinuiam să scot curcanul ea a dispărut. Când am întrebat-o unde a fost nu

mi-a răspuns. Am intrat cu mâncarea în cameră. Am observat că a mai apărut un ciorap pe şemineu. Mi-a zâmbit. Eram fericiți. Fața ei se reflecta în globul de pe decorația de masă. Lumânările păreau interminabile pe curbele acestuia.
Trebuia să ne odihnim. Eram plini. Ne-am aşezat lângă şemineu. Priveam ciorapul roşu. Ea a observat.
-Nici să nu te gândești.
-Dar sunt foarte curios.
-Ştii că darurile se deschid dimineața.
Nu am mai spus nimic. Ştiam eu ce ştiam. Priveam arătătorul ceasului care tocmai a trecut de ora 12. Practic eram deja pe data de 25 decembrie, şi era şi dimineața.
I-am arătat ceasul.
-E dimineață.
-Nu-i cinstit.
-Conform ceasului e deja dimineață.
-Ok.
Ne-am ridicat şi ne-am luat fiecare ciorapul. Ne-am aşezat iar pe blană. Mă privea. O priveam. Aşteptam să deschidă odată cadoul. Presupun că şi ea asta aştepta. Mi-am cufundat mâna în ciorap. Erau mai multe cadouri. L-am scos pe cel mai mare. Ea îmi analiza fiecare mişcare. Plin de curiozitate am despachetat încet cadoul frumos ambalat. Era o cutie. Vedeam cum ea nu mai rezista, parcă nu ştia ce se ascundea după capacul de carton. L-am deschis. Era o cămasă în motive ameridiene. Ştia că de mult am căutat aşa ceva. Am fost surprins. Nu-mi venea să cred că a reuşit să-mi facă rost de ea. Mă bucuram ca un copil mic. Am îmbrățişat-o şi am strâns-o tare.
-De unde ai făcut rost de ea?
-Am şi eu relații. Este originală, adusă din rezervație.
Eram aşa de fericit. Am văzut că aştepta să mai caut. Am scos şi celălat cadou. Era o cutie lunguiață, nu prea mare. Am despachetat-o. Un ceas. Dar ce ceas.
-De ce ai cheltuit atât cu mine?
-Meriți sau nu? Dacă nu, iau totul înapoi.
-Asta poți să mai aştepți. Mi-am tras cadourile de lângă ea. Curioasă a început să despacheteze şi ea cutia cea mare. Nu reuşi să rămână calmă şi rupse hârtia de ambalaj. Era eşarfa. Ochii ei m-au țintuit. S-au umplu de lacrimi. Nu se putea abține.
-E Channel... murmura ea şi o mângâia de pielea feței. Era fascinată. A continuat cu cutia mijlocie. Era parfumul. Nu spunea nimic. A desfăcut parfumul. O picătură i-a alunecat pe încheietura mâinii şi se prelingea pe piele. O mireasmă plăcută a umplut camera. Parcă plângea. Nu trebuia să vorbească. Eu o înțelegeam. Eram fericit că o vedeam pe ea fericită. Şi era fericită.
Curioasă a despachetat cutiuța. Cînd a văzut cutia de pluş s-a speriat puțin. Poate credea că ar putea fi un inel de logodnă. Sau cine ştie ce credea, dar nu-i era tot una. Cu frică a întredeschis capacul. Cînd prima rază de lumină a pătruns în cutie micile diamante au început să iradieze scântei în cameră. Şi-a pus palma în fața gurii de speriată ce era. A închis imediat cutia. M-a privit şocată. A mai deschis odată cutia. A scos un cercel şi l-a lăsat să atârne în lumina focului. Era superb.
-De ce te-ai cheltuit atât de mult cu mine?
Aş fi putut să-i dau o mie de motive, dar am tăcut.
-Mi-ai făcut cea mai mare bucurie din viața mea. Cum pot să-ți explic oare să mă înțelegi?
-Ne e nevoie de nici o explicație. E destul să te privesc şi înțeleg. Când te văd aşa de fericită sunt şi eu fericit.
S-a apropiat de mine şi m-a sărutat. Am adormit unul în brațele celuilat. Luminițele care împodobeau bradul străluceau. M-am trezit spre dimineață că îmi era frig. Am luat-o în brațe. Şi-a pus brațul după gâtul meu. Capul ei se cuibărea pe pieptul meu. Am urcat cu ea scările şi ne-am culcat în patul mare şi călduros.
Visam. Visam că am ieşit afară în pielea goală. Zăpada mă înconjura. Părea aşa de frig dar eu transpiram de cald. Când am păşit din casă, aceasta se îndepărta în spatele meu şi a dispărut de tot. Eram singur în zăpadă. Eram singur. Priveam în jur. Nu eram speriat ci totul mi se părea atât de familiar. Acea răceală care mă înconjura, mă cunoştea. Asemeni fulgilor de nea care formau pătura albă, erau oamenii din jurul meu. Cu cât stătem mai mult acea imagine mă înspăimânta. Începeam să simt frigul. Nu vroiam să mă atingă. Nu aveam nici o şansă. Zăpada mă vroia. Am simțit cum corpul mi se prăbuşeşte. Cade. Treceau secole până ce corpul înfierbântat a atins zăpada. Aceasta a sărit în toate părțile din jurul meu. Fața mi s-a lipit de zăpada moale.

cristi mirea : dependent

Ochii îmi erau închişi. Îmi era frig. Aşa de frig. Nimeni nu a venit să mă salveze. Eram singur.

Următoarele două zile au fost încântătoare. Lisa era foarte veselă şi mereu pregătită pentru o aventură. Am fost şi la patinoar unde, de stângaci ce eram mă ţineam tot timpul de ea şi trântele nu erau excluse. Într-adevăr această vacanţă a fost de vis. A fost aşa cum ne-am închipuit că va fi, dar ca orice minune şi concediul nostru s-a terminat. Trebuia să ne pregătim de plecare. Ne-am făcut bagajele şi le-am pus în mijlocul camerei de zi. Ne-am oprit lângă ele şi mai priveam acea încăpere.
-O să-mi fie dor de acest loc.
-Aş vrea să locuiesc tot timpul aici.
-Atunci nu ar mai fi la fel. Nu ar avea aceeaşi vrajă ca în sărbătorile de iarnă. În această perioadă a anului există această atmosferă. Crede-mă, te-ai plictisi aici sus.
-Poate ai dreptate.
Şi eu aş fi vrut să mai stăm câteva zile, dar nu să locuiesc în acest congelator, preferam căldura, soarele californian, oceanul, plaja.
Ne-am luat bagajele şi am părăsit cabana. Ne-am urcat în taxi şi aruncând o ultimă privire am dispărut pe şosea în vale. În avion nu am fost prea vorbăreţi. Fiecare încerca să îşi reamintească momentele cele mai frumoase. Şi crede-mă că aveam multe lucruri care să mi le reamintesc.

Era vineri. Era 31 decembrie. Era ziua Lisei şi Revelionul. În ultimele zile n-am mai văzut-o. Nici n-am simţit nevoia deoarece mă bucuram că azi o voi vedea acasă. Eram curios cum va reacţiona la cadoul meu.
Legătura noastră mergea mai bine decât aş fi sperat. Ne înţelegeam foarte bine. Ne iubeam. Ne potriveam cu toate că toţi încercau să ne demonstreze contrariul.
Mă bucuram atât de sărbătorirea zilei sale de naştere cât şi a revelionului. Voiam să păşesc alături de ea în noul an.
Cu toate că era vineri, datorită revelionului am primit cu toţii liber. În L.A. nu era prea cald. Am purtat cămaşa primită cadou. Îmi stătea bine. Nu mă puteam desprinde de oglindă. Am mai privit odată figurina niponă. Era la fel de misterioasă. Am împachetat-o atrăgător şi mi-am completat restul vestimentaţiei. Mă pregăteam ca la o nuntă. Vroiam ca totul să fie perfect de ziua ei. Mi-a spus că Donna venea doar după anul nou din Paris, şi avea de gând să gătească ea pentru mine.
Eram bine dispus. Aşa am părăsit şi casa. Am oprit maşina la o florărie şi am cumpărat un buchet uriaş de trandafiri roşii. Am pornit spre ea. PSemafoarele vroiau să mă împiedice să ajung mai repede. Erau mereu pe roşu. Am oprit maşina.
Am luat cu mine cadoul şi florile şi am declanşat soneria. Se auziră nişte paşi leneşi pe coridor. Uşa se deschise. Ea era.
-La mulţi ani!
I-am întins buchetul şi cadoul strângând-o în braţe şi înecând-o în sărutări.
-Mulţumesc.
Nu ştiu ce era cu ea dar parcă părea indispusă. Poate mă înşelam. Poate nu se simţea bine. Am intrat în bucătărie după ea.
-Nu te simţi bine?
-Cum ar trebui să mă simt, am mai îmbărânit cu un an.
Deci asta era. Îşi făcea griji din cauza vârstei. O înţelegeam. Şi eu eram deprimat de ziua mea.
-Nu trebuie să vezi doar răul.
-Atunci arată-mi binele în toată afacerea asta.
-Eşti mai înţeleaptă, ai mai învăţat câte ceva, ai mai multă experienţă.
-Ca până la urmă să mor cu tot bagajul de cunoştinţe.
-Lasă fatalismul la o parte astăzi. E ziua ta şi trebuie să chefuim, să ne simţim bine. Eşti încă tânără. Nu-ţi fă probleme. Mai ai destulă vreme să te compătimeşti.
-Crezi că sunt frumoasă?
-Nu.
S-a speriat puţin când a auzit. Inteţionat nu am continuat ce aveam de spus.
-...eşti foarte frumoasă.
-Nu cred că după atâta vreme mă mai vezi la fel ca la început. Sunt o rutină.

-Nu vorbi prostii.
-Mă iubeşti?
-Ce se întâmplă aici, am căzut în mijlocul unui interogatoriu?
-Mă iubeşti?
Acum era momentul pe care l-am aşteptat de atâta vreme. Aveam ocazia să-i răspund la întrebare. Dar nu aveam voie. Ea mi-a cerut să rezist insistenţelor ei.
-Parcă aveam o înţelegere.
-Nu mai vreau înţelegeri, nu mai vreau compromisuri! Poate mâine voi muri şi nu ştiu dacă mă iubeşti.
-Aşteaptă până la miezul nopţii. Dacă te invit la dans vei ştii.
-Şi dacă nu?
-Tu crezi ce spui?
Nu a spus nimic. Stătea îngândurată. Nu a trecut multă vreme şi a început din nou să zâmbească. Ne-am aşezat la masă. Am turnat vin roşu în pahare. Am ridicat paharele.
-Pentru noi.
-Pentru noi.
Am sorbit vinul privindu-ne direct în ochi. Lumânarea care era aprinsă pe masă se topea. Se făcea tot mai mică. Parcă toată camera se învârtea cu noi. Era întuneric, doar noi eram luminaţi. Noi eram singura lumină în întuneric. Muzica se chinuia undeva în fundal, dar nici unul dintre noi nu-i dădea importanţă. O priveam în ochi. Erau atât de tulburători. Părea atât de fragilă. De vulnerabilă. Din ce cauză punea la îndoială dragostea mea? Nu i-am dat destulă importanţă? Nu cred. Orice a fost înainte, acum i-a trecut. Era fericită că eram la ea.
-Nu vrei să deschizi cadoul?
-Acum să-l deschid?
-Dacă nu ai nimic împotrivă?
-Vrei să vezi reacţia mea?
-Te deranjează?
-Nu. Dar dacă nu o să-mi placă? Nu e mai bine să-l deschid singură?
-Nu.
-Dar sigur mai eşti pe tine.
-Să zicem că doar de data asta sunt sigur.
-Ok.
Se ridică şi dispăru în bucătărie unde a lăsat cadoul. A revenit destul de repede. S-a aşezat la masă. Doamne, ce frumoasă era în flacăra lumânării. Aura care se forma în jurul flăcării, acel nimb parcă îşi prelungea razele din singura dorinţă de a-i atinge pielea feţei. I-a atins ochii în momentul în care şi i-a ridicat spre mine. Cârlionţii îi atârnau de pe frunte.
Încet despachetă hârtia de amblaj. Scoase la iveală o cutie. Încet o desfăcu. Când văzu statueta a făcut nişte ochi. Era aşa de bucuroasă. Nu se observa din gesturi sau din cuvinte ci doar pe faţa ei. Ochii râdeau. Şi-a ridicat privirea şi când i-am văzut ochii negri, uriaşi care mă priveau, am înţeles. Am înţeles că nu m-am înşelat. I-am făcut o surpriză. O bucurie.
-Vai, Mike. Nu-mi vine să cred ca am în casă această statuetă.
-Ţi-ai dorit-o şi nu puteam să uit modul cum ai privit-o.
-Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.
-Nu e nevoie. Perechea o vei primi cu altă ocazie.
-Ei îi va fi dor după el.
-După cum ţi-am spus atunci. Ei trec prin multe dar până la urmă vor fi împreună.
-De-abia aştept.
A ţâşnit din scaun şi mi-a sărit în braţe. A începzut să mă sărute. Mâinile ei se plimbau prin părul meu lung.
-Ce lung ţi-e părul.
-A crescut.
-Nu te-ai mai tuns de când suntem împreună, de ce ?
-Am aflat de undeva că preferi pletele.
-Pentru mine...
-Nu-ţi place?
-Glumeşti? E aşa de moale. Firele de la gât parcă ar fi puf. Degetele ei se plimbau pe la gâtul meu. Se juca cu

părul.
-Vreau să facem dragoste.
Era ceva în vocea ei când a spus aceste cuvinte. Am tăcut. Aşteptam un răspuns la întrebarea pe care nici n-am pus-o dar exista în mintea mea. Nici eu nu ştiu care a fost întrebarea, dar, referitor la dorința ei, parcă simțeam nevoia să spun ceva, să o întreb. Poate că vroiam să ştiu de ce vroia să facem dragoste, dar ar fi fost stupid să întreb aşa ceva, ca şi cum n-aş vrea.
-...mai odată...
„Mai odată?" mi-am pus eu în minte, cum să înțeleg asta?
-...mai odată anul acesta. Vreau să încheiem anul bine. De ce eşti aşa de tăcut?
-Tăcut?
-Te frământă ceva?
-Nu... dar ceva parcă e altfel.
-Ce?
-Nu ştiu, poate că ideea că se termină un an. Acest lucru mă pune pe gânduri. Oare am realizat ce mi-am propus în acest an?
-Şi... ai realizat?
-Unele lucruri nu, altele da, precum şi unele care nici nu erau programate.
-Te referi la mine?
-Da... ai apărut aşa, din nimic şi mi-ai sucit mințile.
-Şi a fost o surpriză plăcută acest incident?
-Mai şi întrebi? Dar s-a ivit neplănuit.
-În viața ta chiar totul trebuie să fie planificat?
-Nu, şi asta am învățat de la tine, să fiu spontan. Spontan ca şi acum...
Am luat-o în brațe şi am început să o sărut. I-am prins fața între palme şi am privit-o. Simțeam că îmi zâmbea cu toate că toți muşchii faciali erau relaxați. Mă înnebunea modul în care totuşi ea era stăpâna. Mi-am apropiat buzele de fața ei. I-am atins buza de sus. I-am prins vârful nasului între buze. Ea clipea încet. Genele ei lungi şi curbate mi-au atins obrazul. Respirația noastră se contopea. Simțeam cum respirația ei îmi atinge fața. Îi simțeam trupul cum se lipeşte de al meu. Simțeam atingerile degetelor ei pe pielea mea. Cum se juca cu părul meu.
Am închis ochii. Iar i-am deschis. Razele lumânării se pierdeau în toată camera. O voiam. Mă înebunea. I-am scos agrafele din păr. Cârlionții i-au căzut pe spate. I-am desfăcut încet fermoarul de la rochie. Era aşa de lung. Nu se mai termina. Şi-a lăsat capul pe spate. I-am dat la o parte bretelele. Spatele gol era mângâiat de cârlionți. Mă privea puțin speriată. Mâinile ei s-au pierdut sub tricoul meu. Simțeam cum degetele ei se jucau cu cârlionții rătăciți de pe abdomen. Mi-a dat jos tricoul. I-am atins gâtul. Buzele mele se pierdeau după cârlionți. Pielea ei era aşa de moale şi de fragedă încât buzele mele nu se puteau desprinde. Ca un magnet erau atrase. Unghiile ei coborau pe spatele meu. Ne-am ridicat de pe scaun şi am început să dansăm. Rochia ei a alunecat pe picioare în jos. Mi-a sărit în brațe, picioarele ei încolăcindu-se în jurul brâului meu. Am părăisit cu ea în brațe camera. Vroiam să urc scările. Cand am simțit ce rece era marmura, am lăsat-o jos. Când a atins marmura a tresărit şi a scos un murmur de plăcere. Stătea culcată pe scări şi mă privea plină de pasiune, de dorință. Mişcările mele erau tot mai rapide şi mai adânci. Buzele mele au alunecat printre sânii ei. Tresărea la fiecare atingere a mea. Ne-am ridicat pe perete. Se lovea de un tablou cu spatele. Acesta era gata să cadă.
Am urcat cu ea scările şi am aruncat-o pe pat. M-am aruncat peste ea. Freza ei de revelion era ruinată dar nu îi păsa. Încălzirea pentru petrecere îşi avea şi ea prețul. Simțeam ghearele ei cum îmi devorau fundul. Încerca să mă împingă tot mai adânc. Prin ochii întredeschişi mă privea amețită. M-am lăsat asupra ei. Fața mea s-a înecat în părul ei. Degetele ei se jucau cu părul meu. Nu voiam să ies încă din ea. Doream să îi simt apropierea. Ultima noapte a anului. Am avut deja o avampremieră a jocurilor de artificii.
-Părul tău e aşa de moale la gât încât toată ziua m-aş juca cu el. E minunat...
Eu preferam să tac. Nu aveam cuvinte. M-am uitat la ceasul electronic care lumina camera în roşu. Era deja ora 20. Pe la ora 23 cel târziu trebuia să apărem la petrecere.
-Lisa, trebuie să plec.
-De ce?
-În seara asta mai trebuie să apărem la o petrecere.
-Şi?

-Trebuie să mă îmbrac adecvat şi tu trebuie să te aranjezi.
-Ai dreptate.
M-am dat la o parte de pe ea. S-a sculat şi a ieşit din pat. Pielea ei cafenie strălucea în lumina roşie. Era linişte. Ea stătea cu spatele spre mine şi nu scoase nici un cuvânt.
M-am îmbrăcat şi eu şi am coborât. Mă aştepta deja în halat de baie.
-Să vin să te iau?
-Nu... tu du-te înainte. Eu mai vreau să fac o baie fierbinte. Voi veni...
-Ok... şi la mulţi ani...
-Îţi mulţumesc pentru tot.
I-am dat un sărut lung şi apoi am ieşit. Stătea în uşă. Mă privea. M-am urcat în maşină. Nu-şi dezlipea ochii de pe mine. Am claxonat şi am plecat. În oglinda retrovizoare am văzut-o cum s-a uitat încă după mine. Nu vroia să intre în casă.

Era deja ora 22.30 şi eu încă nu eram gata. Trebuia să ajung cât se poate de repede la petrecere că mă desfiinţa şefa.
În faţa lifturilor m-am întâlnit cu câţiva colegi. Toţi aveau pe cap pălării ascuţite prinse cu elastic şi mă asurzeau cu trompetele lor de jucărie. Aruncau cu confeti în toate direcţiile. În lift a fost şi mai rău. Încercau să îmi pună şi mie o pălărie pe cap. Am scăpat de ei când am ajuns la petrecere. Era deja ora 23. Şefa m-a observat şi a venit direct la mine.
-Mike, m-ai băgat în sperieţi, am crezut că nu mai vii.
-Ştiţi azi e şi ziua Lisei.
-Şi aţi petrecut împreună...
-Da.
-Dar unde ai lăsat-o?
-Ea vine imediat, se mai pregăteşte, ştiţi cum e.
-Cum să nu, pentru toaleta în care am apărut astăzi plus machiaj mi-am pierdut trei ore. Sper să vină la mine când ajunge.
-O voi trimite.
Între timp soţul şefei se apropie de noi.
-Mă scuzaţi că vă întrerup discuţia dar aş vrea să-mi răpesc soţia la un dans.
-Bine-nţeles.
Cei doi au dispărut pe ringul de dans între celelate perechi. Mă învârteam să văd dacă a apărut deja dar nici urmă de Lisa. De ce îi trebuia aşa de mult timp? Sper să nu i se fi întâmplat ceva. M-am dus spre bufet. Am luat ceva de mâncare. Nu-mi era foame, ci de chestie, chiar să nu stau cu mâna goală. Mi-am adus aminte că aproximativ cu jumătate de an în urmă la un bufet asemănător am cunoscut-o pe Lisa. Am simţit că era cineva în spatele meu, la fel ca atunci. Ea era precis. Zâmbeam în mine fără să mă întorc. Mă făceam că nu văd şi nu observ nimic. Iar făcea jocurile ei. Nu se putea abţine. Deodată m-am întors spre ea gata să o sperii.
Nu era ea.
-Mike, vrei să fac stop cardiac?
-Caroll scuză-mă că te-am speriat dar am crezut că e Lisa.
-Nu a venit încă?
-Nu.
-Mai sunt zece minute până la miezul nopţii, până la anul nou şi ea nu a venit încă?
-... miezul nopţii ...
-Ce spui?
-Nimic. Eşti singură aici?
-În cele din urmă da. Partenerul meu a răcit.
-Îmi pare rău.
-N-are de ce să-ţi pară rău, oricum nu mă interesa în mod deosebit. Plec acum, scuză-mă.
-De tot?
-Nu... mă amestec în mulţime.
După ce a plecat începea deja să-mi fie teamă. Oare de ce nu a venit? Ce se întâmpla de fapt? Am intrat în panică. În mintea mea domnea haosul. Doamne. Unde e?

Mai era un minut până la ora zero. Nu a venit. Nici nu va mai veni. M-a părăsit. Nu era deloc cinstit. Poate că doar nu a putut să vină. Precis există o explicație.
-.....10.......9......
Toată sala urla la numărătoarea inversă care era la tv. Trebuia să vină. Încă nu era miezul nopții.
-...........8.........7
Nu era deloc cinstit. De ce chiar eu? Cu ce am greşit?
-.........6.........5.........4
Toți erau fericiți, doar eu îmi plângeam de milă. Oricum presupunerile mele nu erau confirmate. Poate a avut o pană la maşină.
-......3............2....
Nu. Nu. Nu! Nu!! Nu!!!
-...........1..........
Nu mă părăsi. Lisa. Unde eşti? Vino la mine.
-.................0....
Toată mulțimea a început să urle şi să arunce cu confetti. Eu eram distrus. Am ieşit pe balcon şi priveam oraşul cum petrecea. Focurile de artificii nu se mai terminau. Îmi venea să mă urc pe balustradă şi să mă arunc. Să cad în gol. Şampania zbura în pahare. Colegii se felicitau şi se sărutau. Toți erau fericiți. Eu nu. Nu puteam să cred ce se întâmpla. Toți uitau de probleme pentru un minut, pentru o secundă. Eu nu. Acel minut mi se părea ca o oră. Lacrimi mi se prăvăleau pe obraz în jos. Sufeream în surdină cu spatele la fericire sperând să nu mă observe nimeni.
Nu puteam să-mi imaginez cum puteau să fie atât de fericiți. Ppăreau fără griji. De parcă nu mai erau mulți în pragul divorțului sau neputând să-şi plătească datoriile. Tot ce era rău s-a uitat. Muzica a început să urle din gurile tuturor. Cântau un omagiu anului care tocmai se terminase, cel mai frumos an din viața mea. Melodia era atât de tristă. La sfârşitul ei toți plângeau, dar de fericire. Toți sperau la ceva mai bun. Eu puteam să-mi doresc ceva mai bun ca Lisa?
Am simțit că era cineva în spatele meu. Repede fară să observe ceva mi-am şters lacrimile. Speram să fie Lisa. O Doamne ce mult mi-am dorit să fie ea. Aş fi fost în stare să urlu la ea să nu mai facă aşa ceva niciodată, să nu mă mai sperie aşa niciodată. Numai de-ar fi ea. Am simțit că acel corp s-a pus lângă mine pe balustradă şi privea oraşul. Îmi era frică se deschid ochii. Simțeam cum părul îi flutura în vânt. Nu puteam să deschid ochii.
-Tocmai am primit un telefon.
Caroll. Era Caroll. Telefon. Ce telefon?
-De la cine?
-Lisa ți-a lăsat un mesaj...
-Un mesaj?
-M-a rugat să-ți spun că îi pare rău.
Nu am scos uin cuvânt. Bărbia a început să-mi tremure. Încercam să-mi potolesc tremuratul dar buza a luat-o şi ea razna. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.
-Îi pare rău că nu a reşit să vină, mi-a spus că vei înțelege tu.
Nu a venit. Ştiam că va veni odată ziua în care nu va mai veni la mine. Aşa îmi venea să mă las peste balustradă şi să cad. Cred că aş fi făcut-o dacă n-aş fi simțit o mână peste umăr. Artificiile mai explodau în fundal. Ropotul lor era singurul lucru care îl auzeam. Era mâna lui Caroll. Mi-am lăsat capul pe mâna ei.
-Îmi pare rău pentru tine...
-De ce? M-a părăsit, doar atât.
Ştiam amândoi că nu era aşa de simplu cum vroiam eu să pară, dar ea nu a insistat. Mi-a întins un pahar de şampanie.
-La mulți ani, pentru un an mai bun.
-La mulți ani, Caroll.
Am ciocnit. Aşa de tare am ciocnit încât paharele s-au spart. Şampania se prelingea pe mâinile mele. Ea m-a sărutat pe obraz şi vroia să plece, dar am prins-o de braț şi am tras-o spre mine. Am prins-o în brațe şi am strâns-o. Mi-am pus bărbia pe umărul ei şi am început să plâng în hohote. Aveam nevoie de cineva care să nu îmi pună întrebări ci doar să mă lase să plâng. Noaptea era aşa de rece. Lacrimile mele sărate cădeau pe rochia ei galbenă. Vântul se juca cu părul meu. Parcă totul se învârtea în jurul meu. O strângem în aşa fel încât nu mai primea aer. Nu-i mai dădeam drumul. Îmi venea să o sărut imaginându-mi că era Lisa, dar nu am făcut-o! Am

fost destul de lucid să nu fac asta, dar eram distrus. Lacrimi.

PARTEA A DOUA

De fapt toată noaptea nu am fost în stare de nimic. Am povestit mult cu Caroll. Nu vorbeam despre legătura mea cu Lisa. Încercam să o uit, să nu mă gândesc la ea, dar nu era aşa de simplu.

Spre dimineață când s-a spart petrecerea am venit acasă. M-am așezat pe un scaun de plajă pe terasă. Încercam să înțeleg, dar nu era nimic de înțeles. Ea m-a părăsit și eu nu aveam drept la replică. La ora aceea matinală aş fi vrut să fug până la ea. Aş fi vrut să mă arunc în genunchi în fața ei și să îi cer o a doua şansă. Toate planurile mele nu aveau rost deoarece ea nu accepta o a doua şansă. Ce nu i-a convenit? Această neştiință mă înebunea. De ce?

Aş fi făcut totul pentru ea și sunt sigur că ştia acest lucru. Poate că am făcut o greşeală fără să-mi dau seama. Sunt doar un om și greşelile sunt în natura omului. Nu vroiam decât să ştiu ce motive avea. Poate nu mă mai iubea. Dar oare m-a iubit vreodată? Poate am fost doar un personaj din jocurile ei. Poate că trebuia să ascult de sfaturile prietenilor. Nici ei nu o cunoşteau deci nu aveau de unde să-i cunoască intențiile. Poate că eu nu vedeam de îndrăgostit ce eram. Ei erau mai lucizi, poate au observat unele chestii. Am intrat în cameră, era deja frig. Am luat telefonul în brațe. Am ridicat receptorul. Am format numărul ei dar imediat am aruncat receptorul în furcă înainte de a suna. Am adormit pe colțar îmbrăcat în hainele de revelion.

Când m-am trezit dimineața parcă totul a fost doar un coşmar. Eram atât de fericit că doar am visat. Am observat că pe robot am primit un mesaj. Am derulat banda și am ascultat înregistrarea.

„Mike, îmi pare rău. Nu pot."

Când am auzit vocea Lisei cum încerca să se elibereze de mine nu am putut să mă abţin să nu plâng. Am aruncat robotul de un perete. Banda a sărit afară şi a zburat prin cameră. Mi-am rupt firul telefonului şi l-am aruncat de pe terasă. Părul ciufulit îmi zbura în toate direcţiile. M-am aruncat pe podea şi m-am ghemuit. Cu mâinile îmi strângeam genunchii la piept.

De ce? De ce?

Cu ce am greşit? Ce greşeală mare am făcut să merit aşa ceva? Mă gândeam la clipele frumoase petrecute împreună, clipe ce nici n-am visat că le voi trăi. Totul era aşa de perfect. Trebuia să îmi dau seama că aceasta era doar o fațadă. Noi doi am mai trecut printr-o criză, poate vom reuşi să înlăturăm divergențele. Nu. Nu se putea. După vocea ei de pe bandă mi-am dat seama că totul s-a terminat. Vocea ei era atât de rece. Parcă nu avea suflet. Nu credeam că putea fi aşa. După cum se pare totuşi nu o cunoşteam aşa de binep e cum credeam. De fapt nu o cunoşteam deloc.

Tot week-end-ul l-am petrecut în casă, ascuns într-un colț. Am tras toate draperiile. Vroiam să fie întuneric. Nu voiam ca cineva să mă vadă. Trebuia să fiu singur. Nimeni nu mă putea ajuta. M-am plimbat seara pe faleză. Priveam oceanul. Apusul era aşa de frumos. Cu toate că încercam să o uit, nu-mi era cu putință. Parcă îmi stăpânea toată ființa. Mă obseda. Trebuia să se termine odată.

M-am urcat în maşină și am mers la ea. Nu am putut să opresc maşina. Când am ajuns în dreptul casei ei am apăsat pe accelerație şi lăsând o dungă urât mirositoare pe şosea am țâşnit cu viteză parcă în dorința de a lăsa o urmă.

Am dat un telefon şefei, de la o cabină telefonică şi am rugat-o să îmi dea o săptămână liber. M-a întrebat ce motiv aveam. Nu am putut să-i spun adevărul. I-am mințit că mama era bolnavă. Amândoi ştiam că nu acela era adevărul, dar nu a insistat.

Cred că era vineri. Nu mai aveam noțiunea zilelor. Tot timpul eram aiurit. Nu m-am aruncat asupra alcoolului cum făceau alții, ştiam că nu rezolv nimic aşa. Trebuia să mă aflu în acea stare de amețeală şi depresie. Trebuia să-mi pară rău pentru mine. Altfel nu mi-aş fi revenit niciodată. Începeam să devin depresiv. Ascultam numai melodii triste şi priveam filme cu sfârşit tragic. Încercam să-mi accentuez starea de disperare în care mă aflam. Spre seară am auzit soneria. Nu aveam chef să deschid. Nu mă interesa cine era şi ce vroia. Eram părăsit şi doar asta conta în acel moment. Nu eram pentru nimeni acasă.

Soneria nu se linişti ci chiar din contră mai era acompaniată şi de bătăi în uşă. M-am ridicat. M-am privit în oglindă. Doamne ce groaznic arătam. Barba de câteva zile se amesteca cu părul ciufulit. Cămaşa care avea nasturii închişi greşit cu colțurile atârnând în afară. Cu nişte blugi amărâți şi desculț m-am apropiat de uşă. Am descuiat. Am deschis uşa. Era Caroll.

-Doamne.

Nu a putut să spună nimic, era aşa de şocată.

Eram de acord cu părerea ei dar nu aveam încotro.

-Da Caroll, nu numai femeile suferă. În filme vezi doar cum sărmanele femei suferă că au fost părăsite.
-Mike, arăţi groaznic.
-Mulţumesc de compliment, cum arăt aşa mă şi simt.
-Pot să intru pentru un minut?
-Dacă nu te deranjează haosul şi găseşti un loc unde să te aţezi, intră.
Rămase şocată de halul în care era camera. Haine erau aruncate pe toate mobilierele. Tablourile stăteau câş, unele erau aruncate pe jos.
-A fost un război aici?
-De unde ai adresa mea şi ce dracu cauţi aici?
-Hei, hei. Cu mine nu vorbeşti aşa.
-Dacă te jignesc cuvintele mele, trebuie să mă ierţi, dar nu le pot controla.
-Adresa o am de la şefă. Ea m-a trimis să-ţi transmit ceva. A încercat să te sune dar din motive necunoscute tot timpul era ocupat.
Atunci observă firul de telefon smuls şi înţelese.
-Până luni mai am concediu, ce vrea?
-Păi chiar asta e. De luni nu mai are rost să vii la firmă.
-Să nu-mi spui că m-a concediat. Şi asta a rezolvat, să fiu cât mai departe de ea.
-Nu te-a concediat. Eşti mutat pentru o lună la filiala din New York. Şi eu vin cu tine.
-Dar cu ce ocazie?
-Ştii noul program elaborat de firmă pe care noi lucrăm. Trebuie să-l introducem şi la acea filială şi au nevoie de două persoane pentru acest lucru.
-New York.....
-Da, îţi dai seama? Ne-au închiriat şi două apartamente în Manhathan.
-Manhathan? De când au fonduri?
-Nu uita că de pe urma noastră firma o să câştige şi mai mult.
-Nu ştiu cum îţi merge ţie, dar mie nu mi-ar strica o schimbare de aer.
-Sunt sigură.
-Când va fi plecarea?
-Luni dimineaţă avem un avion la ora 6,45. Până atunci să-ţi aranjezi cu cineva să aibă grijă de apartament.
-Pentru o lună...
-Hei, sunt sigură că va fi distractiv.
Am zâmbit, pentru prima oară de o săptămână. Ea se ridică şi se îndreptă spre uşă.
-Cum e la servici?
A ezitat puţin la răspuns apoi scoase o privire şireată.
-Adică vrei să ştii dacă am văzut-o pe Lisa.
-... şi pe ea...
-Să ştii că nu boceşte după tine. Aş vrea să-ţi spun că de la început am prevăzut, dar sunt sigură că nu te interesează.
-...nu...
-Trebuie să o uiţi, îţi spun asta în calitate de prietenă şi nu de colegă.
-Ştiu că nu-mi vrei răul, dar nu e aşa de simplu.
-New York-ul te va reface. Vei vedea. Nici nu vei avea timp să te gândeşti la ea. Eu am studiat în New York şi ştiu nişte locuri cu adevărat trăznite.
-Cred că ai dreptate. Ar trebui să-i mulţumesc şefei.
-Cu telefonul tău?
-Ai dreptate, trebuie să chem pe cineva să-l monteze la loc.
S-a întors şi a deschis uşa, şi-a mai întors odată privirea spre mine.
-Ne vedem la aeroport. Să fii punctual.
-Nu-ţi fă griji.
A dispărut după uşa liftului. Eu am revenit în cameră. Nici nu eraa şa de rea ideea cu New York-ul. M-am dezbrăcat şi am făcut un duş fierbinte. Apa se prelingea pe tot corpul. Aburii se ridicau. Îmi făcea atât de bine. Părul ud mi se lipea de corp. Am dat drumul casetofonului care era instalat în baie. Tocmai începea o melodie energică şi începeam să cânt şi eu. Dansam sub duş. Firele de apă îmi gâdilau limba. Se scurgeau peste tot. Era

aşa de bine. Parcă eram nou născut. New York. Ideea era chiar genială. Am ieşit din cabina de dus şi m-am aşezat în faţa oglinzii. Cu palma am dat la o parte o dungă de aburi. Mă vedeam. Părul lung şi ud atârna. Aburi se desprindeau de pe toată suprafaţa corpului. Nu arătam deloc rău.
De mult timp nu am mai avut timp pentru mine. Îmi plăcea să stau în pielea goală. Apa aluneca pe curbele corupului şi se pierdeau în covorşul moale. Am scos spuma de ras şi mi-am întins-o pe faţă. După ce am îndepărtat şi ultimul fir de păr mă simţeam în sfârşit curat. Nu suportam de fapt barba. Mă jena. Am luat un prosop aspru şi am coborât pe corp în jos. Muşchii îmi erau încordaţi. Parcă era un ritual ştergerea corpului. Părul era puţin cam lung. Am luat o foarfecă şi am tuns din vârfuri astfel încât să-mi ajundă doar până la umeri.
M-am culcat. Am dormit foarte bine spre surprinderea mea.
Am început să fac curăţenie în casă. Doamne cât gunoi. Nu-mi venea să cred că am putut trăi în acea mizerie. După vreo trei ore de muncă toată casa strălucea. Între timp a venit şi cineva să-mi lege telefonul.
M-am aşezat pe colţar şi am luat telefonul în braţe. Am ridicat receptorul şi am format un număr. Suna.
-Alo.
-Carlos? Aici Mike.
-Mike, Mike, de ce nu m-ai mai sunat? Nici pe la mine n-ai mai fost.
-Am avut nişte probleme.
-Cu creola aia drăguţă?
-Da, dar s-a terminat. Ai mai vândut ceva din picturile mele?
-Am mai vândut vreo două dar m-ai rugat să te sun când am vândut patru.
-Nu ai chef să vii pe la mine?
-Avem de sărbătorit ceva?
-Plec la New York.
-De tot?
-Nu, doar pentru o lună, cu lucrul.
-Când să vin?
-Ajungi în jumătate de oră?
-Cred că da.
-Comand ceva de la japonez.
-Să fie şi sushy.
-Bineînţeles şi cu sos iute.
-N-ai uitat. Voi aduce eu berea.
-Te aştept.
Am pus receptorul în furcă. Am format numărul unui restaurant japonez care duceau comenzi şi la domiciliu şi am comandat din toate mâncărurile noastre preferate. Carlos e patronul galeriei unde îmi expun picturile. Ne cunoaştem de o veşnicie şi suntem buni prieteni, dar în ultima vreme l-am cam neglijat deoarece mi-am îndreptat atenţia asupra altei persoane.
Cu Carlos puteam să vorbesc despre orice, aveam încredere în el. Şi eu cred că asta e cel mai imporant într-o prietenie, nu frecvenţa cu care te vezi. El se potrivea proverbului „prietenul la nevoie se cunoaşte”
Nici 20 de minute n-au trecut şi soneria a ţârâit. Am deschis uşa. Era Carlos.
-Mike, Mike.
Ne-am strâns mâinile şi apoi ne-am îmbrăţişat.
-Ai adus şi berea?
Scoase de la spate două six-pack-uri de bere prinse în carton.
-Dar mâncarea a venit deja, că mor de foame?
-Mai întâi să stăm jos, mai durează puţin.
Ne-am dus în bucătărie şi ne-am aşezat la masă. Am dat drumul la muzică. Era ceva mai ritmată, puţin latino, ritm pe care Carlos îl avea în sânge.
-Şi deci te-ai despărţi de ciocalata cu lapte?
-De fapt ea mi-a dat papucii.
-Nu ştie ce a alungat de la casă.
-Pe plan sentimental sunt distrus. Chiar am iubit-o.
-Nimeni nu a spus că iubirea e uşoară.
-Oricum, acum mă simt bine. Plec la New York.

-Sper că nu-ţi găseşti acolo o nouă galerie unde să-ţi expui picturile.
-Carlos, eşti prietenul meu, crezi că îţi voi părăsi galeria pentru una de şichi michi de pe 5th Avenue?
-Nu, tu nu eşti aşa.
-Cu toate că am auzit că se vând mai bine acolo picturile.
-Mike, nu fă glume din astea cu mine. Te cunosc prea bine.
Între timp sună soneria.
-Fugi repede să aduci mâncarea că mor de foame.
I-am plătit mâncarea şi am intrat în bucătărie. Am scos din punga de hârtie cutiile de carton din care ieşeau miresme exotice care te amţeau.
-Adu beţisoarele că mă înebuneşte această aromă.
Am început să mâncăm sorbind câte-o gură din bere.
-Ştii chiar mă bucur că plec puţin din L.A.
-Nu-ţi mai place aici?
-Glumeşti? Ador acest loc, dar trebuie să o uit pe Lisa, iar New York este locul cel mai potrivit.
-Te-au trimis numai pe tine?
-Nu, de fapt mai vine şi Caroll...
-Caroll... cine mai e şi pipiţa asta?
-Nu-i de mutra ta.
-Aşa părere rea ai despre mine?
-E colegă de birou şi noi doi suntem delegaţii. Şi da, este deoasebit de drăguţă.
-Albă?
-Are păr blond şi creţ şi ochi albaştri.
-Californian girl.
-Ceva de genul ăsta, dar e foarte dulce.
-Să nu spui că vrei s-o agăţi.
-Hei, ne înţelegem doar bine, după cum s-ar spune, suntem prieteni.
-Prieteni încoace, prieteni încolo, tot la pat ajungeţi odată.
-Cu tine nu are rost să vorbesc despre asta.
-Am făcut şi eu glume.
-Adevărul e că ei îi plăcea de mine pe când eram cu Lisa. Între timp i-a trecut... cred. Oricum, atunci când aveam mai multă nevoie de cineva ea m-a consolat. Ea m-a anunţat de hotărârea Lisei.
-Poate ea s-a băgat între voi, cine ştie ce i-a spus Lisei.
-Nu, Lisa ştia ce a făcut şi oricum nu se lăsa influenţată de Caroll, de fapt nu o suporta şi evita să aibă de a face cu ea.
-Asta doar tu ştii.
-Aş vrea să te rog ceva, pe perioada în care lipsesc din oraş vrei tu să mai treci pe aici, să-mi uzi florile şi să mai aeriseşti?
-Ce întrebare?

-Ce-ţi mai face *chica* ta?

-Care dintre ele?

-Rosa. Pe ea o cunosc sau nu mai sunt la curent cu ştirile?
-Nu mai sunt aşa de sălbatic ca înainte. Vreau să mă însor cu Rosa.
-Ai înebunit? Ai uitat ce juramânt am făcut să nu ne însurăm înainte de 30 de ani?
-Mike, vremea a trecut şi în primăvara asta împlinesc deja 30 de ani.
-Nu-mi vine să cred că tu te însori...
-Nici Rosei nu i-a venit să creadă când am întrebat-o.
-Când va fi nunta?
-Prin iunie şi să nu crezi că scapi, trebuie să îmi fii martor la cununie.
-Oricum n-ai fi scăpat de mine.
Împreuna cu Carlos orice seară era salvată de la plictiseală. Toată seara am vorbit despre sadismul femeilor în dragoste. Carlos era de părere că din motiv că toţi spun că femeile sunt sexul slab vor şi ele să demonstreze contrariul. Unele înceracă în carieră, altele în sport. Era de acord cu această idee, dar nu suporta acel tip de femeie care încerca sa fie „puternică" în dragoste, care doar se joacă folosind armele femeilor să seducă

bărbaţii şi ca apoi părăsindu-i să-şi demonstreze puterea.
Într-un fel concepţiile lui Carlos nici nu erau chiar neîntemeiate. Eu nu consideram femeile sexul slab ci drept sexul frumos. După părerea mea nu era importantă puterea, într-un fel toţi suntem puternici şi în acelaşi moment şi slabi. După părerea mea toţi suntem înzestraţi la fel cu aceste calităţi dar nu toţi îşi cunosc limitele şi capacităţile, din păcate.
Seara cu Carlos a venit ca chemată pentru acest schimb de tapet. Pentru a începe o viaţă nouă aveam nevoie de un ghid. Carlos mi-a reamintit că viaţa e grea dar că noi nu trebuie să o facem şi mai grea. Trebuie să scoatem maximum de bine din acest rău.
După ce i-am dat cheile se indreptă spre uşă.
-Şi Mike, vezi ce faci cu Caroll.
-Ce să fac?
-Dacă micuţa e îndrăgostită de tine?
-Doar nu crezi că voi profita de ea?
-Te cunosc, ştiu că nu eşti acest tip de om, dar sincer să fiu eu nu aş ezita.
-Sunt sigur de asta. Oricum, deocamdată nu pot să mă aventurez în ceva nou. Nici nu mi s-au vindecat vechile răni şi să-mi provoc altele noi n-am chef.
-Nu te îndemn la nimic. Îţi dau doar un sfat. Un oraş nou. O lume nouă. Fii cu ochii deschişi.
-Să ştii că nici nu e aşa de rău sfatul tău pe cât mă aşteptam să fie.
Mi-a aruncat o privire şi m-a atins prieteneşte cu pumnul.
-Mike, ţin la tine şi nu vreau să ţi se-ntâmple ceva.
-Voi avea eu grijă.
-Ca şi cu Lisa?
-Am muşcat-o , am înţeles, nu-i nevoie să mai arunci paie pe foc.
-Îţi doresc călătorie plăcută şi să mă ţii la curent cu noile tale cuceriri, doar eşti liber, ce naiba!
-Ok, şi tu să nu uiţi, de două ori pe săptămână.
-Crezi că uit?
-Dacă moare vreo floare ai ras-o.
Mi-a strâns mâna puternic şi a dispărut.
Am închis uşa după el. M-am proptit cu spatele de ea. Am strâns cutiile de mâncare. Era deja târziu. Nu aveam chef să-mi fac încă bagajul. Mai aveam timp o zi. Mi-am luat o sticlă de bere şi m-am aşezat în faţa televizorului. Nu ştiu cât am văzut din film dar dimineaţa m-am trezit pe colţar ghemuit sub o pătură. Nu aveam chef să ies din pat dar nici să dorm nu mai puteam. Am ieşit pe balcon.
Pentru ianuarie era destul de cald. Priveam oceanul. Pe faleză se plimbau mulţi tineri pe patine cu rotile. Bicicliştii îşi croiau drum prin mulţime. Pe plajă mulţi îşi plimbau câinii. Aceştia erau iritaţi de valuri, fugeau spre ele încercând să le muşte. Când apa rece i-a atins s-au retras repede. Soarele strălucea şi era o zi bună de ieşit în natură. Eu nu aveam timp. Am sunat-o pe şefă şi i-am mulţumit pentru ofertă. Ea mi-a mai dat câteva indicaţii cu privire la misiunea noastră şi apoi mi-a urat drum bun.
În restul zilei mi-am selectat hainele care le voi lua cu mine. La un moment dat aveam vreo cinci valize. Trebuia să mai sortez odată, deoare mai mult de trei nu vroiam să duc. Nici după a doua scurtare nu m-am încadrat în limită. Patru. Nici mai mult nici mai puţin.
Seara pe la ora 20 am primit un telefon.
-Mike?
-Depinde cine mă caută.
-Sunt Caroll.
-Ştiu.
-Faci iar glume.
-Vrei să-mi spui ceva?
-Da, să nu uiţi să-ţi iei haine groase deoarece la New York e iarnă nu glumă, e frig şi va şi ninige. Au spus la televizor.
-Am văzut şi eu ştirile.
-Deci ştii...
-Da, din păcate nu am prea multe haine groase, va trebuii să mai cumpăr câteva de acolo. Ştii un magazin mai haios?

-Numai unul. Vei vedea. Ai auzit ultima noutate?
-Ce noutate?
-Şefa m-a sunat mai înainte şi a spus că s-ar putea să se prelungească şederea noastră acolo pentru încă o lună.
-Două luni, New York şi mai suntem şi plătiți.
-Să nu uiți că noi mergem să lucrăm acolo.
-Vrei să spui că tu nu ai de gând să te distrezi ci doar să munceşti. Să nu-mi spui că nu vrei să te duci la un musical pe Broadway sau să mergi prin cluburi.
-Nu mai continua că numai la lucru nu-mi va mai sta mintea.
-Trebuie să consideri aceste două luni ca un dar şi să te foloseşti de timpul liber la maxim.
-Ştiu şi unde.
-Povesteşte-mi despre câteva locuri care trebuie să le văd.
-Mâine pe avion. Să fii punctual pentru că biletele sunt la mine şi dacă nu vii la minut exat îmi agâț un tip chipeş de acolo şi îl răpesc.
-Pe mâine.
Am închis receptorul. Trebuia să mă culc să fiu odihnit. Dacă avionul decola la 6,45 trebuia să mă trezesc pe la ora 5. Ca să fiu sigur că nu adorm şi să pierd avionul mi-am reglat cred că şase cesuri care să sune simultan. Ce mai, nu vroiam să pierd şansa vieții mele.
Am adormit foarte neliniştit. Mă trezeam de mai multe ori şi controlam ceasul să fiu sigur că nu adorm. M-am trezit cu zece minute înainte să sune ceasul. Nu mai puteam să dorm. Am ieşit pe terasă. Era frig. Oraşul mai dormea. Am revenit. Am coborât în bucătărie. Am dat telefon la brutărie şi am comandat doi croisanți şi i-am anunțat că voi lipsi vreo două luni şi să nu mai trimită păinuțele. Am intrat sub duş. Jetul de apă fierbinte se scurgea printre curbele muşchilor. Nu am stat prea mult . Am aruncat o mână de apă rece pe față. Trebuia să mă trezesc. M-am privit în oglindă. Ce cercăne aveam. Am mers în bucătărie şi am scos un cub de gheață din congelator. Am revenit în baie şi am masat cearcănele cu gheață. Încet s-au desumflat.
Am primit între timp comanda şi m-am aşezat la masă în bucătărie. Am sorbit din cafeaua fierbinte muşcând din când în când din corn. Citeam un ghid al New York City-ului. La masă aveam şi eu timp de aşa ceva. Un ceas mi-am fixat să sune la ora 6. Aceea era ora la care trebuia să plec de acasă. Ceasul a sunat. Am verificat toate geamurile. Mi-am chemat un taxi. Mai aveam şase minute să fiu gata până ce ajungea. Mi-am apucat paltonul de stofă tocmai cumpărat şi cu cele patru bagaje plus o gentuță pentru acareturi am pornit cu liftul. Taxiul aştepta deja.
Drumul spre aeroport nu era aglomerat. Am văzut răsăritul soarelui din ocean. Apoi maşina s-a ascuns printre clădiri care mai de care mai impunătoare.
Am ajuns la aeroport pe la 6.30. Trebuia să mă grăbesc pentru că la 6.35 aveam întâlnire cu Caroll la ieşirea 15. Am luat un cărucior şi mi-am pus bagajele în el. Împingându-l mă luam după săgețile care indicau ieşirea 15. Am ajuns. Ea mă aştepta, a scos o mutră ca de părinte când m-a văzut.
-Chiar în ultima secundă.
-Ultima secundă, dar am ajuns.
-Mi-a fost frică, credeam că nu ți-a sunat ceasul.
-Sunt aici.
-N-ai uitat nimic?
-Sper.
-Ți-aş propune să fi sigur deoarece în caz că da, întoarcerea ți-o plăteşti din propiul buzunar.
-Am înțeles mama.
-Mama?
-Aşa vorbeşti ca şi maică-mea.
-E un compliment?
-Într-un fel da, dar mă tratezi ca pe un copil mic.
-De fapt asta eşti un copil mic în corpul unui adult.
-Asta e o jignire?
-Nu... o constatare.
-Îți mulțumesc, mă simt mult mai bine.
„Toți pasagerii pentru zborul 04627 spre New York de la ore 6.45 sunt rugați să se îndrepte spre ieşirea

15.”

-Cred că la noi s-a referit. Unde ai biletele?
Ea a scos o mutră speriată. Mâinile i se plimbau prin poşetă.
-O nu, să nu-mi spui că le-ai uitat.
În acel moment scoase din buzunarul interior al paltonului cele două bilete.
-Chiar crezi că le-aş fi uitat, eu nu sunt copil...
-...ca şi mine.
-Îţi mulţumesc de completare.
Am pus bagajele pe banda rulantă. Caroll era în faţa mea la coadă. Şi-a întors capul spre mine şi mi-a şoptit:
-Sper că nu ai rătăcit vreo armă printre chiloţi.
-Nu, de fapt pistolul îl ascund în costumul Armani.
-Foarte comic, ha,ha.
A gustat gluma. Dacă în următoarele două luni continuam să ne hârâim aşa excursia noastră se prezenta destul de amuzantă. Am arătat biletele şi apoi am mers mai departe pe culoarul luminat de nişte neoane care se întindeau de-alungul tunelului. Era destul de cald aşa că mi-am luat paltonul pe braţ.
-Sper să aibă ceva interesant pe video.
-Presupun că preferi desenele animate.
-Presupui greşit, eu prefer documentarele politice, sunt cu mult mai distractive şi comice decât desenele animate.
Eram încăpăţinaţi amândoi, nimeni nu lăsa. În sfârşit am un „duşman” de acelaşi calibru. Am urcat scările în avion şi stewardesa ne-a arătat locurile.
-Presupun că vrei locul de la geam, copiilor le place la geam.
Stewardesa ne-a anunţat că trebuie să ne punem centurile. Avionul a decolat. Plutea lin în aer. Priveam pe geam soarele care ieşea din ocean şi se pierdea între puţinii nori. Era superb. Am observat că şi Caroll privea pe furiş acel spectacol al naturii dar nu vroia să recunoască faptul că şi pe ea o interesa ceva ce îmi plăcea şi mie. Ok, dacă vrei „război” asta să primeşti.
-Mi-ai promis că imi povesteşti câte ceva despre N.Y.
-Să ştii că am studiat cinci ani în acest minunat oraş şi m-am îndrăgostit de el.
-Vrei să spui că L.A.-ul nu-ţi place?
-Cum să nu, dar N.Y. e ceva aparte. Oraşul pulsează, simţi că trăieşti. Central Park. De câte ori nu mă plimbam prin el. Mulţi spun că e cel mai periculos loc din Big Aple, New York dacă nu ştiai.
-Crezi că nu ştiu că i se mai spune şi Big Aple?
-Eşti un începător în N.Y. aşa că mă pot aştepa la orice.
-Ai stat în Manhathan?
-Dar tu ce crezi că ai mei sunt milionari să-şi permită o chirie de peste 1500 dollari pe lună?
-Chiar aşa de mult dă firma pe noi?
-Hei, Manhathanul e cel mai scump cartier din N.Y., dar crede-mă că merită.
-Deci unde ai stat totuşi?
-Am o mătuşă care stă în Brooklyn. Oricum doar podul mă despărţea de milionari. Noaptea era superb. Zgârie norii luminaţi care se reflectau în apă. Este ceva ce nu se poate povesti. Trebuie să vezi cu propii tăi ochi.
-Dacă îmi mai povesteşti multe voi înebuni.
-Ştii că nu e totul chiar aşa de roz, dar întotdeauna îţi aduci aminte doar de lucrurile frumoase. Trebuie să ştii că e unul din cele mai periculoase oraşe din lume. Sunt cartiere cum e Harlemul unde nu ţi-aş propune să mergi singur, aşa palid între negri. Nici Brooklynul nu e raiul dar dacă cunoşti lumea nu mai ai probleme.
-Se pare că nu mai am nevoie de ghidul N.Y.C. pe care l-am cumpărat, te am pe tine.
-Doar nu crezi că o să stau toată ziua după curul tău. Am şi eu o viaţă pe care vreau să o trăiesc. Îţi voi arăta câteva locuri unde poţi să-ţi pierzi vremea şi apoi adio. Cum vrei să agăţ gagii dacă tu eşti lângă mine?
-Ho, ho... nu-i nevoie să te enervezi. Nu-ţi fie frică că nu-ţi voi sta în calea unor noi cunoştinţe.
-Am o verişoară foarte drăguţă, trebuie să o cunoşti.
-Vrei să mi-o bagi pe gât. Nu mersi. O să-mi caut eu una.
-Dar trebuie să te previn că femeile de aici nu sunt aşa de inocente precum par. Unele sunt chiar bărbaţi.
-Crezi că nu observ dacă e travestit?
-Mulţi au muşcat-o deja, e un sfat prietenesc.

-Şi atunci cum să le triez?
-Să fii prin prejma mea, îţi voi găsi eu una.
-O, deci asta nu-i bai dacă tu eşti lângă mine, sau crezi că tu nu poţi să laşi o impresie greşită în ochii femeilor care sunt interesate de persoana mea.
-Crezi că o să fie aşa de multe? Te crezi aşa de irezistibil?
-Cine vorbeşte, tu crezi că bărbaţii din N.Y. te aşteaptă doar pe tine?
-Poate că la o curvă vei trezi interes şi crede-mă că sunt o grămadă de astfel de femei „interesate".
Discuţia noastră amorţi şi eu am aţipit. Lisa. Am visat cu ea. Caroll m-a trezit înainte de a ajunge.
-Dacă nu te trezeşti te las aici.
-Doamne, ce egoistă mai eşti. Numai că tu nu poţi să dormi trebuie să-mi tulburi somnul meu.
-Închipuitule!
-Californiană blondă şi...
-Să nu îndrăzneşti să continui.
Aş fi vrut aşa de mult să continui fraza. Trebuia să spun californiană blondă şi proastă. Aşa se spunea, că blondele nu au nimic în cap şi sunt sigur că ea detesta aceste glume de prost gust. Trebuia să-i spun ceva. Dacă nu-i dădeam replica atunci mă desconsidera.
-Urâto.
-Chiar sunt urâtă?
S-a întristat deodată. Mâna mea i-a atins pielea feţei care era îndreptată în jos. I-am dat la o parte cârlionţii. Avea de fapt o faţă deosebit de frumoasă, dar ştiam că fetele frumoase erau mereu complexate de înfăţişarea lor. Buzele ei erau aşa de senzuale. Nu era deloc urâtă.
-Nu eşti urâtă, chiar din contră arăţi foarte bine.
-Vorbeşti serios? Precis nu spui asta doar din politeţe?
-Caroll, doar nu crezi că ţi-aş spune eu ţie ceva din politeţe.
-Am uitat că suntem în „război", şi cu degetele arăta ghilimelele când pronunţă cuvântul război.

„Vă rugăm să vă puneţi centurile. Vom ateriza în curând."

Avionul a aterizat lin fară probleme. Aeroportul era uriaş. Aş fi putut să mă pierd cu uşurinţă. Afară era frig. Fulguia. Frigul mă înţepa până în gât.
-Vezi ce bine e că ne-am luat haine groase.
-Nu credeam ca e chiar aşa de frig.
-Nu ştiai, New York, oraşul cu ierni deosebit de friguroase şi veri insuportabil de fierbinţi. Primăvara şi toamna sunt preferate de turişti.
-Mi se pare puţin neobişnuit...
-Faţă de L.A.?
-Da...
Cărucioarele cu bagaje serpuiau prin mulţinea care se afla în sala de aşteptare. Am ieşit afară din clădire. Aveam nevoie de un taxi. Un taxi, asta era o problemă în N.Y. şi mai ales la aeroport.
-Ne-am ras, putem aştepta chiar şi o oră în frig până ce primim un taxi.
Ea nu spuse nimic. Se apropie de şosea şi când observă că se apropie un taxi, îşi scoase părul de sub basca din cloş şi fluieră cu degetele. Taxiul se opri imediat. Ea puse mâna pe clanţă. Un alt tip se repezi şi el.
-Doamnă, am o întâlnire importantă, nu-mi cedaţi taxiul?
-Aţi înebunit, ceva mai mic nu putea-ţi să-mi cereţi? Mike, hai odată.
Eu mă chinuiam să bag bagajele în portbagaj. M-am urcat apoi în maşină lângă ea.
-I-ai spus unde să ne ducă?
-Tu ce crezi?
-Nu trebuia să-i cedezi taxiul? Poate chiar avea o întâlnire.
-Da precis, şi eu sunt Maica Teresa.
-Nu fi aşa de dură.
-Aici pentru un taxi minţi orice, îţi vinzi şi propia mamă.
-Se pare că am ajuns în junglă.
-În cea mai mare junglă urbană.
Maşina se strecura prin locuri necunoscute mie. Priveam fascinat circulaţia abundentă. Atâta lume. Oraşul trăia. Am ajuns în Manhathan. Priveam zgârie norii care se ridicau din pământ.

-Unde e filiala noastră?
-Aici în unul din zgârie norii ăştia la etajul 32.
-Etajul 32?
-Ai rău de înălţime?
-Nu, dar încă n-am fost într-o clădire cu mai mult de 15 etaje.
-O să te obişnuieşti. O să ai la început probleme cu liftul şi cu presiunea atmosferică dar dacă nu mănânci dimineaţa prea mult nu vei avea probleme.
-Îţi mulţumesc de sfaturi.
Maşina se opri în faţa unui bloc impunător. Am scos bagajele. Le-am aranjat în faţa intrării. Am aşteptat-o pe Caroll.
-Avem şi chei, deoarece uşa e închisă?
-Tu ce crezi?
Scormonea prin geantă şi scoase un inel plin cu chei.
-La ce etaj stăm?
-La 12.
-La 12?
-Dacă n-ai rău de înălţime de ce te miri?
-E neobişnuit. Nimic nu e obişnuit în acest oraş.
Deschise uşa şi cu bagajele ne-am chinuit să ajungem la lift.
-Dacă se strică liftul?
-Puţin sport nu a stricat nimănui sau ti-e frică să pierzi puţină grăsime?
-Nu am grăsime pe mine.
-Bine-nţeles, nimeni nu are...
Doamne ce o uram. Eram în stare să o sugrum. Uşile liftului s-au deschis. Ea a apăsat pe etajul 12 iar butonul s-a iluminat. În lift nu am scos nici o vorbă. Un clinchet ne anunţa că am ajuns. Am tras bagajele afară.
-Cei de la firmă au mobilat apartamentele, sunt propietatea lor pentru cazuri excepţionale.
-Aşa ca noi?
-Sau pentru cine ştie ce alte întâlniri extraconjugale.
-Care sunt apartamentele noastre?
-Al tău este 124 iar al meu 125.
-De ce nu invers?
-Ca să întrebi tu. Nu-ţi fă grijă, sunt identice.
Din inel a scos cheia de la apartamentul meu.
-Şi de unde ştiu eu dacă nu ţi-ai făcut cumva vreo dublură de la cheia mea şi mă ataci în somn.
-Să te violez?
-S-a mai întâmplat...
-Şi dacă chiar apar...
-Ce-i atunci?
-Mă vei da afară?
Nu i-am răspuns. I-am zâmbit şi descuind uşa mi-am tras bagajele în hol. Am auzit cum şi ea şi-a deschis uşa. Am trântit după mine uşa. Holul avea o formă pătrată şi era destul de drăguţ. Mi-am lăsat bagajele la intrare şi am inspectat terenul.
Apartamentul era extraordinar. Avea doua camere: o cameră de zi foarte încăpătoare şi cu privire spre zgârie nori, iar dormitorul care avea geamul spre partea cealaltă a clădirii avea vedere spre Central Park. Dormitorul nu era prea mare dar mobilat cu gust. Peste tot era mochetă. În living era o sofa, două fotolii, o masă din lemn, un televizor şi o combină muzicală. Erau şi câteva plante. Prin urmare apartamentele erau folosite ocazional. Bucătăria nu era prea mare dar dotată cu tot ce trebuia, dar ce m-a impresionat pe mine a fost baia. Baia era aşa de mare, iar într-un colţ era amplasat un jacuzzi. În colţul opus era o cabină pentru dus, lângă ea erau amplasate chiuveta, o oglinda imensă şi grupul social. Gresia semăna marmurei. Baia a fost locul meu preferat. Am observat că aveam şi un telefon. Lângă el era un carnet cu notiţe unde erau trecute câteva numere utile printre care şi numărul de la apartamentul lui Caroll. Am ridicat receptorul şi am format numărul. A sunat de câteva ori până ce a ridicat receptorul.
-Ce părere ai?

-Mike, nu eşti normal? Ce te-a apucat să şi suni deja?
-Sunt vrăjit de apartament dar mai ales de baie.
-Baia... dacă mă crezi sau nu acum tocmai sunt în cadă. Apa fierbinte e aşa de plăcută. Ador bulele de aer. Parcă aş face baie în şampanie.
-Tu ce privelişte ai?
-Dormitorul dă spre Central Park iar livingul spre nişte zgârâie nori.
-Îţi dai seama, dormitorul tău este lângă al meu.
-Sper că nu ai de gând să faci o gaură în perete cu burghiul ca să mă spionezi.
-De ce nu? Voyeurismul este oricum la modă.
-Te rog abţine-te că imediat nici în cadă nu mă mai simt în siguranţă.
-Dacă n-am nici un zid comun cu baia ta, nu-ţi fă griji.
-Azi mai trebuie să mergem şi la birou.
-Bine, dar mai întâi să căutăm un supermaket să-mi umplu frigiderul că n-am chef să mor de foame.
-Te sun când m-am îmbrăcat.
-Nu-i nevoie, dacă oricum te ajut să te îmbraci, voi fi lângă tine.
-Mike, vrei să roşesc?
-Din partea mea fă ce-ţi convine că eu oricum nu te văd.
-Te sun.
Am pus receptorul în furcă. Mi-am scos hainele şi le-am aşezat în dulapurile care erau amplasate doar pe hol. După ce am terminat cu bagajele am aşteptat telefonul de la Caroll.
Sună.
-Sunt gata.
-Vin.
Am coborât împreună, strada era extraordinar de aglomerată. Atâta lume... cum puteau toţi să încapă în această metropolă? Pe zgârâie nori se oglindea cerul înnorat. Câţiva fulgi erau duşi de vânt. Maşinile se chinuiau să înainteze prin mulţime. Oraşul era fascinant şi în acelaşi timp obositor. Trebuia să mă obişnuiesc cu acel stil de viaţă. Aici totul se întâmpla mai repede. Viteza îi carecteriza pe new yorkezi. Am găsit şi un supermarket în apropierea apartamentului. Am cumpărat tot ce am văzut. La un moment dat genţile erau aşa de plina că pe stradă îmi era frică să nu se rupă. Asta mi-ar mai fi lipsit. După-masa trebuia să fim la birou aşa că după ce am despachetat totul am plecat spre birou.
Clădirea era impunătoare. Cred că avea vreo 55 de etaje. Pe coridoare oamenii fugeau în toate direcţiile. Atâtea birouri şi firme diferite într-o singură clădire. Era uluitor. Liftul urca cu viteză foarte mare aşa că sfatul lui Caroll a fost bun cu privire la mâncare. Când s-a oprit la etajul 32 simţeam că îmi bâzâie capul, că urechile îmi erau înfundate.
-Asta-i presiunea atmosferică, îmi explică ea.
-Şi cum scap?
-Dai cu capul într-o parte şi alta, iar după câteva zile te vei obişnui.
-Adică să dau din cap ca un nebun?
-Dacă vrei să auzi, nu e un sacrificiu prea mare.
Am fost întâmpinaţi de un bărbat care ne-a dus la director. Ne-a întrebat dacă suntem mulţumiţi de apartamente şi ne-a urat bun venit în N.Y. A chemat o secretară care să ne arate birourile.
-Ea este Tiffany, secretara voastră, din păcate nu avem două secretare disponibile.
-Ne descurcăm noi precis cu Tiffany.
Caroll când a văzut că îi luam apărarea lui Tiffany şi îi mai făceam ochi dulci şi-a dat ochii peste cap.
-Deci Tiffany, ne arăţi birourile. Trebuia să spună ceva ce o enerva pe Caroll.
În drum spre birou Caroll mi-a şoptit:
-Nu eviţi nici o posibilitate.
-Am vrut doar să fiu politicos.
-Aşa de politicos încât ar fi fost gata să-ţi arunce numărul de telefom în buzunar.
-Eşti geloasă?
-Eu? Nici vorbă, mă confuzi. Îmi pare doar rău de „săraca" Tiff.
-Sunt sigur că va supravieţui.
-Nu vreau să o răneşti.

-Câtă compasiune deodată, am descoperit omul în tine. Crezi că sunt acest tip de om? Dacă nu ai uitat Lisa mi-a dat papucii.
-Precis că nu degeaba.
Aceste cuvinte au fost îndeajuns de a mă transpune într-o stare de indispoziție totală. Caroll a observat că zâmbetul mi-a dispărut de pe buze. Acum îi părea rău de cuvintele rostite, dar era prea târziu. O sumedenie de amintiri şi întrebări îmi străbăteau mintea.
-Mike, îmi pare rău, a fost nepoliticos.
-Lasă, acesta este adevărul. Nu trebuie să-ți ceri scuze.
-Eşti sigur că-ți merge bine?
-Îmi revin eu.
Între timp Tiff ne-a dus la birourile noastre. Erau două încăperi nu prea mari chiar una lângă alta şi comunicau printr-o uşă interioară. Biroul lui Tiff era chiar în fața birourilor noastre.
-Dacă doriți cafea sau gogoşi nu ezitați să cereți.
-Îți mulțumim Tiff.
Caroll a intra în biroul meu unde eu deja încercam să mă familiarizez cu masa, computerul. Ea se îndrepta spre peretele de sticlă. Priveliştea era uluitoare. Acei zgârie nori care răsăreau ca ciupercile după ploaie.
-Mike, dacă ai ceva pe suflet şi vrei să vorbeşti, te ascult.
-Nu poți să mă ajuți cu nimic.
-Trebuie să existe o cale să te scot din această stare.
-Îmi pare rău, dar singura cale este să îmi treacă de la sine.
-Dar asta poate dura...
-Nu, la mine se manifestă altfel, pe periode scurte de timp dar reapar la diferite intervale.
-Crezi că poți lucra?
-Bineînțeles. Lucrul este chiar un mijloc prin care îmi stă mintea departe de ea.
-Ok, deci pot să ne chem recruții.
-Dacă vor să învețe ceva, să vină.
În restul zilei cred că am repetat de vreo trei ori acelaşi lucru. Parcă erau grei de cap. Ştiam că nu va fi uşor cu ei. Am înțeles de ce şefa ne-a prelungit şederea şi nu m-aş mira dacă se va prelungi şi în continuare.
Spre seară am terminat în sfârşit lucrul. Am mers în birou la Caroll.
-Mai poți?
Era deja întuneric. Ea stătea cu scaunul întors spre peretele de sticlă. Privea zgârie norii iluminați. Priveliştea era amețitoare. Miile de luminițe care ardeau în birouri la care se adăuga şi lumina din biroul ei. Era aprinsă doar veioza de birou.
-Ştii, oricât de obosită aş fi, când privesc acest oraş noaptea uit de totul din jurul meu. Aceste clădiri interminabile, luminile care te amețesc. Am chef să fac ceva nebunesc.
-Eu sunt cam obosit.
-Şi eu. Mă dor muşchii de la gât şi corzile vocale au fost exploatate la maxim.
M-am apropiat de ea. Am început să-i masez muşchii de la gât. Ea privea în continuare oraşul.
-Relaxează-te.
-Ce bine-mi face masajul.
-Tu eşti frântă de oboseală şi mai ai chef şi de ceva nebunesc.
-Să nu te superi dar şi tu eşti programat în acel nebunesc.
-Lasă-mă să ghicesc, vrei să mergem la o discotecă, dar nu ai şanse.
-E ceva ce precis o să-ți placă. Mai trebuie să aşteptăm 10 minute. Face parte din serviciile firmei şi de ce să nu profităm.
-S-a ridicat de pe scaun şi şi-a luat haina de la costum pe ea.
-Hai să plecăm că suntem aşteptați.
Nu ştiam ce avea de gând dar eram singur că nimic nu putea să mă încânte în starea în care eram. Am trecut prin biroul meu să-mi iau haina şi apoi m-am întâlnit cu ea în biroul lui Tiff.
-Tiff nu mai avem nevoie de tine în seara asta. Poți să pleci acasă.
-Vă mulțumesc Miss Call.
-La revedere Tiff şi mulțumesc pentru cafeaua delicioasă.
-Cu plăcere Mr. Jones.

-Spune-mi Mike.
Când am ieşit din birou Caroll s-a uitat urât la mine.
-Ce-i? Cu ce am greşit?
-Nu are rost...
-Ce nu are rost?
-Îi dai bietei fete speranţe false.
-De unde ştii că sunt false?
-Deoarece totdeauna legăturile cu secretare sunt aşa.
-Tu de unde ştii?
-Am fost şi eu odată secretară.
-O, ia te uită ce trecut plin de peripeţii avem.
-Nu mai vreau să discut despre asta.
-Totuşi unde mergem?
-Închideţi bine paltonul că vei îngheţa de frig.
Am ajuns la lift şi bine-nţeles că am aşteptat până am îmbătrânit după el. În sfârşit a ajuns. Ne-am urcat în el. A apăsat pe ultimul buton, nici nu avea număr ci doar nişte iniţiale.
-Unde vrei să mergem? În rai?
-Nu, pe acoperişul clădirii e suficient, deoarece de acolo vom zbura în rai.
Am tăcut. Nu ştiam ce mă aşteaptă şi mai bine nu spuneam nimic.
Uşa liftului se deschise şi vântul rece m-a pălit. Am auzit un zgomot asurzitor.
-Ce se aude?
-Un elicopter.
Un ce? Mi-am spus în gând. Asta nu e normală vrea să mă urce într-un elicopter?
-Ce să facem cu el?
-O vizită a New York City-ului.
Pilotul ne-a deschis uşa şi ne-am strecurat în cabină. Ne-am pus centurile. Eram aşa de nervos. Am simţit cum spatele se ridică mai întâi ca apoi să se desprindă cu totul de platforma de pe zgârie nori şi să plutească.
-Şi asta plăteşte firmă?
-Da. Noi suntem noi veniţi în acest oraş. Trebuie să-l cunoaştem cumva şi cu taxiul ţi-ar trebui o săptămână. Nu-ţi mai fă griji. Relaxează-te şi savurează fiecare imagine pe care o vezi.
-I-am urmat sfatul şi m-am lăsat calm pe spate. Elicopterul se strecura printe zgârie nori. Doame ce privelişte. Cum ne scufundam între clădiri şi apoi ieşeam iar deasupra lor. Parcă înotam într-un ocean iar clădirile erau nişte construţii subacvatice. Cum se oglindea tot Manhathanul în apă era de vis. Tot mă gândeam cum de atâta beton şi sticlă poate fii aşa de frumos. Oraşul îmi stătea la picioare şi eu eram impresionat. Empire State Building-ul era scăldat în lumină. Câţiva vizitatori rătăciţi se mai lăsau vrăjiţi de privelişte pe acoperişul clădirii. Podurile parcă erau delimitate de nişte stele. Stopurile roşii ale maşinilor păreau ca nişte flăcări minuscule. Statuia Libertăţii... ieşea impunătoare din golf. Reflectoarele o ţinteau din toate direcţiile. Elicopterul a tras o raită în jurul ei. I-am văzut capul aşa de aproape, credeam că o pot atinge.
Totul era aşa de maiestuos. Ochii nu primeau destul. Cred că aş fi putut să plutesc încă vreo câteva ore în marea de lumină fără să mă plictisesc. Din păcate elicopterul a revenit pe acoperişul firmei. După ce i-am mulţumit pilotului am părăsit cabina. Am chemat liftul.
-Îţi pare rău că te-am programat şi pe tine la această raită?
-Glumeşti? Sunt fără cuvinte. Nu mă aşteptam să fie chiar aşa... luminile, întunericul...
-Ştiu, este imposibil de explicat în cuvinte.
-Acel sentiment de pace şi libertate... sentimentul că ai dat de o lume paralelă cu totul diferită de ceea ce cunoşti până acum. Parcă am evadat din realitate.
Încercam să gesticulez cu mâinile dar mi-am dat seama că nu avea rost. Era aşa de deosebită această experienţă că nu se putea explica. Ea mă înţelegea.
Am ieşit din clădire şi ne îndreptam spre apartamente. Ne plimbam foarte calmi pe străzile puţin populate. Eram fericiţi. Câte un cârcel de abur se dezlipea de pe o gură de canalizare. Din când în când priveam în sus la zgârie nori dar eram prea mic. Mă simţeam atât de neînsemanat faţă de ce mă înconjura. Caroll m-a luat de braţ, îi era frig.
-E aşa de liniştită noaptea.

-Plimbările nocturne din N.Y. mi-au lipsit. În timpul zilei toți sunt stresați de timp. Seara în schimb parcă nu mai e același oraș. Este cum ai spus tu, ca într-o lume paralelă. Lumea e aşa de calmă, se plimbă fără probleme, circulația se mai rărește.
-Îți mulțumesc pentru excurisie. După o zi atât de obositoare nu am crezut că mă voi reface, dar...
Ea nu spuse nimic. Zâmbise. Avea niște buze aşa de senzuale. Îmi plăcea părul ei cârlionțat care ieșea de sub bască. Parcă era o şcolăriță rătăcită. Ochii ei mari şi albaştrii ca cerul. Avea un năsuc aşa de dulce. Hei, ce se întâmplă cu mine. De când încep să mă interesez de trăsăturile ei? Parcă numai de o săptămână şi ceva mi-a dat Lisa papucii, cum pot fi deja interesat de ea şi mai ales că nici nu o suportam la început. Pielea ei părea aşa de fină... Cred că am înebunit. Mâna ei fragilă care se sprijinea de brațul meu puternic. Albastrul nopții mă vrăjea şi făcea ca această plimbare să ia proporții față de o plimbare normală în timpul zilei.
Oare mai era atrasă de mine? Deodată simțeam o atracție animală față de corpul ei. Mă fascina ceva la ea. Nu era aşa de spontană ca şi Lisa. Stai puțin. Parcă mi-am propus să nu fac comparație cu Lisa. Fiecare om este o persoană aparte şi unică aşa că aceste comparații nu pot fi acceptate ți totuşi nu ezitam să le fac. Spre deosebire de Lisa, ea era aşa de plină de viață, aşa de glumeață. Lângă ea parcă simțeam că trăiesc. Îmi venea să o iau in brațe şi să dansez cu ea acolo în mijlocul străzii. Dar nu. Imaginația mea o lua razna.
Trebuia să accept realitatea. Lisa m-a părăsit şi nu trebuia să caut consolare în brațele lui Caroll, de ale cărei presupuse sentimente să profit. Nu ar fi cinstit nici față de mine, nici față ea. Dacă aş vrea să încep ceva cu Caroll trebuia să fiu convins că doar ea mă interesează şi nu când închid ochii să o văd pe Lisa. Era încă devreme pentru a putea face un astfel de pas, cu toate că trupul meu o cerea, urla după ea. Ceva nu era în regulă. Parcă trupul şi sufletul meu nu aveau acelaşi țel. Sufletul nu s-a curățat încă de Lisa. Dar pe zi ce trece gândurile la persoana ei se minimizau. Erau zile în care am şi uitat de ea. În aceste momente mă gândesc oare chiar am iubit-o? Dacă aş fi iubit-o aşa cum mi-am închipuit nu puteam să mă desprind aşa de repede de imaginea ei. Dar adevărul era că ea semăna cu o amintire care se ştergea cu fiecare minut care trecea. Simțeam cum mă eliberam.
Alene am ajuns la apartamente. M-am oprit în fața ei. O priveam intens. Vroiam să o sărut, să-i simt buzele catifelate cum se lipesc de ale mele. Ochii ei parcă se măreau pe măsură ce îşi dădea seama de intențiile mele. Degetele mele s-au desprins involuntar de corp şi i-au atis cârlionții, se jucau. Buricul degetelor i-au atins fața fină. A tresărit. Ea mă privea tulburată. Şi-a tras capul într-o parte pentru a se elibera de atingerea mea care o înfierbânta.
-Te rog să nu faci ce ai de gând să faci.
Parcă nu am auzit cuvintele. Mă holbam la ea. Şi-a dat seama că vorbea în gol. A descuiat uşa şi a dispărut după ea. M-am desprins din loc şi mi-am închis gura întredeschisă care era gata de atac. Am intrat în apartament. Am aprins o veioză în living. Din frigider mi-am scos două cuburi de gheață pe care le-am lăsat să cadă cu zgomot într-un pahar. Am luat sticla de Jack Daniels. Un jet de culoare galben-roşcovan se prelingea printre cuburi. Am luat paharul în care băutura era de un deget şi m-am dus în dormitor unde am deschis uşa balconului. Am ieşit. Era foarte frig. M-am apropiat de balustradă. Priveam în jos.
La un moment dat am simțit o bilă în stomac care se contracta tot mai des şi mi se ridica în gât. Îmi era frică să privesc în jos. Mi-am ridicat privirea spre Central Park care era în alb din cauza zăpezii subțiri care nu se topise. Priveam în gol. Mă gândeam la Lisa dar imediat gândurile erau îndreptate spre Caroll. De ce mă interesa ea? Nici eu nu ştiam. Era ceva în interior care mă îndemna să fac lucruri la care nici nu visam că le voi face, deodată parcă eram marele seducător şi îmi era teamă de mine. Nu era bine.
Am auzit o uşă de la balconul alăturat. Am văzut o siluetă care se apropia de balustradă. Ea era. Balconul ei era lângă al meu. M-am ascuns într-un colț umbrit pentru a nu mă observa. O priveam cum se legăna uşor cu mâinile încleştate de bara de metal. Am ieşit din umbră. În acel moment si-a îndreptat privirea spre mine. M-a observat. Şi-a întors privirea ca şi cum ceea ce vedea în fața era cu mult mai interesant.
-Nici tu nu poți să dormi, mă întrebă ea cu toate că eram sigur că nu asta vroia să ştie.
-Ştii, e lună plină. Când e lună plină am insomnii.
-Dar nici nu se vede luna de nori.
-Eu ştiu, simt că e lună plină.
-La ce te gândeşti?
-Drept să-ți spun capul meu e un ghiveci acum. Mă gândesc la lucruri la care nu credeam vreodată că mă voi gândi.
-Se pare că te preocupă ceva.

-Nu doar un singur lucru...
-Pot să te ajut?
-Poate.
-Cum?
-Nu pot să-ţi spun deoarece nici eu nu ştiu încă, dar când va fi momentul îţi vei da singură seama.
-E un joc?
-Totul e un joc. Chiar şi viaţa, pierzi şi câştigi.
-Nu înjoseşti viaţa rezumând-o la un simplu joc, presupun, de noroc?
-Rişca, de exemplu. Noi suntem ca nişte monede metalice. Fiecare are o altă valoare. Ne lovim o viaţă întregă de un zid de beton ca apoi să cădem plaţi la pământ. Câteodată o fisă cade pe alta. Şi-a găsit perechea. A acaparat-o. Norocul lui. Alte fise au parte doar o scurtă atingere ca apoi să rămână singure pe pământul rece aşteptând. Aşteptând...
Caroll nu scoase nici un cuvânt, înceca să înţeleagă sensul comparaţiilor mele. Cu toate că nu îmi împărtăşea ideile aceasta parcă o atingea într-un anumit fel.
-S-a făcut frig. Mai bine intrăm înăuntru înainte de a face o pneumonie zdravănă.
-Somn uşor şi vise plăcute, îmi ură ea îndreptându-se spre uşă.
-În limita posibilităţilor, i-am răspuns eu arătându-i cu degetul arătător spre o lună plină care se ascundea după nori.
Mi-a zâmbit şi s-a strecurat în cameră. Când am intrat înăuntru m-a pălit căldura şi deodată mă simţeam atât de obosit. M-am pus pe pat. Priveam tavanul. Nu era interesant dar trebuia să fac ceva. M-am dezbrăcat şi apoi m-am ascuns sub plapumă şi fără să îmi dau seama am adormit.
A doua zi la lucru am avut mai mult succes în iniţierea programului. Am terminat şi mai repede şi am putut să plecăm. Caroll m-a dus într-un magazin de haine haioase. Trebuia să mă integrez mai bine în moda oraşului. Ea nu arăta nici un fel de interes la persoana mea. Mă gândeam, ok, faci pe dezinteresata, şi tu vrei să te joci. Să primeşti atunci un joc. Am luat o bluză şi m-am apropiat de vânzătoare. Nu arăta deloc rău. I-am şoptit în ureche că am nevoie de ajutorul ei. I-am spus că acea femeie mă urmăreşte şi mă terorizează, ea a început să râdă. Mi-am întors capul spre Caroll care se făcea că nu observă şi nu aude nimic, câteodată îi vedeam coada ochiului cum mă săgeta. I-am cerut vânzătoarei să mă sărute că atunci precis mă va lăsa în pace.
Ea a fost de acord şi peste tejgheaua ei mi-a dat un sărut discret. Caroll trânti nişte haine într-o parte pe ţeava cu umeraşe. Scoase la întâmplare o rochie care nu i se potrivea deloc şi dispăru în cabina de probă trăgând cu putere perdeaua după ea. Se vedea că planul meu şi-a avut efectul precalculat. I-am tras cu ochiul vânzătoarei în semn de mulţumesc şi am dispărut cu bluza în cabina de probă imediat lângă Caroll. O auzeam cum arunca hainele.
-Nervoasă?
-Ştii că eşti un porc.
-De ce, nu am voie să leg noi prietenii?
-Las-o baltă.
-De ce? N-am dreptul să mă simt bine, doar tu.
-Eu? Ce-am făcut eu?
-Încă nu, dar mi-ai promis că în bar vei avea grijă să nu rămâi singură şi atunci eu ce să fac, să frec menta în spatele vostru.
A tăcut. Am ieşit încet din cabina mea fără să fac zgomot şi am năvălit asupra ei în cabină. Am sărutat-o. Ea se zbătea. Vroia să mă înlăture cu forţa. Până la urmă a reuşit. M-am îndepărtat de ea la un metru şi o priveam. Arăta atât de şod în rochia aia enervantă. Mă privea cu ură şi în acelaşi moment plină de pasiune, ca o fiară. Mă vroia dar nu recunoştea.
-Mi-ai demonstrat că eşti un porc.
-Rochia asta nu-ţi stă nici cum.
I-am zâmbit. Nervoasă mi-a tras perdeaua în faţa nasului. Unu la zero pentru mine, îmi spuneam în minte. Mi-am mai ales nişte ţoale cu adevărat trăznite şi m-am dus să plătesc. Vănzătoarea vroia să ştie dacă totul este în ordine. Între timp a apărut şi Caroll la tejghea cu nişte haine. Era bosumflată. Nu mă privea. Eu zâmbeam în mine. Mă simţeam aşa de bine. O priveam. Vânzătoarea era puţin nedumerită, nu mai înţelegea nimic. Caroll observa că o privesc. La un moment dat şi-a întors faţa spre mine şi cu o mutră acră mi-a scos limba.
-Na, ca să ai la ce să te holbezi.

-Vai Caroll dar unde ai învăţat asta? La cursul de autoapărare?
Tocmai şi-a primit cartea de credit înapoi şi cu nasul pe sus a tras punga de pe tejghea şi disparu pe uşă.
-Nu e normală, i-am explicat eu vânzătoarei care părea şi mai încurcată. Mi-am luat punga şi am fugit pe stradă după ea. M-a observat.
-Asta a fost hărţuire sexuală ce ei făcut tu în cabină.
-Dar ce ai făcut tu, auzi să scoţi limba, asta a fost provocare sexuală. Îţi dai seama, să-mi araţi limba aproape ca în filmele sexy. Am şi o martoră.
-Tu chiar eşti bolnav?
Continua să meargă cu un pas candenţat, fără să mă privească. Eu fugeam pe lângă ea şi îi scoteam tot felul de grimase. Ea părea imună. Nu râdea. Dar nu pentru mult timp. Deodată toată faţa ei gravă a fost umplută de un zâmbet care nu se mai putea ascunde şi se termină într-o avalanşă de râsete. Se opri şi îşi lăsă capul în jos, şi râdea. Eram fericit că am îmblânzit-o. Leoaica mea. Şi-a pus mâna pe umărul meu.
-Nu eşti normal... şi râdea mai departe. Cum poţi tot timpul să mă faci să râd?
-Nu ştiu, poate că mă înspiri.
-Adică vrei să spui că sunt de râs. Scoase o mutră gravă şi apoi râse şi mai cu poftă. Cum putea fi aşa, serioasă într-un moment iar în celălat aşa bine dispusă?
Între timp am ajuns acasă. Ne-am schimbat deoarece în acea seară vroia să mă ducă într-un club. M-am îmbrăcat în noile haine şi am sunat la uşa ei. Am aşteptat puţin. Doar nu a plecat fără mine? Era în stare. Dar nu. După vreo trei minute de aşteptare a deschis uşa. Era gata de start.
-Ai fabricat acum hainele, sau de ce ai stat atât înăuntru?
-Dacă nu ştiai, femeilor le place să se lase aşteptate.
Am ieşit afară. Era aşa de frig. Ningea din abundenţă. Ea fluieră după un taxi. Ne-am urcat în el.
-Unde doriţi?
-La Club Blue.
Porni maşina şi încerca să-şi croiască cale printre caravanele de maşini.
-Club Blue?
-Da, vei vedea ce tare e acolo.
-Eu cred că în cei cinci ani de studiu ai umblat doar, şi nu ai învăţat nimic.
-Fiecare mai are nevoie şi de o pauză.
Taximetristul era descurcăreţ şi s-a strecurat pe nişte străzi lăturalnice şi deloc prietenoase dar până la urmă m-am trezit în faţa unei reclame luminoase, bine-nţeles albastre pe care scria Club Blue într-un design interesant. Muzica urla. Am intrat înăuntru. Lumini orbitoare se plimbau pe pereţii formaţi din acvarii uriaşe cu apă albastră şi fără peşti. Neoanele amplasate sub şi deasupra acvariilor făceau ca apa să pară fluorescentă şi să lumineze. Atmosfera era plăcută dar asurzitoare. Perechi se dezlănţuiau pe ringul de dans în cel mai erotice mişcări. Ritmurile turbate te înebuneau. Faţa lui Caroll iradia de bucurie. Ne-am aşezat la bar şi am comandat de băut. O tânără care arăta al dracului de bine se unduia prin mulţime şi îşi croia drum spre bar. De fapt observam că pe mine m-a ochit. A ajuns lângă mine. A început să danseze. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi mă îndemna să mă ridic. M-am ridicat. M-a atras pe ringul de dans.
Muzica aia drăcească mă făcea să mă mişc ca drogat. Mă simţeam excelent. Dansam cu tipa aia superbă şi toţi ne priveau. Am observat că şi Caroll privea tristă şi apoi s-a întors cu faţa spre bar. I-am mulţumit tipei de dans şi am venit lângă Caroll.
-Ce ai?
-Nimic, ce să am?
-Te-ai supărat că am dansat cu ea.
-Ea este Trixi şi danseaza foarte bine.
-Am observat. O cunoşti? Poate poţi să-mi faci cunoştinţă cu ea.
-Este o dansatoare angajată de club să animeze lumea şi să încingă spiritele. Te-a luat la dans deoarece erai nou şi vroia să te simţi bine.
-Poate totul e doar o minciună, de fapt ţi-e ciudă că eu am găsit pe cineva.
-Dacă nu mă crezi încercă să te legi de ea şi imediat va apărea Bob.
-Bob, cine e Bob?
-Bodygardul.
-Ups.

-Aşa că nu te încrede. Nu eşti atât de irezistibil pe cât te crezi.
-Îți mulțumesc pentru compasiune. Tocmai am fost păcăclit de o dansatoare care nu arată deloc rău şi tu mă îmbărbătezi cu aceste cuvinte pline de suflet.
Ea nu spuse nimic. Sorbea cocktailul ei. Tipul de lângă ea observam că o privea cu mult interes. A intrat în vorbă cu ea. Era prea tare muzica pentru a înțelege ce vorbeau, se pare că ea se simțea bine. Tot timpul râdea. Din când în când îmi mai trăgea o privire care mă tăia de dură ce era. Vroia să mi-o plătească înapoi. Îmi era aşa de ciudă că nu mă băga în seamă. Eram gelos cu toate că ştiam că ea nu vroia nimic de la tipul de la bar. Sau poate totuşi? Poate mă înşelam în privința intențiilor ei. Poate nici nu vroia să înceapă ceva cu mine şi de naiv cum eram tot timpul am crezut ca ea are interese. Chiar că sunt un prost. Stăteam trist pe scaunul rotund şi înalt şi priveam în gol. Pe acele ritmuri toată sala pulsa. Trupuri transpirate se unduiau în tot clubul. Deoadată am simțit o mână pe umăr. Ea era.
-Voi dansa puțin cu Roy, şi mi-l arăta cu mâna. Sper că nu te superi. Dar înainte de a-mi exprima obiecțiile a şi dispărut pe ringul de dans cu el.
De ce trebuia să se întâmple în acest fel? De ce îmi face faze de acest gen? Când eram cu Lisa evitam mulțimea, ne-am izolat. Acum mi-am dat seama că-mi plăceau oamenii. Îmi plăcea mulțimea, înghesuiala. Simțeam că trăiesc. Şi Caroll dansa cu enervantul ăla. De fapt arăta groaznic. Încerca să-mi facă în ciudă şi a reuşit. Caroll era o exhibiționistă. Adora mulțimea şi se mişca pe acel ring de dans fără să fie complexată de micile deraieri de la ritm. Era plină de viață. O vroiam şi nu ştiam cum să o câştig. Deodată, în timp ce o priveam, ochii ni s-au întâlnit. M-a privit lung ca apoi cu un zâmbet să îşi întoarcă privirea în altă direcție. Simțeam parcă linia dintre ochii noştri. Era palpabilă. M-am întors cu fața spre bar. Am mai primit un cacktail cu umbreluțe şi pai. Eram atent la acea mică umbrelă. Câtă muncă migăloasă pentru acest decor pe care consumatorul o înlătură prima când primeşte paharul.
Pe partea cealaltă era o tinerică de 21 de ani, tocmai primindu-şi dreptul de a comanda alcool la un bar. De unde ştiam? Modul în care nu ştia ce să facă. Acea atmosferă îi era străină. Vroia doar să se integreze. Degetele strângeau paharul parcă în frică de a nu-i scăpa. Era nesigură. De fapt avea în față un cocktail cu 2% alcool şi cu care încerca să se agațe de bărbați. Precis auzise de la prietenele ei, care aveau buletine false şi au mai frecventat astfel de cluburi, că bărbații sunt atraşi de femeile cu alcool în pahar. Vorbe goale, dar ea nu ştia. Era aşa de naivă. Era prea fardată şi hainele parcă erau de carnaval.
După ce am terminat de a o analiza am observat că a pus ochii pe mine. Încercam să-mi întorc capul dar nu ar fi fost politicos aşa că am croit un zâmbet forțat şi am ridicând paharul 5 cm de pe tejghea am făcut un semn cu capul drept salut. Toată se lumină şi zâmbea în aşa fel că i-am putut studia toată dantura. Deodată s-a desprins de pe scaun şi se apropie de mine. O Doamne. Te rog nu o lăsa să se pună lângă mine. Nu. E un copil. Prea târziu.
-E liber acest scaun?
Am dat din cap în semn afirmativ. Nu ştiam ce să fac. Îmi era frică de o fată tocmai ieşită din pubertate. Era ridicol, dar adevărat. Observam cu coada ochiului drept că mă urmărea. Aştepta să spun ceva. Nu vroiam să o induc în eroare mai ales că oricum îmi înțelegea greşit gesturile.
-E tare muzica aici.
Săraca, nu ştia să spună mai mult? Ok, Ok, trebuia să spun ceva. Fii politicos. Mike, fii politicos.
-Vii des aici?
-Da...
Minți, minți şi se vede de la o poştă. Dar ce mă aşteptam să spună, că nu? Şi apoi să zâmbească? Mă rugam să vină Caroll să mă salveze. Dar nici o şansă, ea se distra copios cu Roy. Ce nu-l suportam. Ce-şi imagina ea că o să-l aducă sâmbătă la mine şi să stăm pe sofa cu berea în față şi să ne holbăm la un meci de fotbal la televizor? Ce vroia să devenim prieteni? Nu. Se înşela. Până una alta făptura asta fragedă stătea lângă mine şi era liberă. Dorea ceva, aşa că de ce să nu-i satisfac dorințele. Nu, Mike. Eşti un porc. Cum să te foloseşti de neştiința şi naivitatea cuiva? Carlos nu ar fi ezitat. Sunt prieten cu Carlos dar nu sunt el. Mike, astâmpără-te.
-Nu vrei să dansăm?
O Doamne, vrea să danseze cu mine. Ce să mă fac?
-Bine.
Dacă insişti, îmi spuneam în minte.
M-a prins de mână şi şi-a croit drum prin mulțime. Norocul a făcut să se oprească chiar lângă Caroll. Când m-a văzut a schițat un zâmbet ironic şi mi-a tras cu ochiul. Ştiam că avea de gând să-mi spună ceva legat de

corupție de minore, dar nu era minoră. Doamne ce se întâmplă cu mine? Încercam să mă apăr de ceva ce nici nu am avut de gând să fac. Tipa se zbenguia în fața mea. A înnebunit? Caroll a observat că nu eram încântat de situația în care mă aflam. Am observat că îi șoptea ceva în ureche lui Roy, care s-a întors spre noi și râdea. O omor pentru asta. Mă bârfește cu un necunoscut. Am simțit deodată niște mâini care s-au lipit de la spate pe corpul meu și se ridicau în sus. Ex-adolescenta privea șocată și dezgustată. Nu știam cine se juca cu mine. Am observat cum Roy a invitat-o la dans pe micuță și aceasta chiar se bucură. Am simțit o respirație lângă ureche și un corp care se lipea de al meu.
-Asta ai vrut?
Vocea era așa de familiară. Era Caroll. Ținâdu-mă de brâu se linguși pe lângă mine până ce s-a instalat în fața mea. M-a privit printre cârlionții ciufuliți. Ochii ei. Albaștrii. Parcă mă scufundam într-un ocean când o priveam. Mi-am apropiat buzele de ea, dar își depărtă capul de mine. De la brâu în jos era lipită de mine dar evita să o sărut. Mă înebunea. Începea să se miște drăcește pe acele ritmuri. Genunchiul drept i se strecură intre picioarele mele, se mișca în așa fel încât era inevitabil să nu-mi atingă sexul.
O excitau aceste jocuri de la distanță? Era adevărat că și mie îmi plăcea. O mână și-a pus-o pe umărul meu și continua să mă înebunească cu dansul ei erotic. Am prins-o cu brațele și am strâns-o aproape de mine. Îi simțeam respirația în față. Avea buzele întredeschise și pupilele dilatate. Mă privea încercând să-și ascundă dorințele dar le-am decodificat. Palmele se plimbau pe spatele ei în jos ajungându-i la fund. Îi simțeam sânii cum se presau de cămașa mea care era deja udă de transpirație. Nu mai rezista. Nu mai putea să suporte distanța dintre buzele noastre și vroia să mă sărute, dar ferindu-mă de buzele ei mi-am îndreptat gura spre gâtul ei. I-am sărutat gâtul fragil. Și-a lăsat capul pe spate. Mulțimea din jur sălta pe muzica dată la maxim. Parfumul pe care îl purta pe piele era foarte excitant. Buzele mele se desprindeau și iar se lipeau de pielea catifelată a gâtului. Parcă eram un vampir. Mi-am înfipt colții în gâtul ei. A tresărit. Plăcerea și durerea s-au contopit. O excita. Ochii mei o țințeau pe tânăra adolescentă care era așa de speriată că precis vor trece câteva săptămâni până să revină într-un astfel de club.
Cârlionții perfecți ai lui Caroll pluteau în aer în toate direcțiile la fel ca și corpul ei pe care îl conduceam pe ritmul muzicii. Și-a ridicat capul și mă privea. Vroia să mă sărute. Știam. Mâinile care-i erau amplasate după gâtul meu s-au lăsat în jos până la primul nasture de la gât. A prins cu fiecare mână un colț și cu o mișcare puternică a smuls nasturii eliberându-mi bustul înfierbântat. Oamenii din jur nu ne priveau. Fiecare se ocupa de persoana din fața sa. Degetele ei se plimbau pe pielea mea udă. O excita fiecare contact cu părul ud și lipicios de pe piept. Era ca o fiară. Se lăsa tot mai pe spate. Îi vedeam sânii cum se presau de bluza ei strâmtă și urlau să fie eliberați. Explodau sub acea presiune a vestimentației. Și-a ridicat capul și părul zbura prin jurul ei. I-am prins capul cu o mână și printr-o mișcare dură dar exactă i-am apropiat buzele de ale mele. Mâinile ei s-au desprins de pe corpul meu și m-au prins de față. Îi plăcea să simtă barba proaspăt crescută cum o zgâráia pe mână. Limbile noastre se amețeau fugărindu-se. Cu dinții am mușcat-o de buza superioară. Avea o privire seducătoare și nu mă slăbea. Îmi urmărea fiecare gest. Parcă încerca să înțeleagă ce simțeam, prin ce treceam. Nu primeam destul din ea. O sărutam așa de înfometat ca un lup. Mâinile mele se ridicau pe corpul ei atingându-i sânii.
În taxiul spre casă ne-am sărutat oferind șoferului un spectacol gratuit. În lift am continuat. Am ajuns în fața ușii de la apartamentul ei. Vroiam să intru dar ea nu se mișcă.
-Nu mă inviți înăuntru?
-Îmi pare rău dar încă e prea devreme.
-E deja ora 11 seara...
-Nu la oră m-am referit.
-Știu, am glumit și eu.
-Înțelege-mă și pe mine. Trebuie să vreau cu adevărat un lucru ca să-l fac.
-Și nu vrei să...
-Ba da, și încă foarte mult, dar nu în seara asta. Poate că sunt de modă mai veche dar aș vrea să te cunosc mai întâi. Nu vreau să mă trezesc dimineața și să nu știu din ce cauză sforăi lângă mine.
-Nu sforăi.
-Voi vedea.
-Când?
-Poate mâine...
-Deci mâine.

-Poate peste o săptămână... depinde când sunt şi eu pregătită.
-Ok, îţi respect doleanţele dar sper să te hotăreşti cât mai repede.
-Nu sexul e cel mai important într-o legătură.
-Bine-nţeles că nu, dar dacă n-aş putea, sigur te-ai despărţi de mine. Aşa că nu încerca să-mi explici că pentru voi, femeile, sexul nu e important. Nici voi nu puteţi trăi fără sex, numai că vă lăsaţi rugate. Eu nu o să te rog. Odată am făcut-o şi dacă te-ai hotărât înştiinţează-mă.
-Recunosc că îmi place să fac sex dar nu sunt nimfomană.
-Sado-maso?
-Nu.
-Ok, atunci nu vor fi probleme.
Ea izbucni în râs.
-Cum de poţi să faci chiar şi în cea mai penibilă situaţie o glumă?
-Trebuie să vezi binele în rău, câteva zile mi-o voi face singur, voi fi doar eu şi cu mine.
Râsetul luă proporţii.
-Asta-mi place la tine, nu-ţi scapă nici o situaţie fără gluma adecvată.
Vocea ei era tot mai puternică şi pentru a nu creaa probleme i-am astupat gura cu buzele mele. Ne-am sărutat îndelung. Apoi mi-am desprins buzele de ale ei. O priveam direct în ochi.
-Pentru ce a fost acest sărut?
-Trebuia cumva să-ţi astup gura, că vorbeai aşa de tare de trezeai tot etajul.
A zâmbit puţin şi apoi se prăbuşi pe jos într-un râs foarte colorat. O uşă se deschise şi un tip adormit şi-a scos capul afară.
-S-ar putea mai încet?
-Mă scuzaţi, dar ea este beată.
-Culcaţi-o!
-Aş face-o dar nu mă lasă să intru, spune că e încă prea devreme.
-E 11 şi 20.
Ea izbucni într-un râs şi mai tare şi se tăvălea pe podea de râs. Vecinul şi-a dat seama că vorbea în pungă şi a trântit uşa. Am ajutat-o să se ridice. Îşi aranjă freza.
-Nu sunt beată.
-Vom vedea mâine dimineaţa dacă te doare capul.
Pentru un moment părea să studieze situaţia apoi spuse, gata să râdă:
-Îţi propun să faci rost de ceva calmante pentru micul dejun.
Am aşteptat la uşa mea până ce ea s-a încuiat. Am intrat în apartamentul meu. M-am aruncat pe pat în dormitor. Priveam tavanul. Nu pot să-mi dau seama de ce. Nu era deloc interesant. Alb.
Nu puteam să adorm. Tot timpul mă gâdeam la ea. Dormea de parte cealaltă a peretelui şi nu o puteam atinge. Dar zilele nu intrau în sac. Tot mă învârteam de pe o parte pe alta. M-am ridicat în picioare. Mi-am luat halatul şi am ieşit pe balcon. Cerul era senin. Se vedea luna plină. Parcul era pustiu la acea oră.
Mă gâdeam la Caroll. Oare dormea? Oare se gândea la mine? Era deosebită. Aşa plină de viaţă. Asta mă înebunea la ea. Pulsa de energie.
M-a prins frigul. Am intrat înăuntru. Tot mai priveam afară. Noaptea era argintie din cauza lunii.
Am adormit. Am visato pe Caroll. Primul meu vis cu ea. Nu mai ţin minte acţiunea visului dar faţa ei încântătoare nu am putut să o uit.
A doua zi mi se părea aşa de greu să mă apropii de ea. Nu ştiu de ce. Nu eram sigur de sentimentele ei. Poate aseară acea atmosferă a clubului amestecată cu alcool ne-a apropiat. Îmi era frică să recunosc că îmi plăcea de ea. Şi ea era puţin retrasă. Acum am înţeles la ce se referea ea cu trezitul lângă un străin. Legătura dintre noi nu avea nici un fundament. Nici pe Lisa nu am cunoscut-o dinainte şi tot nu am avut probleme. Dar parcă în situaţia de faţă era altceva. Aveam parcă nevoie tot timpul de ceva care să-mi confirme sentimentele, oricare ar fi fost la momentul respectiv.
Parcă era o străină pentru mine. Chiar îmi era frică de ea. În birou încercam să mă limitez la stricul necesar. Am observat că şi ea îmi evita prezenţa. Tiff a intrat cu cafeaua în biroul meu.
-Nu te supăra, Mike, dar te-ai certat cu miss Call?
-Nu.
-Atunci de ce nu vorbiţi?

-Drept să-ţi spun nici eu nu ştiu, cu acest sentiment m-am trezit şi nu pot să-l schimb.
-Am fost şi pe la ea şi mi-a spus acelaşi lucru.
-Ne spionezi?
-Nu, dar vă suspectez.
-Din ce cauză?
-Nu fă pe nevinovatul. Nu sunt de ieri secretară. Am văzut deja multe romanţe de birou.
-Se observă aşa de tare?
-Numai pentru cineva care are ochiul format. Dacă ţii la ea, fă ceva. Şi ea e la fel de nesigură ca şi tine. Dacă mai vrei ceva acum e momentul, să baţi fierul cât e cald încă. Nu se ştie dacă se va mai încălzi vreodată.
-Tiff, îţi multumesc. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.
Mi-a zâmbit şi se îndreptă spre usă, s-a întors scurt.
-Daţi-vă întâlnire pe Empire State Building, e foarte romantic.
-Bună idee...
-... şi şefu... vă potriviţi... zâmbind a părăsit biroul.
Presupun că ştia ce spunea, ea fiind un expert în acest domeniu. Ne potriveam... Poate chiar avea dreptate. Empire State Building. Sper că nu vom îngheţa de frig. Poate nici nu mai vroia să mă vadă. Poate vroia doar să mi-o plătească pentru faza din planetariu şi că am rănit-o atâta timp cu Lisa.
Nu ştiam ce să fac. Să o invit sau nu. Mă plimbam prin birou. Priveam oraşul pe geamul panoramic. M-am aşezat pe scaun. Prin interfon am contactat-o peTiff.
-Pofteşte Mike.
-Miss Call a băut astăzi cafea?
-Nu, vrei să-i duc o cafea?
-Nu, de fapt m-ar bucura să i-o duc eu. O pregăteşti şi mi-o aduci în birou apoi? Te rog.
-În cinci minute voi apărea.
Mă gândeam, ok, îi duc cafeaua dar trebuie cumva să abordez subiectul pe care văd că-l ocolea. Într-un fel vroiam să ştiu ce s-a întâmplat cu noi la club. Nu se mai putea. M-am săturat de acestă nesiguranţă. Nesiguranţă care a caracterizat legătura mea cu Lisa. Nu mai vroiam să trăiesc cu gândul că nu ştiu dacă o voi mai vedea a doua zi. Aveam nevoie de garanţii, garanţii pe care eram sigur că mi le va oferi Caroll. Tiff a intrat cu cafeaua în biroul meu.
Nu a spus nimic, ştia că trebuia să tacă. I-am mulţumit. După ce a părăsit biroul m-am ridicat şi m-am apropiat de uşa interioară. Am bătut în uşă. Nu am auzit nici un răspuns dar am intrat.
Era aşa de frumoasă. Părul îi era prins într-o coadă mai largă, câteva şuviţe îi atârnau pe faţă. Purta pe ochelari pentru computer. Şi-a ridicat privirea spre mine.
-Ţi-am adus cafea, am auzit că încă n-ai băut.
-Ai auzit? Are firma cumva un post tv propiu unde se vând bârfele ca pâinea caldă?
-Ok, ok, am întrbat-o pe Tiff. Eşti mulţumită?
-De ce nu mi-a adus-o ea?
-Pentru că nu i-ai cerut cafea.
-Dar atunci de ce mi-o aduci tu?
-Vroiam să te văd. Îţi convine motivul? Dacă nu, dispar şi o beau eu.
Deodată pe faţa ei frumoasă se croi un zâmbet.
-Nu vrei să mă săruţi?
Nu ştiam ce să-i spun. Presupun că nici nu vroia să vorbesc ci să o sărut. Cum stătea în spatele calculatorului lumina monitorului îi colora faţa în albastru. Ochii. M-am apropiat de biroul ei, am lăsat ceaşca cu cafea pe un colţ liber. Am ocolit masa şi m-am amplasat în spatele scaunului. Ridică-te îmi spuneam. Fă şi tu ceva să-mi uşurezi misiunea. Dar nu. Prefera să stea calmă. Inima îmi bătea mai rapid. I-am învârtit scaunul până ce eram faţă-n faţă. M-am lăsat în jos până ce am fost la nivelul buzelor. Rujul pe care-l purta avea o nuanţă aşa de plăcută. Vroiam să-i simt gustul. Mi-am apropiat buzele. Ea aştepta. Am atins-o. Se cutremură. Buzele noastre au avut o atingere de o secundă. Erau aşa de moi. Umede. Mi-am presat apoi mai tare buzele de ale ei. I-am prins buza inferioară între ale mele. Jocul buzelor mă excita. Ea şi-a închis ochii. Deodată m-am desprins de ea. M-am ridicat şi i-am spus:
-Continuarea pe Empire State Building.
-Acum?

-Ce are, oricum am terminat lucrul şi e deja întuneric.
-Nu e prea frig?
-Vom vedea.
Şi-a luat haina şi după ce i-am dat liber lui Tiff, eu mulţumindu-mi cu un tras de ochi, am părăsit clădirea. Nu era mult de mers pe jos aşa că nu am luat nici un taxi. La intrare era multă lume la coadă care aştepta să vină liftul pentru a putea privi oraşul. În primul lift ne-am strecurat şi noi. Liftul urca repede.
Uşile s-au deschis. Un vânt destul de rece ne-a pălit în faţă. Am ieşit afară şi ne-am apropiat de gratiile care erau puse din motive de securitate. Priveam tot oraşul cum ne înconjura. Era extraordinar. Era aşa de feeric. Am prins şi un apus roşiatic în depărtare. Ea şi-a lăsat capul pe umărul meu. Priveliştea era drog pentru ochi. Am lipit-o de gratii şi am sărutat-o. La acea înălţime parcă săruturile erau şi mai senzuale. Părul ei era dus de vânt în toate direcţiile şi ne acoperea faţă de cei din jur. Mă simţeam aşa de bine. Ea a început să zâmbească şi sărutul s-a încheiat. Am întrebat-o în şoaptă:
-Ce este?
-Nimic, dar oamenii ne privesc.
Mi-am întors privirea şi am văzut câţiva oameni care ne urmăreau cu zâmbetul pe buze, parcă se bucurau pentru noi. Mi-am întors privirea spre ea. I-am zâmbit.
-Crezi c-au ceva împotrivă?
-Nu cred, dar nu e chiar politicos.
-Ok, putem continua altundeva.
-Dar mai întâi vreau să privesc oraşul. Ne-am plimbat jur împrejur şi am văzut toate cartierele cum erau luminate. Era deosebită priveliştea. Ne ţineam de mână cu toate că era foarte frig.
-Mă simt aşa de bine aici, e aşa de linişte. Chiar şi vântul acesta îmi place.
-Eşti aşa de frumoasă.
-Nu-mi spune asta.
-De ce?
-Pentru tine sunt doar frumoasă?
-Nu, dar nu ştiu cum s-ar potrivi să-ţi spun, ce inteligentă eşti în timp ce ne scăldăm în acest oraş al stelelor căzătoare.
Ea zâmbi.
-Chiar sunt?
-Ce doreşti? O confirmare scrisă?
Zâmbi iar. Obrajii ei erau aşa de frumos conturaţi şi îmbujoraţi de la vânt. Se cuibărea în paltonul meu lipindu-se de mine. Îşi punea capul pe puloverul de lână moale. Aşa aş fi vrut să ştiu ce gândeşte.
Ne-am îndreptat spre lift şi am coborât. Am hotărât să mergem la un restaurant. Nici nu mai ştiu cum îl chema, dar mâncarea a fost foarte bună şi scumpă. Masa era iluminată de o lumânare. O priveam. Flacăra lumânării se juca în ochii ei. Parcă am văzut-o deodată pe Lisa în faţa mea. Am închis pleoapele. Îmi era frică. Nu vroiam să mă gândesc la Lisa. M-a părăsit şi gata. Subiectul trebuie închis pe veci. Aveam aşa de multe amintiri frumoase încât tot timpul se ivea ceva ce noi am făcut deja. Mi-am deschis pleoapele. Era Caroll care mă privea. Parcă am ameţit puţin. Ea a observat că ceva nu era în ordine.
-Mike, te simţi bine?
-Da, dar cred că vinul ăsta îmi provoacă ameţeli.
Mi-am întins braţul peste masă şi prin priviri i-am cerut braţul ei. Degetele noastre s-au întâlnit. Privirile noastre erau intense. Deodată am simţit cum piciorul ei mi-a atins pantalonii. Se ridică încet. Tresăream din când în când. Nu mă slăbea din priviri. Mi-a atins sexul. Îmi plăcea. Modul în care degetele ei se unduiau în poala mea mă excita. Pe masă degetele noastre se strângeau tot mai tare. Nu mai ştiam ce să mă fac. O vroiam. Dar era totuşi un loc public. Când l-am văzut pe chelner i-am făcut semn să vină cu nota de plată. Ea mi-a zâmbit.
Cu taxiul am ajuns imediat „acasă”. În lift ne-am sărutat înfocat. Mâinile mele se plimbau pe picioarele ei şi între ele. Am ajuns în faţa uşii. Nu vroia să deschidă uşa.
-Caroll nu mai rezist. Deschide uşa te rog.
-Încă nu...
-Ce vrei, să mă pun în genunchi în faţa ta?
-Încă nu a sosit momentul.
-Şi ce ai urmarit prin acest joc? De ce mi-ai oferit o încălzire când ştiai că antrenamentul nu va avea loc?

-În restaurant mai vroiam, dar acum nu mai vreau.
Nu am spus nimic. Te joci cu mine. Te joci şi ai toţi aşii în mânecă. Trebuie cumva să te fac să mă vrei. Trebuie să te ignor, atunci intri în panică şi vei termina cu jocul. Ştiu că nu vei reuşi mult timp să-ţi practici planul de fetiţă nesigură care în pragul fericirii şi plăcerii îşi dă seama că nu poate. Ştiu că mă vrei. O simt. O aud chiar în respiraţia ta. În timp ce toate astea îmi treceau prin cap ea privea în jos.
-Ştiu că momentul potrivit va veni. Trebuie să ai răbdare. Eu nu sunt Lisa.
Mi-a făcut-o. Parcă simţeam că ea era ca o barieră între noi. Asta era. Acum s-a demascat. Lisa era cea care nu o lăsa să se apropie de mine.
-Ce are Lisa de a face cu noi?
-Încă îţi mai umblă prin cap.
-Şi crezi că vreodată voi putea uita. Nu se poate uita. Vrei să spui că tu nu îţi aminteşti de vechi escapade amoroase?
-Cum să nu, dar...
-Este ceva rău să-ţi aminteşti?
-Dar nu vreau să mă compari cu ea.
-Dar nici nu pot. Sunteţi două personalităţi diferite. Ca gândire vă deosebiţi.
-Deci ne-ai comparat deja.
-Tu mă obligi cu remarcile tale. Vreau să-mi promiţi ceva.
-Ce?
-Vreau să-mi promiţi că nu mă vei întreba niciodată despre ce a fost între mine şi Lisa.
A tăcut pentru un moment. Nu-i plăcea, mai ales acum după ce am făcut-o curioasă.
-Voi încerca.
-Oricum nu-ţi voi spune nimic.
-De ce?
-Ţi-am spus să nu mă întrebi.
I-am dat un sărut de noapte bună şi am intrat în apartamentul meu. Am închis uşa după mine. M-am uitat pe vizor să o văd. Mai stătea proptită de uşă. Capul îi atârna în jos. Într-un târziu descuie uşa şi dispăru.
Mi-am pus un CD şi m-am tolănit pe sofa. Am luat telefonul şi am format numărul lui Carlos. Suna ocupat. Am mai format odată.
-Aici Rosa.
-Rosa, aici e Mike.
-Mike, ce mă bucur să-ţi aud vocea, ce mai faci?
-Bine mulţumesc. În New York am de lucru, nu glumă.
-Îl cauţi pe Carlos?
-Nu-i acasă?
-Nu, tocmai a plecat la tine la apartament. Dacă îl suni acum îl mai prinzi.
-Îţi mulţumesc şi mă bucur că te-am auzit.
Am închis telefonul. Am aşteptat puţin apoi mi-am format numărul. Sună de câteva ori până s-a declanşat robotul. „aţi sunat la Mike Jones, în moment lipsesc din oraş. Lăsaţi un mesaj după piuit"
-Carlos, aici e Mike. Ştiu că eşti acolo aşa că ridică receptorul.
-Mike, ce mai faci?
-Bine, sper că nu ai făcut un bordel din apartamentul meu.
-Chiar aşa mă crezi?
-Te cred în stare de orice.
-Nu-ţi fă probleme.
-Şi chiar nu ai înşelat-o pe Rosa cu alta în apartamentul meu?
-Pe cuvânt că nu. Ţi-am spus că m-am cuminţit.
-Ok. Am vrut doar să văd dacă totul e în ordine.
-Florile râd de bucurie că-ţi aud vocea. Dar de ce m-ai sunat?
-Nu te pot păcăli...
-Aud în vocea ta că eşti disperat. Tot te mai lupţi cu Lisa?
-Cine-i Lisa? Da de unde, am şi uitat de ea. Caroll e problema.
-Nu-mi spune că mi-ai urmat sfatul.

-În anumite limite.
-Te-ai dat la californiana drăgălaşă.
-Şi mai e şi deşteaptă pe deasupra.
-Ai grija cu ea. O blondă deşteaptă e o armă letală.
-A şi început să arunce cu proiectile asupra mea. Tot mă ține excitat şi în erecție dar evită să se culce cu mine.
-Se joacă.
-Mie-mi spui. Tot spune că nu e pregătită încă.
-Vrea să te încălzească la maxim şi apoi să râdă de tine.
-Încep să cred că nu vrea nimic de la mine ci doar încearcă să se razbune că am ignorat-o când am fost cu Lisa.
-Nu cred. Micuței îi place de tine. Dar vrea să-ți demonstreze că vei dansa după cum cântă ea. Joacă-i jocul. Fă-o să fie fericită că a câştigat lupta. Dacă încerci un contra-atac s-ar putea să pierzi. Fă-i pe plac. Când eşti sigur că s-a îndrăgostit până peste cap de tine poți fi tu însuți. Aşa-s femeile. Vor să faci doar ce doresc ele şi nu le interesează de dorințele noastre. Noi suntem „păpuşile, marionetele". De fapt ele sunt dar nu-şi dau seama. Se cred aşa de puternice dar nu sunt. Noi le oferim acest serviciu, o mică victorie pentru ele, una mai mare pentru noi. Cred că pot face ce vor cu noi, dar ce suntem noi, animale? Vor să ne dreseze să fim aşa cum vor ele. Nu le interesează persoana ta. Nu vor să ştie cine eşti tu sau ce gândeşti ci vor încerca să te facă aşa cum te vor ele să fi. Dacă eşti un actor bun îi joci jocul până la un anumit punct, apoi când eşti destul de sigur că nu te va părăsi îți exprimi şi tu punctul de vedere. Dacă nu acceptă acest lucru nu este potrivită pentru tine, este o egoistă şi se gândeşte doar la persoana ei, doar ea să fie satisfăcută. Încercă atunci să fugi cât de departe de ea.
-Nu eşti puțin cam aspru cu ele?
-Aspru? Tu nu ştii prin câte am trecut eu. Crede-mă, tot ce ți-am spus e din proprie experiență.
-Şi deci să aştept?
-Dar ea vrea?
-Pot să bag mâna-n foc.
-Vei vedea că nu va rezista mult. Lasă-i timp să fie în clar cu ce simte şi ce vrea. Ele au nevoie de asta.
-Noi nu? Poate de aceea spun că noi ne gândim numai la sex.
-Nu vorbi prostii. Ele sunt şi mai nebune după sex, numai că nu o arată. Alea care sunt cele mai sfânte sunt şi cele mai perverse.
-Dacă-ar ştii Rosa ce părere ai despre femei?
-Ştie, şi mi-a confirmat totul. A recunoscut că aşa sunt femeile, că sunt parşive. Sunt ca nişte vampiri, sug tot sângele din tine iar cânds -au săturat te înlătură şi se aruncă asupra următoarei victime.
-E ca într-un film de groază.
-E realitatea. E greu pentru ele până fac pentru prima dată dragoste apoi nu le mai poți opri, sunt ca nişte fiare, vor să te devoreze. Nu le interesează că nu mai poți. Ele au nevoie de sex ca de aer.
-Nu exagerezi?

-Deloc. O *chica* de-a mea mi-a făcut-o. După ce jumătate de zi tot mă călărea, că mă durea deja a observat că nu mai pot şi s-a dus pe coridor a sunat la vecinul meu şi l-a călărit şi pe ăla restul zilei.

-Nu mai vreau să aud poveşti horror că nu mai pot să dorm la noapte. Sper că ea nu e aşa, mi-a confirmat că nu e o nimfomană şi nici sado-masochistă.

-Ai noroc.
-Vom vedea dacă am noroc la momentul potrivit.
-Sper să nu te dezamăgească.
-Îți mulțumesc de sfaturi.
-Să nu le uiți. Ele vor să fie personajul principal în acest film, iar noi trebuie să fim personajul secundar, dar placa se mai schimbă.
-Te salut.
-Adios.
După ce am aflat atâte lucruri deprimante despre femei nici nu mai vroiam să ies din casă. Am adormit pe sofa ascultând muzică. În următoarele zile m-am împăcat cu ideea că mai are nevoie de timp şi nu-i mai spuneam nimic. Am văzut că aştepta să mă rog de ea, dar nu. Eu nu sunt un cerşetor. De bună voie sau deloc. Ne plimbam mult prin parc şi ne-am cunoscut unele laturi ascunse. Era un lucru care mă enerva la ea. Tot voia să mergem să-i vizitez mătuşa din Brooklyn. Eu nici în ruptul capului nu vroiam. De ce? Nu vroiam să am contact

cu vreo rudă a partenerelor mele. Familia aduce doar probleme, se amestecă fără să ştie adevărul, îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala.
Cunosc multe legături care s-au dus pe apa sâmbetei din cauza părinților care credeau că nimeni nu e destul de bun pentru puişorul lor şi cu ce s-au ales? Copiii i-au părăsit şi se văd odată pe an. Asta nu e viață şi încercam să evit contactul cu rude de orice grad. Observam că nu-i plăcea deloc. Ţinea mult la familie şi vroia să mă prezinte. Nu a reuşit. M-am bucurat de acest lucru. O mică victorie pentru mine. Ne săruntam la fiecare colț. Am vizitat Statuia Libertății. Era aşa de uriaşă şi impunătoare. Am privit din ea oraşul. A fost de nedescris. Să te afli în Statuia Libertății pe care doar la televizor sau din ilustrate o cunoşteai. Nu mai era înnorat. Soarele, deşi cu dinți, strălucea. Pe zgârie nori se oglindea cerul albastru.
Era într-o sâmbăta în care toată ziua ne-am plimbat, am vizitat mai multe galerii, am cheltuit bani. Se înserase deja când am observat că începea să picure. Deodată găleți de apă se desprindeau din norii plumburii care parcă au coborât între zgârie nori. Se făcu deodată întuneric. Lumea fugea disperată în toate direcțiile. Şi noi încercam să găsim un taxi, dar toate erau deja ocupate. Trebuia să mergem pe jos. Am încercat să fugim. Ne acopeream părul cu gecile dar în fugă ele au alunecat jos. Ne țineam de mână. Deodată ne-a plăcut chiar ploaia. Cum fugeam apa zbura în toate direcțiile. Picături uriaşe se loveau de noi. Părul ud zbura în jurul nostru. Într-o baltă în care am nimerit am tras-o pe Caroll aproape şi am început să ne sărutăm. Ploaia se prelingea pe pielea noastră. Buzele nu mai vroiau să se despartă. M-a privit aşa de nevinovată. Buclele cu toate că erau ude, se observau. M-a prins de braț şi m-a tras afară din baltă. Am fugit mai departe. Am ajuns în sfârşit în lift. Acesta porni. Toate hainele erau ude şi se lipeau de piele. Ne plăcea. Repede a scos cheia de la apartament , şi eu am scos-o pe a mea. În timp ce descuia uşa şi-a întors capul spre mine.
-Nu vrei să te usuci la mine?
Cum să nu, îmi spuneam în minte. De fapt nu am spus nimic ci am urmat-o în hol. A trântit uşa după ea. A lăsat să cadă geaca după ea. Mi-a dat-o jos pe a mea. Părul ud se lipea de piele. Picături de apă se prelingeau pe față. Am prins-o de cămasă şi am rupt-o jos de pe ea. Se cutremură. Şi-a băgat mâna la gâtul tricoului şi a tras tare de el în jos rupându-l. I-am desfăcut sutienul. M-am apropiat de ea şi am început să o sărut. Mâinile ei coborau la pantalonii mei. Se chinuia să-i descidă.
-Te vreau, o Doamne ce tare te vreau... şoptea ea în urechea mea. Limba i se cufundă în ea. Mâna i-a alunecat în pantalonii mei. Se juca. Îi plăcea, simțeam cum zâmbeşte. Am luat-o în brațe şi am intrat cu ea în dormitor. Lumina era stinsă dar din depărtare se vedea lumina oraşului. I-am sărutat sânii. I-am desfăcut blugii şi i-am tras jos. I-am dat jos şi slipul negru de dantelă. Buzele mele s-au pierdut în ea. Limba se zbătea. Mâinile ei se loveau de pat şi unghiile se infigeau în saltea încercând să rupă bucăți din ea. M-a prins de cap şi m-a tras în sus să o sărut pe buze. M-a aruncat pe spate şi a început să-mi sărute gâtul. Apoi cobora. Mă muşca de muşchii de pe piept. Îmi plăcea. Mă zbăteam. O doream. Mi-a tras jos pantalonii. A rămas puțin şocată când a văzut că nu purtam slip. Tot timpul îmi privea expresia feței. Îi plăcea să vadă cum mă cufundam tot mai adânc în perină. Buzele ei. Mă înebuneau. Se afla între picioarele mele. Se ridică şi ajutându-se cu mâna l-a condus în ea. Scoase un răcnet. Ne zbăteam ca nişte fiare. Plăcerea era tot mai rapidă. Unghiile ei se plimbau pe spatele meu şi pe fund. O împingeam până-n perete. Îşi scufundă limba în urechea mea. Ştiam că se apropia. Mişcările noastre se accelereau. Nu mai rezista, a ieşit. Nu mai primeam aer. Ochii îmi erau închişi. Strângeam pleoapele cu putere. Mâinile ei mă loveau din toate direcțiile.
S-a întins lângă mine şi şi-a pus capul pe pieptul meu. Se juca cu cârlionții Eram fericit. Nu puteam să-i vad fața pentru a observa expresia ei dar cred că şi ea era fericită. Şi-a ridicat capul. Şi-a dat părul la o parte. Buclele începeau să se usuce. M-a privit. Mi-a zâmbit. S-a apropiat de mine şi m-a sărutat apoi s-a ridicat de pe pat şi a dispărut în baie. Am auzit cum apa curgea în baia uriaşă. Capul lui Caroll apăru de după uşă.
-Apa e excelentă.
-Şi ce propui?
-Nu vii să-mi speli spatele?
-Numai spatele?
-Pentru restul corpului vom negocia.
-M-am ridicat foarte greu în capul oaselor şi am intrat în baie. La intrare mi-am luat un prosop pe care l-am legat în jurul brâului. Ea se scălda în apa plină cu spumă de baie.
-Curaj, vino mai aproape că nu te voi mânca.
-Şi dacă totuşi?
-Ghinionul tău...

M-am apropiat de ea. M-am aplasat în spatele ei. Mâinile mele îi masau gâtul. Se lăsă cu capul pe spate. Îi făcea plăcere. Mâinile mele coborau mai jos. I-am atins sânii. Şi-a închis ochii. Îi masam. Îi plăcea. Mâinile se scurgeau tot mai jos în apa fierbinte. S-au scufundat între picioarele ei care se legănau. Buzele îi erau întredeschise şi gemea în surdină. Fără să observe am declanşat bulele de aer. Se sperie şi deschise ochii.
-Răule!
A vrut să arunce cu apă după mine dar m-am ferit. Am fugit în faţă. S-a ridicat în picioare. Spuma se scurgea pe tot corpul. Priveliştea era aşa de erotică. S-a apropiat de mine. Ea stătea în cadă, eu afară. Cu o mişcare rapidă a prins un capăt al prosopului şi îl smulse de pe mine.
-Vreau să te văd gol.
Am continuat să tac şi să o privesc. Cu vârful degetelor s-a pimbat pe pielea mea. Cobora pe curbele muşchilor. Privirea ei era alternată, ba îndreptată spre faţa mea ba în jos. Nu ştiu din ce cauză vroia să mă vadă scăldându-mă de plăcere. Îi plăcea să controleze situaţia. Se simţea excitată de faptul că datorită sărutărilor ei eram aşa de neputincios. Ea îmi crea plăcere şi asta o excita. Presându-şi sânii de mine se ridică încet până mi-a atins bărbia. A început să o sărute. Îşi freca buzele de barba proaspătă. O zgâria. Limba ei se ridică pe barba aspră până ce ajunse la ureche. Era aşa de caldă şi de încordată.
M-a tras şi pe mine în vană. Ne-am lăsat în apa fierbinte. Mâinile noastre alunecau pe fiecare parte a corpului uman. Buzele nu mai vroiau să se dezlipească. Se puse în braţele mele. Aburii se ridicau de pe suprafaţa apei. Spuma se prelingea pe pielea noastră. Era aşa de cald. O căldură aproape insuportabilă mi se plimba prin vene. Pielea. Părul. Ochii. Buzele. Sânii. Mâinile. Apa. Aburii. Totul. Camera se învârtea cu noi. Noi ne învârteam în cameră.
Pe restul perioadei de şedere în N.Y. eram ca doi porumbei. Ne înţelegeam foarte bine şi ne cunoşteam deja destul de bine. Oraşul mi-a devenit prieten. Îmi plăcea să mă plimb prin Central Park mai ales spre sfârşitul şederii noastre când primii muguri au apărut pe crengile copacilor. Iarba era aşa de verde şi de fragedă.
Erau unele lucruri care mă enervau la Caroll. Vroia cu orice preţ să mă integreze în cercul familial. Din acest motiv am avut nişte certuri cumplite, dar care s-au terminat la fel de repede cum au apărut. Stăteam pe marginea lacului din Central Park şi îngrăşam lebedele. Soarele de la începutul lui martie era deja destul de puternic pentru a-ţi permite să umbli mai lejer. Parcul era tot mai populat. Ne părea rău că trebuia să părăsim aceste locuri în care aveam atâtea amintiri frumoase. Era greu. În acelaşi timp mă şi bucuram că revin la apartamentul meu de care imi era dor. Îmi era dor de florile mele. Vroiam să pictez. Caroll nu prea era încântată de hobbyul meu, de fapt nu era interesată, lucru care mă deranja. Lisa era un fan al artei şi chiar asta îmi plăcea deosebit de mult la ea. Puteam discuta pe planuri mult mai vaste şi mai superioare. Caroll se mulţumea cu cotidianul, cu toate că filosofia era una din materiile ei preferate de la facultate. Nu-i plăcea să se implice prea adânc într-un subiect, îi era frică să descopere şi să accepte idei noi.
Nu asta era important. Acestea erau lucruri minore. Important era că ne iubeam. Da. Nu mint când spun că ne iubeam. Nu pot să compar dragostea noastră cu cea dintre mine şi Lisa. După mine nu există două tipuri de dragoste identice. Caroll era o fată pentru mine. Era previzibilă. Ţinea la mine. Arăta acest lucru. Puteam avea încredere în ea şi avea simţul umorului. Lângă ea nu trebuia să-mi fie frică. Aveam în sfârşit acea siguranţă pe care la Lisa nu o aveam niciodată. Ştiam că dacă o căutam, o găseam.
Şi colegii din N.Y. ne-au îndrăgit şi înainte de a pleca ne-au organizat o mică petrecere cu tort şi şampanie. E adevărat că i-am ajutat mult şi pentru acest lucru ne erau recunsocători. Tiff a plâns când am plecat. Între timp Miss Call s-a transformat în Caroll. Ele două s-au împrietenit şi am ieşit de multe ori împreună cu Tiff şi logodnicul ei. Oricum nu aveam de gând să rupem legătura.
Era într-o vineri după-masă când pleca avionul nostru. Am plecat cu opt valize. Nu-mi venea să cred că am adunat atâte lucruri din acest oraş. Valizele erau pline cu haine, suveniruri, piese de artă. Erau lucruri pe care nu le găseam în L.A. Albumul cu poze era plin cu fotografii din cele mai trăznite locuri şi în cele mai incomode poziţii.
Avionul plutea lin. Caroll şi-a lăsat capul pe umărul meu şi încerca să doarmă. Mă gândeam la zborul spre New York. Cum am venit, ce s-a întâmplat cu mine şi cum plec. M-am schimbat aşa de mult că nici nu mă mai recunoşteam. Am lăsat zgârie norii în urma noastră, soarele californian ne aştepta.

Îmi era frică de revenirea în L.A. De ce? Cât timp eram departe de Lisa nu erau probleme, dar acum că m-am întors nici eu nu ştiu ce se va întâmpla. Cum voi reacţiona dacă o voi vedea?
Am adormit.

Când am ajuns în aeroportul din Los Angeles nici nu ştiam ce să fac. Nu ştiam cum voi continua cu Caroll. Acest schimb de peisaj mă tulbura. Eu nici nu ştiam unde stă Caroll. Eram dezorientat. Eu o cunoşteam pe Caroll newyorkeza, de ea m-am îndrăgostit, în schimb nu ştiam nimic de Caroll californiana. Îmi mascam acestă teamă, ea nu trebuia să observe nimic. În L.A. era deja cald încât în tricou nu-ți era frig. În fața taximetrelor ne-am luat rămas bun. Ne-am sărutat. Soarele californian se pregătea să apună. Ea s-a urcat într-un taxi eu în altul şi duşi am fost.
Mă bucuram că am revenit în orașul meu natal. Era plăcut să văd locuri familiare. Când am văzut blocul în care locuiam eram fericit. În momentul în care mi-am așezat ultima valiză în mijlocul holului am fost cu adevărat acasă. Mi-am admirat florile bine îngrijite de Carlos. Mi-am scos conserva de ceai cu gheață pe care am cumpărat-o în avion. Am turnat compoziția într-un pahar şi am ieşit pe balcon. Priveam apusul roşiatic al soarelui. Parcă puteam să aud fâşâiala asemănătoare cu cea provocată de un fier încins şi stins în apă. Parcă oceanul lua foc la orizont. Mi-a lipsit mult acest loc. Sorbeam din ceaiul aromat.
În acel week-end am hotărât să nu ne întâlnim, aveam şi eu multă treabă şi ea. Eu am fost să-mi vizitez mama care murea de dorul meu. Şi mătuşa, sora ei, cu care locuia împreună s-a bucurat că m-au văzut. Am petrecut toată sâmbăta la ele povestindu-le despre New York şi Caroll. Erau curioase şi mă întrebau când le-o voi prezenta. Nu le-am promis nimic. Ele ştiau că nu am obiceiul să le prezint prietenele mele dar nu se dădeau bătute şi încercau să mă convingă de fiecare dată. De Lisa nici nu au ştiut, spre bucuria mea. Duminică am fost invitat la Carlos şi Rosa la prânz. Ne-am distrat. M-am bucurat că mi-am revăzut vechii prieteni. Mă simțeam acasă.
Luna următoare a trecut fără evenimente. Pe Lisa nu am văzut-o dar mă gândeam tot mai des la ea. Erau prea multe locuri pe care noi le-am frecventat. Prea multe amintiri frumoase. Dar nu era bine. Caroll era iubita mea. Colegii au fost puțini surprinşi de legătura noastră. Nu se aşteptau la o întorsătură de 360 de grade.
Şefa noastră a fost mulțumită de munca noastră din N.Y. dar aştepta ca munca noastră de aici să nu fie neglijată. În acea lună nu a fost totul aşa de roz. Caroll tot mă presa cu o vizită la părinții ei. Parcă auzeam de dracu. Certurile dintre noi erau tot mai dese. Încerca să mă introducă în tot felul de cercuri de snobi. Nu-mi plăcea că încerca să mă „formeze" pe placul ei. Revenirea acasă a schimbat-o total. Nu mai era acea Caroll de care m-am îndrăgostit.
Părinții, ei erau problema. Ştiam că ei o presau. Ştiam că o întâlnire cu cei doi monştri va fi inevitabilă dar încercam să amân acest eveniment cât de mult se putea. Nu aveam chef să fiu pus la interogatoriu ca până la urmă să ajungă la concluzia la care se ajunge totdeauna: e un pierde vară, nu e destul de bun pentru tine, meriți ceva mai bun, îți pierzi vremea cu el, nu are o situație materială corespunzătoare, părinții lui nu sunt oameni mari. Bine-nțeles că dragostea pentru ei nici nu este importantă. Starea socială şi materială sunt importante. Precis se vor lega de pletele mele. Mă vor caracteriza drept un rocker nespălat capabil să spargă o bancă. Ce mai, un ratat. Un idiot.
Ceva se întâmpla cu mine. Nu mai eram orbit de frumusețea ei. Vroiam să o cunosc. Trebuia să ştiu de ce țineam la ea. Nu puteam să mă mulțumesc doar cu înfățişarea ei. Nu era destul. O legătură are nevoe de un fundament mai puternic, dar după câte mi-am dat seama ea nu era interesată de propunerea mea. Cum îi puneam o întrebare mai serioasă, făcea ce făcea că evita să răspundă la ea. În schimb îmi povestea lucruri care nici nu mă interesau şi nici nu aveau de-a face cu noi. Era aeriană. Nu o puteam considera ca o iubită, era mai degrabă o prietenă foarte bună cu care făceam dragoste. Nu o înțelegeam.
Nu ştiam din ce cauză în New York a fost altfel. Atunci nu mi-a pomenit niciodată de câinele vecinei care îi distruge straturile cu flori din fața casei. Eram singuri într-un oraş uriaş. Ne aveam doar pe noi şi era bine. Aici era pusă sub presiune de prietenele ei care ardeau de nerăbdare să dea odată ochii cu mine. Din păcate nu puteam să-i satisfac acestă dorință. Îmi cerea prea mult? Încă nu eram pregătit. Poate nici nu vroiam. Rutina mă ucidea. Nu se mai întâmpla nimic care să mă facă să exaltez de fericire. Era aşa de plictisitor.
Cel mai aiurea era că lucram în acelaşi birou. O vedeam prea des. Mult prea des. Ochii mei nu se mai bucurau de ea aşa ca la început. Era ca o statuetă uitată pe un raft prăfuit. Mă uram pentru că gândeam în acest fel. Nu merita să fie tratată aşa. Ea ținea la mine. Mă şi iubea. O singură dată mi-a spus că mă iubeşte. Eram în New York. Era pe Empire State Building în seara dinainte de a decola şi a pierde dragostea în acel oraş misterios. Nu puteam să arunc la coşul de gunoi o legătură. Nu era cinstit ce gândeam. Poate aveam nevoie de terapie de cuplu ca să ne trezească din nou interesul unul pentru celălalt. Dar oare avea rost să aruncăm banii pe gem şi să descoperim la urmă că nici nu ne potrivim? Mai bine făceam un drum în N.Y. pe acei bani şi precis era mai eficient decât orice terapie.

cristi mirea : dependent

A sosit ziua de care m-am temut. Stăteam calm la birou şi lucram când deodată uşa se deschise. O briză se strecură în încăpere. Parfumul îmi era aşa de cunoscut. Am auzit nişte tocuri. Nu mi-am ridicat privirea deoarece Caroll făcea imediat scene de gelozie numai dacă spuneam că o femeie este frumoasă. Nu rezistam tentației. Trebuia să ştiu cine era acea persoană. Prima dată m-am uitat la Caroll care era albă, parcă văzuse o stafie. Îşi muşca buzele şi se vedea că îi era teamă. Luă creionul şi îl muşcă. Îmi era şi frică să o întreb ce are, dar mai teamă îmi era să mă uit în direcția opusă. Trebuia să ştiu cine a fost femeia care a băgat-o aşa în sperieți. Mi-am întors încet privirea. Cu coada ochiului drept am observat disperarea din ochii lui Caroll care parcă mă implora să renunț.

Mi-am întors privirea. Era un înger. Era Lisa. Era aşa de frumoasă. Inima a început să bată mai tare. Cum se proptea de biroul vecin şi aştepta semnarea unor acte. Picioarele ei... Costumaşul elegant cu o fustă scurtă şi un sacou asortat... Părul ei era prins într-un coc ştrengăresc.

Eram vrăjit. Era aşa de încântătoare. Gesticula în timp ce povestea ceva cu acel coleg. Zâmbi. O priveam ca pe o epavă. Parcă vroiam să ating dar îmi era frică să nu dispară. Am observat că se pregătea să plece. Mi-am ascuns capul după calculator în speranța să nu mă vadă. Cum era un obstacol în fața mea încercam să-i urmăresc paşii. A deschis uşa şi a dispărut. Înainte de a închide uşa de tot şi-a ridicat privirea.

Ochii ni s-au întâlnit. M-a privit timp de câteva secunde. Apoi a închis încet uşa şi a dipărut. Era Lisa. Simțeam că nici o zi nu a trecut de la ultima noastră întâlnire. Parcă ieri mă mai sărutam cu ea. Avea acelaşi mers fragil. Legătura mea cu Caroll se afla la mii de ani lumină de mine. Aveam mimpresia că nici nu exista. Lisa. Ea era cea pe care o vroiam. De ce? De ce? Nu e cinstit. Eram vrăjit. Nu mai puteam judeca.

Toată vraja a ținut o secundă şi secunda a zburat. Trebuia să-mi revin la realitate. Caroll mă privea furioasă. Nu. Te rog nu veni să te cerți acum cu mine că va ieşi rău de tot şi voi spune lucruri pe care nu le judec. Prea târziu. S- ridicat de pe scaun şi cu un mers tacticos se apropia de masa mea. Faci greşeala vieții tale. Nu te lega acum de mine. Te rog. Te implor.

-Nu ți-e ruşine să te holbezi aşa la ea?

-Eu...

-Nu, mi-a retezat ea cuvintele. Nu vreau nici o explicație deoarece nu există nici o explicație.

-Nu există... privirea mi-a căzut în pământ. Îmi era ruşine.

-Uită-te la mine! Dacă faci aşa în fața mea atunci ce faci în spatele meu?!

-Mai încet, vrei să ne audă tot biroul?

-N-am nimic de ascuns, cât despre tine nu sunt aşa de sigură.

-Nu te înşel...

-Şi cum vrei să-mi demonstrzi asta?

-Este imposibil, dar trebuie să mă crezi.

-Odată te-am crezut şi m-ai mințit.

-Când?

-Odată mi-ai spus că ți-a trecut... Lisa, şi azi...

Am observat cum lacrimi se prăvăleau pe obrajii ei. M-am ridicat în picioare.

-De ce te-ai uitat după ea?

Am dat din umeri nu ştiam ce să-i spun. Nu cred că i-ar fi picat bine să audă adevărul, că de fapt o iubesc pe Lisa. Iar am mințit-o. Mă privea. Cu degetul şi-a înlăturat lacrimile. Machiajul se prelingea pe față lăsând o dâră neagră. Tot biroul ne privea. Aşteptau. Aşteptau exact ceea ce aşteptam şi eu. Ştiam că-mi va da o palmă. Mi-a dat palma mult aşteptată. Nu ştiu dacă o meritam. Poate da, poate nu. În orice caz nici nu am simțit-o. Parcă nici nu m-a atins. S-a întors şi a ieşit pe uşă. Am ieşit imediat după ea. Am prins-o pe coridor. Am lipit-o de perete. Încercam să-i explic ceva ce oricum nu ar fi înțeles.

-Caroll, crede-mă că nu vreau să-ți fac nici un rău.

-Dar mi-ai făcut. M-ai rănit.

-Inteționat niciodată n-aş face aşa ceva, deoarece ştiu ce rău e. Am trecut de foarte multe ori prin aşa ceva.

-De ce m-ai mințit?

-Nu asta a fost intenția mea. Am crezut că mi-a trecut şi cred că lunile petrecute la New York sunt o dovadă destul de puternică. N-aveam de unde să ştiu că o reîntâlnire ar putea să mă răscolească aşa.

-Eu ştiam. Am ştiut de la început. Ştiam că nu ți-a trecut. Nu avea cum să-ți treacă aşa de uşor. Schimbarea. Schimbarea peisajului te-a făcut s-o iuți dar de trecut nu ți-a trecut. De aceea nu vroiam să încep ceva cu tine. Îmi era frică să nu vezi în mine pe altcineva. Nu vroiam să fiu doar o umplutură.

-Dar nu ai fost şi nu eşti.
-Poate că nu am fost... în New York, dar acum ştiu că sunt. De la început mi-a fost frică de acestă zi. Am ştiut că în momentul în care o vei revedea o să mă uiţi.
-Nu vreau.
Am început să plâng. Eram aşa de dezorientat.
-Nu ai de ce să plângi. Trebuie să fii fericit că acum ştii pe cine iubeşti.
-Asta crezi doar tu.
-Acum nu-mi spune că mă iubeşti că-ţi dau o plamă cum n-ai mai văzut. Dacă acum îmi vei spune că mă iubeşti, ai rosti cea mai mare minciună din viaţa ta.
-Îmi pare rău, acum nu pot gândi lucid. Trebuie să digerez în linişte acasă.
-Gândeşte-te cât vrei. Dacă ai ajuns la o concluzie, anunţă-mă! Ştii, îmi place să fiu anunţată când sunt părăsită.
Am mai vrut să spun ceva dar ea, ridicând mâinile în semn de „nu mai vreau să aud nimic", a intrat în birou.
Am mai rămas pe coridor. Vroiam să treacă.
Toată seara m-am frământat. Trebuia să aleg între Lisa şi Caroll. Trebuia să aleg între o legătură imposibilă şi o legătură cu viitor. Trebuia să aleg între fericire şi..., între siguranţă şi nesiguranţă. Între o legătură pe care nu o voi reprimi niciodată şi o legătură pe care o aveam deja. Era greu. Lisa. Caroll.
De fapt, nu ştiu de ce mă frământam. Răspunsul era evident, şi eu ştiam acest lucru, dar nu vroiam să recunosc. O concurenţă între ele era imposibilă. Alegerea a fost făcută deja înainte de New York. Era o alegere fără viitor. Parcă aş fi început o legătură cu o fantomă. Era ca o fantomă. O puteam vedea în minte, dar nu o puteam atinge. Era groaznic.
Era clar că Lisa era alegerea mea dar nu puteam accepta acest adevăr. Alegerea nu era cinstită deoarece în concurs erau prezente doua concurente cu puteri absolut diferite asupra mea. De ce trebuia să o rănesc pe Caroll? Nu vreau. Ştiu ce groznic e. Trebuie să renunţ la Lisa. Trebuie să o uit. Ea nu mă vrea. În schimb Caroll da. Alături de Caroll am un viitor. Cu ea voi rămâne. Ştiam că alegerea inimii era alta dar pentru binele meu am făcut alegerea finală.
Nopţile erau tot mai călduroase iar somnul meu devenea tot mai neliniştit.
Era ora 4,23 dimineaţa cînd am sunat-o pe Caroll. Până ce am trezit-o a durat ceva vreme.
-.....cine-i?
-Mike.
-Mike?
Vocea a devenit deodată vioaie.
-Am veşti pentru tine.
-....
-Pe tine te vreau.
-De ce mă minţi?
-Nu te mint. Nu pot fugi toată viaţa după ceva ce nu am avut niciodată.
-Vorbeşti serios?
-Tu ce crezi?
-Poate vrei să-ţi baţi joc de mine.
-Nu.
-Nu ştiu ce să-ţi spun. Mi-e frică să mă bucur. Îmi scriu pe o foaie de hârtie hotărârea ta. Nu vreau să mă trezesc dimineaţă şi să cred că am visat.
-Somn uşor...
Următoarea lună am fost fericiţi împreună. Nu-mi venea să cred că voi mai putea fi vreodată fericit. Iar am uita-o pe Lisa, dar amândoi ştiam că o reîntâlnire ar putea fi fatală pentru legătura noastră. De aceea încercam să evităm pe cât posibil o revedere. Eu ştiam că nu pot fugi pe veci din faţa ei. Ştiam că odată va trebui să confrunt din nou acest pericol, de a-mi pierde minţile.
Pentru a trăi liniştiţi, Caroll mi-a propus să ne mutăm în New York. Acolo a început totul... unde totul a fost perfect. Trebuie să recunosc că propunerea ei era foarte tentantă dar nu vroiam să renunţ la apartamentul meu pentru care am muncit din greu. Îmi plăcea aici. L.A.-ul era viaţa mea. Era greu să renunţ la ea. Poate că de aceea nu vroiam să plec în speranţa că odată o voi revedea. Cu toate că eram fericit cu Caroll, tot mă mai gândeam câteodată la Lisa.
Carlos mi-a adus într-o zi cecurile cu care au fost pătite cele cinci picturi pe care mi le-a vândut. Am vrut să ştiu

numele cumpărătorilor dar mi-a explicat că aceştia vroiau să rămână anonimi.
Carlos era singurul care ştia adevărul despre ce simţeam. Ştia că jocul meu era riscant, era ca ruleta rusească, glonţul rătăcit fiind Lisa. Mi-a atras atenţia asupra unor posibile consecinţe dar n-am vrut să le aud. Mi-a prezis că nu voi rămâne cu nici una dintre ele. Recunoşteam că nu era departe de adevăr dar nu vroiam să accept acestă variantă.
În iunie am fost împreună cu Caroll la nunta lui Carlos cu Rosa. Ne-am simţit foarte bine. Cred că am băut prea mult. Precis am băut prea mult. Am făcut greşeala vieţii mele. Am vorbit mult.
-Ştii Caroll, tu eşti aşa de frumoasă.
-Mike, nu crezi că ai întrecut măsura? Ar fi mai bine să plecăm acasă.
-Nu, nu. Mă distrez aşa de bine.
-Toţi se uită la noi.
-Să se uite. Ce nu am voie să spun că iubita mea este frumoasă?
-Gata Mike. Am plecat.
S-a ridicat în picioare şi m-a ajutat să mă ridic. Eu încercam să nu mă mişc dar ea m-a tras în faţa lui Carlos şi Rosa.
-Rosa, Carlos vă mulţumim pentru invitaţie. Ne-am simţit foarte bine, Mike puţin prea bine.
-Noi vă mulţumim că ne-aţi onorat cu prezenţa, spuse Rosa zâmbind.
-Mike, te sun eu mâine să văd dacă te doare capul.
-Râzi numai Carlos, o vei primi tu înapoi, am spus.
Salutând, Caroll m-a tras afară din restaurant. M-a urcat în maşină şi a luat-o pe cel mai scurt drum spre casa mea. Nici nu mai ţin minte ce s-a întâmplat doar că eram în pat şi ea mă acoperea.
-Îţi mulţumesc Lisa...
-Lisa?!?!
-Caroll, iartă-mă.
-Porcule!
Ţin minte că trântind uşa a dispărut din cameră. I-am auzit încă foarte mult timp suspinul de cealaltă parte a uşii. Mi-am dat seama că am făcut o greşeală mare de tot. Era o greşeală de neiertat. Am adormit.
Dimineaţă m-am trezit cu dureri teribile de cap. Căutam baia. Simţeam ceva amar în stomac, ceva ce se urca tot mai sus. Unde e toaleta? A fost groaznic. Tot amarul acela. Nu eram încă trez. Am dat drumul la robinetul de la duş. Apa cobora în canalizare formând un vârtej. Era un vârtej care te ameţea dar era fascinant. Cum se învârtea şi îşi schimba mereu forma. Am dat apa la maxim şi îmbrăcat am intrat sub jetul fierbinte de apă. Capul îmi exploda. Cu mâna căutam în dulăpiorul de lângă duş cutia cu calmante. Am scos o pastilă, dar gândindu-mă mai bine am mai luat una.
Hainele se lipeau de piele. Erau aşa de grele. Capul îmi era aşa de greu. Toate oasele mă dureau. Încet m-am eliberat de surplusul textil şi m-am pus în fund în cada pătrată a cabinei de duş. Apa se prelingea pe pielea mea. Îmi făcea aşa de bine.
Un ţârâit violent de telefon care în urechea mea parcă era o orchestră m-a trezit din meditaţie. Mi-am pus un prosop în jurul brâului şi lăsând urme ude pe mochetă am ajuns la telefon.
-Cine-i?
-Mike, te simţi bine?
-Carlos...
-Mai ştii ce ai făcut aseară?
-Hei, am fost mort de beat, nu-mi cere imposibilul.
-După ce te-a dus Caroll acasă...
-Caroll...
-Da, Caroll! Ai făcut-o. Nu te-ai putut astâmpăra. Trebuia să i-o faci.
-Ce? Habar n-am despre ce vorbeşti.
-Cam după o oră după plecarea voastră sună la uşa noastră Caroll. A spus că ne-a căutat şi la restaurant dar eram deja plecaţi. Avea ochii umflaţi de la atâta plâns.
-Dar de ce?
-Să nu-mi spui că nu-ţi mai aduci aminte.
-Nu.
-I-ai spus Lisa în loc de Caroll.

-Doamne!
-Poţi să te rogi.
-De ce sunt eu răul? Doar nu am vrut să-i spun asta? Eram beat.
-Chiar asta era, de aceea te-a şi crezut. Ai rănit-o rău de tot. Nu ştiu dacă va mai vorbi vreodată cu tine. Beţia nu e o scuză.
-Ce să fac?
-Trebuie să vorbeşti cu ea.
A întrerupt legătura. Am rămas pe colţar. Apa curgea de pe mine, nici nu mai ştiu dacă din cauza duşului sau al sudorilor care m-au trecut din cauza veştilor. M-am uscat şi m-am suit în maşină. Am pornit să mă plimb prin oraş. Trebuia să mă concentrez asupra ceea ce vroiam. Ştiam că era un semn ceea ce s-a întâmplat. Era un semn că nu era bine ceea ce făceam. Eu trebuia să fiu cu Lisa. Dacă mai continuam să o înşel pe Caroll în acest fel nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.
Eram hotărât. Îmi voi cere scuze pentru legătura noastră pe care am crezut că o voi putea salva. Maşina se opri în faţa blocului în care locuia. Am urcatcele câteva trepte. Mi-am adus aminte că nu am cumpărat flori. Dar florile nici nu ar fi potrivite dacă vrei să termini cu cineva. Nu ştiam cum îi voi spune. Cel mai cinstit ar fi să-i spun direct, fară ocolişuri. Ce rost avea să o ameţesc o oră şi apoi să-i spun acelaşi lucru, efectul ar fi acelaşi, ar suferi la fel de mult şi chiar mă va pălmui că nu am avut curajul să-i spun direct în faţă. Ştiam că nu va fi uşor. Ştiam că o voi răni foarte tare. Se va simţi folosită cu toate că nu fost, şi în acest caz totuşi, fără voia mea. Am sunat.
Uşa se deschise. Când m-a văzut a scos o mutră acră şi dezgustată.
-De ce ai mai venit? Ce, dracu`, nu e destul ce mi-ai făcut?
-Ştiu că nu există scuză pentru ce am făcut, dar...
-Dar, ce? Vrei să te iert, că de fapt tu nu ai vrut?
-Nu pot să intru?
-De ce? Oricum ne vor auzi vecinii.
-N-am venit să fac scandal.
-Nu, scandalul îl voi face eu.
-Caroll...
-Da, aşa mă cheamă, nu Lisa.
-Te rog, ascultă-mă.
-Nu, acum mă ascuţi tu. Nu mai vreau să fiu rănită. Asta a fost cu noi. S-a terminat. Nu vreau să stau în umbra Lisei la care te gândeşti tot timpul. Vreau să fiu eliberată de un bolnav ca tine. Mai bine mă lipsesc de tine decât să te iert.
-Dar chiar asta...
-Gata. Să dispari din faţa mea. Nu mai vreau să te văd.
În minte nu ştiam cum să-i mulţumesc pentru ceea ce a făcut. M-a eliberat. Aşa mă bucuram că nu trebuia să-i spun eu că s-a terminat. Făra să mai spun ceva, am plecat.
-Pleacă, aşa, şi nu te mai întoarce niciodată. Voi vorbi cu şefa să mă mute în alt birou să fiu cât mai departe de tine. Precis de asta te-a părăsit şi Lisa. Atunci după care altă iubire din tinereţe ai numit-o? Eşti bolnav.
Am plecat. Am coborât încet scările. Eram aşa de trist. De fapt ar trebui să fiu bucuros că totul s-a terminat, dar nu. Nu eram fericit. Ea m-a părăsit, asta m-a durut. M-a făcut bolnav. Trebuia să mă jignească? Chiar eram bolnav? Oare dragostea este o boală? Dacă da, atunci eram bolnav. Singurul medicament era Lisa.
Nu aş fi vrut să se termine aşa, dar oare cum? Sunt chiar aşa de naiv să cred că ne puteam despărţi ca prieteni? Ceream imposibilul. Îmi părea rău.
Poate aveam nevoie de un psiholog. Nu vroiam iar să cad într-o prăpastie. Nu din cauza lui Caroll sau a Lisei ci din cauză că am darul de a distruge tot ce ating. Trebuia să-mi descopăr defectele.
Singurul în stare de acest lucru era nu un psiholog cu diplomă, ci Carlos. Da, Carlos era cel mai potrivit. Chiar dacă la telefon a fost împotriva mea, el ţinea la mine. Mă înţelegea. Ştia prin ce am trecut. Putea să-mi dea un sfat. Carlos.

PARTEA A TREIA

Mi-era fteamă. Fiecare ar fi încercat să înceapă de la început. Eu nu. Nu puteam. Caroll era uitată dar mă gândeam tot mai mult la Lisa. Oare nu mi-ar da o a doua şansă? Nu!!!
Chiar am fost prost că am renunţat la Caroll? Oare ar fi putut să mă facă fericit? Aş fi fost eu în stare să o fac fericită?
Mai ţin minte că odată Caroll mi-a spus că Lisa nu m-a iubit. Atunci nu am crezut-o, dar acum... acum când am timp să recapitulez toate lucrurile miunate petrecute împreună îmi dau seama că poate avea dreptate. Poate chiar nu m-a iubit. Dar ce importanţă mai are acum? Totul s-a terminat. Trebuie să rămân în cuşca mea. Nu am voie să latru. Aveam nevoie de Carlos. Trebuia să mă descarc.
Stăteam la o cafea pe balcon. Era deja cald cu toate că seara acoperea totul. Carlos fuma. I-am luat o ţigară din pachetul deschis de pe masă.
-Mike, ce faci?
-Fumez.
-Tu nu fumai.
-De astăzi voi fuma.
-Nu a fost atunci degeaba energia pe care ai investit-o în a nu ceda în faţa colegilor?
-Atunci mă mai gândeam la sănătatea mea.
-Dar acum...
-Ce importanţă mai are? Oricum voi muri.
-Ce-s cu prostiile astea? Tu chiar ai înebunit.
-Cea pe care o iubesc nu mă vrea.
-Dar tu de unde eşti aşa de sigur?
-Dacă m-ar fi iubit nu mi-ar fi făcut una ca asta.
-Poate că a avut motive întemeiate.
-În mine avea încredere, putea să-mi spună.
-Poate era ceva ce nu putea să-ţi spună.
-Mă întreb, tu de unde eşti aşa desigur în privinţa intenţiilor ei?
Carlos a tăcut. Se vedea că îl frământa ceva. Nu ştia, să-mi spună sau nu.
-Carlos, şti ceva ce eu nu ştiu?
-Într-un anumit fel.
-Carlos, sunt eu, Mike, mie poţi să-mi spui.
-Mi-e teamă să nu înţelegi greşit ceea ce-ţi voi spune.
-Voi încerca.
-Ok, am văzut-o pe Lisa.
-Ce?!
-De fapt am vorbit cu ea.
-Să nu zici că te-ai culcat cu ea.
A tăcut. Schiţă o mutră vinovată. Îmi părea rău de Rosa. Dacă ar afla.
-Nu. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? Ţi-am spus că nu mă mai ţin de chestii din astea.
-Atunci ce poate să mă ducă pe o pistă greşită dacă nu asta?
-A fost la galerie. Ea a cumpărat ultimele picturi.
Am rămas paf. Nu-mi venea să cred. De ce?
-De ce nu mi-ai spus?
-Tu şi Caroll eraţi aşa de fericiţi. Ştiam că numele ei iar te-ar fi înfierbântat.
-Care le-a cumpărat?
-Vroia neapărat să o cumpere pe cea pe care tu nu vrei să o dai. Ce e cu pictura aia? De ce toţi se bat după ea? Eu nu am văzut mare lucru în ea.
-Eşti orb. Te-a întrebat ceva despre mine?
-De fapt mi-a cerut să nu-ţi spun nimic, dar sunt sigur că ştia că-ţi voi spune. Poate chiar asta vroia. Dar sunt doar speculaţii, de aceea ţi-am spus să nu mă înţelegi greşit.
-Dacă s-a interesat deodată de picturile mele, de ce nu dă nici un semn de viaţă?
-Poate aşteaptă ca tu să faci ceva.

-Nu. Dacă ea mai vrea, va veni.
-De unde eşti aşa de sigur?
-Face parte din înțelegerea noastră.
-Ce înțelegere?
-Oricum nu ai înțelege.
-Bine, bine.
-Poate chiar nu vroia să aflu că ea a fost la galerie.
-De aceea nu am vrut să-ți spun nimic. Ştiu că acum te va frământa chestia asta vreo lună şi când îți dai seama că a cumpărat o pictură doar că i-a plăcut vei fi dezamăgit, şi vei fi iar depresiv. Şi eu voi fi de vină pentru tot rahatul ăsta.
Am tras adânc fum din țigară şi am început să tuşesc.
-Te vor ucide.
-Nu va plânge nimeni după mine.
-Eu şi Rosa precis.
Mi-a smuls țigara din gură şi a astins-o în scrumieră.
-Nu mai eşti adolescent.
Asta era. Eram un adolescent prostănac care se lăsa influențat de orice bârfă.
În acea vară am avut un succes mare pe plan profesional. Am ajuns şef de departament şi oricum a încercat să mă evite, Caroll tot la mine trebuia să vină la semnat de acte. Între timp am observat că apele s-au mai liniştit la ea şi din când în când mai schimba o vorbă cu mine. Lisa în schimb nu mai dădea nici un semn de viață.
Am căzut într-o depresie.
Era groaznic. Nu puteam să mă gândesc decât la ea. Orice melodie cu substrat trist era trăită la maxim de mine, mă atingea fiecare cuvânt, fiecare vers. Nopțile nu le puteam dormi. Stăteam întins pe spate în living cu două lumânări aprinse lângă mine pe podea şi ascultam muzică. Nu o înțelegeam. Vroiam să ştiu ce a făcut-o să plece de lângă mine. Speram că într-o bun zi îmi va spune.
Într-o noapte în care n-am putut dormi m-am urcat în maşină şi m-am plimbat prin împrejurimi. Am ajuns de pe o şosea națională pe câmp. Nu mă interesa unde ducea. Aerul cald îmi usca lacrimile lăsând urme de sare pe pielea bronzată. Stelele erau pretutindeni. Luna strălucea pe cer. Părul îmi futura în vânt.
Maşina rula rapid pe şosea. Am oprit la un moemtn dat. Îmi era cunoscut acel loc. Era pădure. Nu-mi era frică, de fapt îmi era totuna dacă muream sau nu. Am auzit un sunet cunoscut în depărtare. Am mers pe o cărare şi am văzut oceanul. Era plaja Donnei. Aici a fost acel loc. Chiar aici. Multe focuri s-au mai făcut între pietrele amenajate de mine. Am căutat şi eu câteva crengi uscate şi am aprins focul. Focul şi oceanul erau în fața mea. Valurile liniştite se apropiau şi spălau nisipul.Mi-am dat pantofii jos pentru a-mi afunda picioarele în nisipul încă destul de cald. Focul era superb. Se mişca aşa de grațios.
Focul încerca să comunice cu mine. Parcă vroia să-mi amintească acea seară. Îi vedeam fața în acea flacără, zâmbetul.
M-am lăsat pe spate şi priveam cerul cu stelele. Erau aşa multe. Încercam să le număr, să le ating. Erau aşa de frumoase, ca diamante. Erau ca cerceii ce i-am dăruit, erau ochii ei.
Priveam cerul. Chiar era cineva acolo? Locuia cineva între stele? Era prea frumos să fie real. M-am ridicat în picioare şi am dat drumul la muzică în maşină. O melodie extraordinară îşi pierdea ecoul între valuri. Am luat o pătură pe care mi-am pus-o pe spate şi mă plimbam cu picioarele desculțe pe nisipul umed. Valuri se loveau de pantaloni, udându-i. Cămaşa flutura pe mine. Era aşa de frumos şi de linişte acolo. Flacăra se lungea dusă de vântul care adia. Briza. Apa era aşa de plăcută. Mă lovea.
M-am aşezat pe spate în fața focului. Am mai pus un lemn pe foc. Scântei au sărit în toate direcțiile înălțându-se şi la un moment dat se pierdeau, s-au stins. Acele scântei erau ca dragostea. Țâşneau deodată apoi se unduiau, ajungeau la un punct de fericire maximă ca apoi să se stingă pur şi simplu, fără nici un motiv. Oare nu trebuie să existe un motiv?
Am adormit acolo lângă foc. Am adormit aşa de bine. Nisipul era aşa de moale. Focul aşa de cald.
Pentru a o uita, m-am întors la pictură. După ce mi-am pregătit toate sculele mi-am dat seama că de fapt nu aveam nici o idee. Am amestecat nişte culori şi am început să trag nişte linii la întâmplare. Am făcut nişte ochi. Nişte buze. Semănau leit cu ale Lisei. Nu se putea. Nici la pictat nu mă lasa în pace. Am aprins o țigară şi cu scrumul încins am făcut găuri în pânză. Vroiam să ard pe rând fiecare linie pe care am tras-o. Acel miros de pânză şi vopsea arsă mă satisfăcea. Parcă o alungau din mine.

Am luat o pânză nouă. Am începu să trag alte linii. Dar orice făceam, tot portretul Lisei apărea. Parcă mă urmărea. Nu îmi dădea pace. De nervi am îmbibat pensula în vopsea neagră şi am trasat o dungă peste ochi, acoperindu-i. La alt portret dunga îi acoperea gura. La altul sânii. Am ars şi câteva pânze pe jumătate. Le aruncam prin cameră. Urlam.
Am ieşit pe balcon. Aveam nevoie de aer. Mă sufocam. M-am urcat pe balustrada balconului. Mai un pas şi muream. Interesant era că nu mă gândeam la moarte, nu-mi era frică de moarte. Aş fi vrut să mă desprind de balustradă şi să zbor. Aş fi vrut să planez printre celelalte clădiri şi copaci. Precis nu m-ar fi durut impactul cu pământul. Precis aş fi uitat atunci totul. La un moment dat chiar îmi doream să cad. Picioarele erau lipide de balustradă. Mă înțepa în talpă. Parcă vroia să mă arunce jos. Poate nici nu era aşa de rău să fi mort. Oricum, aş fi vrut să văd cine m-ar fi pâns. Aş fi vrut să fiu invizibil după moarte, să mă văd în coşciug. Să văd cum lumea plânge. Eram curios cine ține cu adevărat la mine.
Mulți ar veni din obligație, dar pe acei câțiva care vin din dragoste i-aş fi descoperit. Oare Lisa ar fi venit? Oricum ar fi câştigat după moartea mea. Picturile care se aflau în propietatea ei deveneau mai valoroase. Dar nu. Ce rost avea să mor? Ce rost avea să trăiesc? M-am dat jos de pe balustradă. Noaptea mă învăluia. Căldura aerului de vară se plimba pe tot corpul meu.
Am expus picturile respective sub denumirea de „Cenzură”, deoarece fiecare pânză avea ceva acoperit de negru sau ars. Erau cenzurate de mine. Lumea a fost uluită de inovția mea. Am primit şi oferte să predau la un curs de pictură. Nu-mi venea să cred cum de pe plan profesional îmi mergea tot mai bine iar în rest eram la pământ. Se pare că în aceste momente de depresie eram cel mai creativ. Era groaznic. De fiecare dată când eram lăudat pentru munca mea, atât pentru cea din birou cât şi pentru pictură trebuia să zâmbesc, asta aşteptau oamenii de la mine, dar după acel zâmbet se ascundea o prăpastie adâncă şi neagră. La un vernisaj la care am fost invitat şi lăudat pentru talent, m-am ascuns cu un pahar de şampanie după un zid. Am lăsat gălăgia în spatele meu. M-am proptit de zid şi mă gândeam doar la halul în care a ajuns viața mea. A apărut Carlos.
-Mike, iar te-ai ascuns. Ce crezi că rezolvi cu acest lucru?
-Nu mai văd lumea.
-De ce te izolezi?
-Nu pot fi aşa de fericit ca ei, nu mă pot bucura ca şi ei, deci nu pot face parte din grupul lor. Trebuie să mă ascund.
-Nu eşti prea sever cu tine?
-De ce? Mie-mi place aşa. Nu am trabă cu nimeni şi nimeni nu are treabă cu mine.
-Nu pot să te văd aşa.
-Ți-e milă de mine, dar nu ai de ce. Eu am ales acest stil de viață. Nu pot să vă văd aşa.
-Cum?
-Fără griji, fericiți.
-Ce ai vrea să stăm toți ca la priveghi doar de dragul tău, vrei să fim trişti?
-Nu, eu n-am spus să nu vă distrați, am spus că eu nu vă pot vedea aşa şi de aceea mă ascund.
-Cred că eşti pe calea cea mai bună de a nu mai părăsi nici o încăpere, vei deveni agorafobic.
-Chiar aşa de grav nu o să fie.
-Ascultă-mă pe mine. Unde crezi că o să ducă „stilul” tău de trai?
-În nici un caz la agorafobie.
-Nu vrei să vii şi să te amesteci în muțime?
-Mă înebunesc toate vocile amestecate pe care nu le înțeleg. Mă ameţeşte acestă mulțime.
-Ai nevoi de oameni.
-Cât se poate, încerc să evit contactele inutile.
-Dar ce vrei să faci? Vrei să mori?
-Nu ar fi o ideea chiar aşa de rea, dar nu. Am trecut deja de această fază. Vreau să trăiesc, vreau să mă cunosc şi vreau să ştiu în sfârşit ce vreau.
-Lisa. Lisa e problema ta. Nu o poți uita.
-Nu, Lisa a fost la început. Am căzut prea adânc în prăpastie, nu mai este nici o creangă sau rădăcină de care să mă agăț.
-Mike, eu cu Rosa suntem întotdeauna pentru tine o creangă.
-Poate nici nu o iubesc. Eu cred că doar ideea că nu cunosc motivul mă frământă. Nu cred că o iubesc. Ar fi

imposibil după aşa multă vreme. Nu crezi?
-Părerea mea nu e importantă. Tu trebuie să fii în clar cu sentimentele tale. Eu pot să te ascult, dar tu decizi.
-De ce îmi apreciază cu toții acum munca, de ce chiar acum când nu mă pot bucura?
-Ştii, succesul apare pe neaşteptate. Nu-l poți programa.
-Aş vrea aşa de mult să pot să-l gust, dar nu mă mai pot bucura de absolut nimic. Nu mai am sentimente. Sunt secat.
În seara aceea am plecat devreme acasă. Cu toate că era o căldură insuportabilă, uşa de la terasă era trasă. Nu ştiam ce să fac. Nu-mi era somn. Nu-mi era foame, nici sete. Am stins toate luminile.
Am aprins o lumânare. Am ascultat o melodie în care chitara clasică era preponderentă. Savuram fiecare acord, fiecare mişcare a degetelor pe corzile bine întinse. O baterie imita în surdină parcă bătăile inimii. Vocea suspina. Vocea dorea să evadeze din aparat. Vroia să fie liberă. Era aşa de trist. Căldura era insuportabilă. Mi-am deschis cămaşa. Am dat-o jos. Mi-am dat jos şi pantalonii. Am rămas doar în slip.
Tot mai era cald. M-am apropiat de uşă. Am observat că se pregătea o furtună. Nu-mi venea să cred, chiar avea de gând să plouă în California. Era incredibil, dar adevărat. De când am aşteptat acestă ploaie. Am tras încet uşile de sticlă la o parte. Vântul răcoros se plimba printre draperiile trase care se lipeau de pielea mea încinsă. Se plimba aşa de plăcut pe piele, aluneca. O picătură de apă mi-a atins mâna care s-a strecurat între draperii pe terasă. Era aşa de excitantă acea picătură, ca o atingere.
Stropii săgetau mătasea. Draperia era tot mai udă. Vântul o unduia lipind-o de trupul meu transpirat. Parcă ieşeau aburi de pe suprafața pielii. Era aşa de bine. Draperia se dezlipea şi se lipea din nou. Era extraordinar. Am păşit printre draperii pe balcon unde deodată apa se lipea nemiloasă de mine şi se prelingea pe corp, pe picioare.... Mi-am ridicat capul şi mâinile spre cer. Era aşa de bine să simt picăturile cum se prelingeau pe muşchii relaxați. Părul ud se lipea pe spate. Nu primeam destul. Vroiam mai multă apă. Oare Lisa stătea şi ea în ploaie? Ştiam că îi place ploaie. Oare dansează prin bălți? Oare şi ea simțea fiecare picătură ca o atingere? Am început să zâmbesc. Eram fericit. Stropii îmi atingeau buza întredeschisă spărgându-se şi apoi transformându-se în zeci de picături mai mici care coborau în viteză spre pământ. Mă răcorea aşa de bine. Mă simțeam ca un nou născut. Era o senzație pe care nu o pot descrie. A fost ca magie.
În acea toamnă am mai fost trimis odată la New York dar numai pentru o săptămână. În acea săptămână am revăzut toate locurile pe care le-am vizitat cu Caroll. Dar nu au declanşat nici un sentiment în mine. Cum mă plimbam aşa pe lângă magazine într-o vitrină, nu-mi venea să cred ce am descoperit. Era statueta cu bărbatul nipon din acea colecție. Lisa avea femeia. Bărbatul stătea aşa de singur acolo în vitrină. Avea nevoie de dragostea ei. Era disperat. Doar apropierea ei putea să-l vindece. Fără să mă mai gândesc am intrat şi l-am cumpărat. Aveam de gând să nu mai stau şi să aştept. Trebuia să ştiu ce s-a întâmplat cu femeia niponă. Oare i-a fost dor de el? Se mai gândea la el? Se bucura la revederea lui? Ştiam că îl voi trimite. Ştiam că asta voi face. Trebuia să ştie că o iubesc. Ea ştia ce simbolizează statuetele. Va înțelege când va primi perechea. Va înțelege că şi eu îmi vreau perechea. Va înțelege că o vreau înapoi. Eram aşa de fericit că am găsit un cadou pentru ziua ei. Mă bucuram ca şi cum am mai fi încă impreună. Curând am realizat că totul era doar un vis. Trebuia să revin la realitate. Îi voi trimite statuia dar ştiam că nu va rezolva nimic.
Am pus statuia în rucsac şi chiar când vroiam să trec strada am auzit ceva. Un şuierat de roți. Era aşa de aproape încât îi puteam simți mirosul de cauciuc ars. Acel vuiet. Mi-am întors privirea spre sunet. Ceva strălucitor, ca un fulger argintiu m-a săgetat, în lumina soarelui, în ochi şi m-a orbit. Am simțit cum o căldură mă cuprinde la picioare şi urcă tot mai repede. Argintiul orbitor m-a lovit şi am simțit cum sunt ridicat în aer şi apoi m-am lovit de ceva metalic. Mâna mi-a zburat direct în parbriz, pe care l-am făcut țăndări. Viteza maşinii era aşa de mare încât m-a aruncat de pe ea. M-am rostogolit de câteva ori pe betonul încins al şoselei. Tot oraşul se învârtea cu mine. Zgârie norii erau când sus când jos. Ceața a apărut în mijlocul oraşului. Era aşa de albă. Simțeam ceva cleios ce se prelingea pe mână. Era cald.
Căldura mă făcea să mă simt aşa de bine. Când am văzut mulțimea de oameni care au format un cerc în jurul meu şi mă priveau speriați, am priceput. Am intrat în panică. Doamne. Un accident. Te rog nu mă lăsa să mor. Nu vreau. O sirenă am mai auzit. Ceața era tot mai deasă. Trebuia să rămân traz. Am simțit nişte pălmi pe față. Vroiam să răspund la ele dar nu puteam. Încercam. Îmi era frică. Era prea devreme. Nu aveam voie să mor încă. Recunosc că am cam disprețuit viața. Am disprețuit ceea ce am mai de preț. Asta să fie pedeapa? Chipul Lisei se plimba în acel alb. Dansa în rochița ei roşie de vară. Marea era aşa de aproape. O auzeam. Îi simțeam mirosul. Vroiam să o ating. Mama. Mă privea aşa de îngrijorată. Parcă încerca să mă ajute dar nu putea. Eram aşa de trist. Iar Lisa râdea. Se uita la mine şi râdea. Arăta cu degetul spre mine. Râdea de mine.

Mi-a spus:

„Uite unde ai ajuns. Aşa vrei să mă câştigi înapoi?”

Eram aşa de mânios. Îmi era aşa de ciudă. Voiam să trăiesc. Pentru ea. Pentru a o recâştiga. Pentru asta trebuia să trăiesc. Încercam să-mi fac loc în ceaţă. Încercam să o dau la o parte, dar nu reuşeam.

Negru. Totul a devenit negru. Un ticăit ritmic se auzea. Am încercat să deschid ploapele. Lumina era orbitoare. Nu puteam. Am mai încercat o dată. O asistentă m-a întâmpinat.

-Nu vă agitaţi. Totul va fi bine. Trebuie să staţi liniştit.

Acele cuvinte erau aşa de dulci. Parcă era un înger. Am adormit. Când m-am trezit a doua zi dimineaţa, doctorii vorbeau ceva într-un colţ. Am încercat să mă ridic. Eram slăbit, dar am reuşit.

-Domnule doctor....

-D-le Jones, v-aţi trezit? Cum vă simţiţi?

-Bine.

-Aţi avut noroc. Nu s-a rupt nici un os. Aveţi carnea zdrobită şi câteva tăieturi dar în rest sunteţi bine.

-Când pot să plec?

-Vă mai ţinem două zile pentru orice eventualitate şi apoi puteţi pleca, mai mult nu putem face.

Acele două zile au trecut aşa de încet. Parcă nu se mai terminau. Vroiam să zburd prin Central Park. Vroiam să trăiesc. Eram aşa de fericit că trăiesc. Carlos a venit la mine. A fost speriat când a auzit că sunt la spital. A crezut că mi-am făcut ceva, că m-am aruncat de undeva. În aceste două zile mi-a fost clar cât de preţioasă este viaţa şi cât de fragilă. Parcă ar fi un fir de păr. Se poate rupe aşa de uşor.Trebuie să fiu fericit că trăiesc. Mi-am recuperat şi rucsacul cu statueta care ca printr-un miracol a rămas intactă. Alături de Carlos care tot se mai afla în stare de şoc am revenit acasă. Mai aveam dureri câteodată. Important era că trăiam. Dacă ai văzut moartea aşa de aproape, orice durere este suportabilă.

Ştiam că Lisa din vis mi-a dat curajul să trăiesc. Mi-a arătat că întotdeauna există un motiv pentru care merită să trăiesc. Cu toate că am scăpat ca prin gaură de ac nu eram fericit, o vroiam.

După revenirea acasă de la spital i-am cerut lui Carlos să nu spună la nimeni despre cele întâmplate, doar familia trebuia să ştie. Nu aveam nevoie de compătimire sau de mila aparentă a unor lingăi. Nu am povestit la nimeni despre experienţa pe care am cules-o în timpul accidentului.

Era deja noiembrie. Cu cât se apropia mai mult aniversarea de un an de când nu am mai sărutat-o, cu atât dorul era mai puternic. Mă plimbam pe străzile din Beverly Hills fără un scop anume. Intram în magazinele de pe Rodeo Drive cu toate că nu căutam nimic. Trebuia cumva să-mi astâmpăr setea de a o vedea. Întunericul se aşternu peste oraşul stelelor. Eram aşa de obosit. Mă dureau picioarele. La un moment dat m-am trezit într-un cinematograf la un film cu actorul care îmi era cel mai antipatic. Nu mai ştiam cum am ajuns acolo.

Mă durea că nu o puteam atinge, măcar de aş putea-o suna. Bine-nţeles că aş putea să o vizitez dar nu era posibil. Nu avea nimic de a face cu mândria mea, dar ştiu că nu i-ar pica deloc bine. Cine ştie, poate că între timp are deja alt iubit. În birou nu se vorbea nimic despre ea. Presupun că dacă avea pe cineva se afla deja cu toate că şi legătura noastră a fost mult timp secretă. Şansele de a avea un iubit erau de 50 la 50. Nu puteam risca. Dacă avea cumva pe cineva atunci m-aş simţi ca un rahat în faţa uşii sale.

Spre miezul nopţii am ajuns acasă. Nu am încuiat uşa. O aşteptam. Nici în nopţile următoare nu am încuiat uşa. Speram că va intra într-o zi. Dar aşteptam degeaba. Nu a venit şi nici nu va veni.

Eram aşa de obosit. Nu mai puteam clipi. Am adormit. Am auzit scârţâitul unei uşi. O persoană mişuna prin cameră. Nu mă puteam mişca. Vroiam să aprind lumina să văd cine era, dar nu mă puteam ridica. Pe sub plapumă am simţit o mână care se urca pe picorul meu. Era aşa de bine. Ce dor mi-a fost de o atingere. Era aşa de plăcut. Am simţit cum slipul aluneca pe picioare în jos. Eram excitat. Mi-am lăsat capul pe spate. Am închis ochii. Nu mă mai interesa cine era acea persoană. Îmi plăcea ce îmi făcea. Asta conta. Nimic altceva. Mă dezmierda. Degetele se urcau tot mai sus. S-au ascus sub tricoul meu . Mâinile au rupt tricoul. Crăpătura se mărea şi se apropia tot mai mult de gât. Nişte buze s-au lipit de pieptul meu. Am gâfâit. Era aşa de bine. Nu primeam destul. Am simţit cum sânii se frecau de pielea mea. Era divin. Mă scufundam în ea. Se mişca atât de fragil parcă evitând orice altă atingere. Parcă plutea peste mine. Mâinile ei mi-au atins bărbia. Am simţit o respiraţie sacadată cum se apropia de faţa mea. Parcă nu mai ajungea. Acele buze moi. Buzele îmi atingeau pleoapele. Le vrăjea. Am deschis pleoapele. Era întuneric în cameră. Doar o umbră plutea deasupra mea. Simţeam cum sfârcurile îmi atingeau pielea fină a abdomenului care tresări la atingere. În lumina pală a acvariului am observat doar pentru o fracţiune de secundă chipul Lisei. Am făcut nişte ochi. Nu-mi venea să cred. Nu mai puteam să judec. Mişcările ei ritmice mă înebuneau. Plăcerea m-a învăluit şi se plimba într-o

viteză uluitoare prin toate celulele. Căldura mi-a părăsit corpul. Am simţit deodată căldura pe mine.
M-am trezit speriat din somn. Nu era nimeni în cameră. Eram tot ud. Am visat. Am fost aşa de dezamăgit. Era aşa de real.
Nervos, am aprins veioza. Trebuia să mă spăl. Nici în vis nu mă lăsa în pace. Eram obsedat. După ce am făcut un duş m-am pus iar în patul moale. Cu toate că am visat, părea real. M-am bucurat chiar şi de o întâlnire doar sub această formă, decât deloc.
În alte zile mai călduroase nu puteam să dorm. Stăteam pe balcon şi priveam draperia cum se zbătea. Îmi aminteam de dansul ei care a înebunit chiar şi acea draperie neînsufleţită. Am intrat în casă să caut un aparat de fotografiat, apusul era splendit. Trebuia să-l imoratlizez. Căutam disperat prin sertare. Am dat de o cutie pentru pantofi. Când am deschis-o în ea erau toate fotorafiile făcute împreună. Am luat cutia şi aparatul foto care se afla în el şi am ieşit pe balcon. Soarele era uriaş şi roşu.
M-am aşezat pe scaunul de plajă şi am început să pescuiesc din cutia de carton rând pe rând fotografiile. Priveam pozele la minut făcute în drumul spre plajă. Erau puţin tremurate, maşina fiind în mişcare... Erau şi câteva fotografii pe care le-am făcut spontan, multe dintre ele nefiind încă văzute de Lisa. Era aşa de frumoasă. Atingeam fotografia. Îi mângâiam liniile feţei. I-am atins buzele... Ochii s-au umplut de lacrimi. Am privit toată colecţia.
Se înserase. Cu toate că nu am aprins nici o lumină, nu m-am mişcat de pe balcon. Îmi plăcea acel întuneric. Am auzit ora exactă de la un radio care urla pe plajă. Era miezul nopţii. Miezul nopţii. Ea lipsea. Aşa de mult aş fi vrut să o invit la dans. Trebuia să facem dansul de la miezul nopţii, declaraţia mea de dragoste. M-am ridicat în picioare şi pe melodia care a urmat la radio am început să dansez de unul singur. Mâinile mele o strângeau aproape de mine. Îi simţeam căldura. Îi simţeam mireasma pielii. Curând am realizat că era ridicol ceea ce făceam. M-am ascuns sub plapuma moale. Înainte de a adormi am ţâşnit repede din pat ca din puşcă şi am coborât repede scările. Am uitat să descui uşa.
Tot o mai aşteptam. Am deschis uşa. Am privit casa scărilor care era goală. Am tras uşa după mine verificând încă odată dacă nu era încuiată. M-am urcat în dormitor şi am adormit. Ideea că uşa era descuiată mă liniştea şi îmi creea un somn liniştit...
Se apropia Crăciunul. Era o perioadă foarte grea pentru mine. Carlos ştia acest lucru şi de aceea m-a invitat să petrec cu ei Crăciunul. Trebuia să-i refuz deoarece în acest an m-am dedicat familiei. Vroiam să petrec şi eu sărbătorile în sânul familiei pe care am cam neglijat-o din cauza escapadelor mele amoroase în această perioadă a iernii. Nu prea aveam chef să sărbătoresc fără ea. Îmi era greu să o uit. Mama a observat că ceva nu era în regulă cu mine dar nu m-a întrebat nimic. Ştia că nu-i voi răspunde.
-Mike de ce te închizi aşa?
-Nu înţeleg.
Făceam pe prostul. Poate muşca momeala şi mă lăsa în pace.
-Nu face pe prostul. Văd că nu ai nici un chef să împodobeşti bradul.
-E prea cald. Aceste temperaturi ridicate cam alungă atmosfera festivă din mine. Aş vrea să fiu vioi, dar căldura...
-Nu da vina pe căldură, te cunosc prea bine ca să-mi dau seama că ai probleme amoroase.
-Mamă, nu-i nevoie să faci din ţânţar armăsar.
-Eu vreau să te ajut. Deschide-te. Lasă-mă să mă apropii de tine. Nu alunga ajutorul meu.
-Nu am nevoie de ajutor.
-Asta crezi doar tu. Nu pot să te văd cum suferi.
-Nu sufăr. Nu sunt bine dispus.
-De câteva luni nu mai eşti bine dispus. E bătător la ochi.
-Şi ce-mi propui să fac? Să cer lui Moş Crăciun să mi-o aducă înapoi?
-Poate nici nu-i o idee chiar aşa de rea.
-Mama, ştiu că vrei să mă ajuţi dar trebuie să-mi revin singur. Mai trebuie să te ajut la împodobit?
-Nu. Poţi să pleci. Du-te şi plimbă-te iar pe străzi în sus şi-n jos. Nu vei rezolva nimic doar stând şi aşteptând.
M-am apropiat de ea. Am sărutat-o pe obraz şi mi-am luat rămas bun.
-Mike, să nu uiţi să vii mâine la ora 19 exact. Dacă vii mai târziu s-ar putea să nu mai primeşti de mâncare.
I-am zâmbit şi apoi am coborât scările.
M-am plimbat pe străzi exact cum a prevăzut mama. Cu toate că străzile erau împodobite cu ghirlande de brad, cu luminiţe, zăpadă artificială, căldura alunga acea atmosferă de sărbătoare din sufletul meu. Nu se putea

acompara cu Crăciunul de anul trecut. Oraşul era gălăgios. Melodii vesele de sărbătoare răsunau pe străzi. La fiecare colț era un Moş Crăciun.
În depărtare am văzut o biserică. Părea singuratică. M-am apropiat. Îmi amintea de biserica din Aspen. Am deschis uşa mare şi grea. Aceasta scoase un scârțâit. Arhitectura gotică mă fascina. Din interior părea mai mare. Un cor de copii făceau probele finale pentru ziua următoare. M-am aşezat pe o bancă şi m-am lăsat vrăjit de acea atmosferă. Vocile lor erau angelice. Toată cupola răsuna.
Am uitat de toate problemele cotidiene. Lumânările care ardeau de o parte şi alta a altarului scoteau un sunet care senăna unor şoapte. Mă chemau să mă apropii de ele.
Flăcările dansau pe sunetele de orgă. Era aşa de pace în acea încăpere. Aşa de mult mi-am dorit să fi fost şi Lisa acolo să poată savura acele momente divine. Am îngenunchiat în fața lumânărilor care înconjurau o statuetă. Priveam acea statuie care parcă mă urmărea, parcă încerca să mă mângâie. Simțeam o căldură în interior. Ochii îmi erau plini de lacrimi. Aveam impresia că flăcările lumânărilor se desprindeau din fitile şi pluteau în aer. Mi-am încrucişat palmele şi m-am rugat. Nu era o rugăciune stas. Era mai mult o rugăciune improvizată dar care a venit din inimă. Îi ceream Lui, oricare ar fi fost şi oriunde se afla să-mi liniştească durerea. Îi ceream să mă vindece. Am rămas în genunchi încă vreo zece minute lăsându-mă vrăjit de atmosfera cu adevărat de sărbătoare. M-am ridicat şi am traversat încet biserica. M-am aşezat în ultimul rând de bănci. Copii tot mai cântau. Mai greşeau. Împortant era că erau împreună şi cântau. Poate că în afara bisericii erau duşmani, poate că nu se suportau sau se băteau, dar aici în interior totul era uitat. Muzica îi unea. Erau mai puternici decât credeau.
M-am ridicat încet cu toate că aş fi putut să mai stau câteva ore nemişcat, doar privind. Am părăsit biserica. Pe drum mi-am mai întors de câteva ori capul după ea.
În acea noapte am dormit aşa de liniştit. M-am odihnit. Mă simțeam curat.
La lucru iar am primit invitații pentru sărbătorirea Revelionului. Eram sigur că trei persoane nu vor merge: eu, Lisa şi Caroll. Fiecăruia dintre noi îi era teamă să-l întâlnească pe celălalt. Aveam de gând să petrec singur Revelionul, deprimat dar aceasta a fost alegerea mea. Nici Carlos nu a reuşit să mă convingă să vin la Revelionul organizat de el.
Până la Revelion mai erau câteva zile.
Era ora 19 şi eu tocmai am sunat la uşa mamei mele. A deschis uşa zâmbind.
-Mike, sărbători fericite îți doresc.
-Mulțumesc mama, ale tale să fie şi mai fericite.
-Hai înăuntru.
Masa era frumos aranjată. Vâscul atârna în cameră. Totul strălucea în lumina lumânărilor.
-Îți place cum am aranjat casa?
-Mama, este superb. Îmi pare rău că mătuşa nu sărbătoreşte cu noi.
-Cu toate că e despărțită de Stanley, de dragul nepoților vor să peteacă sărbătorile ca o familie. Nu se aşteaptă la prea multe, dar de dragul nepoților...
Mâncarea a fost delicioasă, ca de obicei la masa ei. Eram fericit. Nu mi-a părut rău că am ales acel popas pentru sărbători. I-am cumpărat un mixer nou, celălalt fiind deja de mult timp stricat. Nu am lăsat să despacheteze cadoul în seara de Ajun. Trebuia să aştepte până dimineața, conform tradițiri. Am observat că şi cadoul meu stătea ascuns sub brad. Eram curios dar m-am abținut. Puteam să aştept.
Seara ne-am pus fiecare într-un fotoliu să privim bradul împodobit cum era invadat de zecile de luminițe minuscule. Un disc vechi cu colinde se chinuia pe pick-up. Foşnetul prafului şi zgârieturilor asimilate de-alungul anilor se potrivea perfect momentului. Savuram cafeaua încet. Mai gustam din prăjiturile specifice sărbătorilor. Eram fericiți. Am adormit privind.
Dimineața când m-am trezit eram acoperit până la gât cu o pătură făcută de ea. Am auzit vasele în bucătărie. Ca de obicei, era prima care se trezea. Când a auzit că mişcam pe fotoliu a intrat în cameră.
-Bună dimineața.
-`Neața.
-Acum trebuie să deschid cadoul că mor de curioasă.
Cu o plecăciune a capului i-am îngăduit. Era ca un copil mic. Când a descoperit cutia care prezenta câteva fotografii ale mixerului a scos un chicotit de bucurie. M-a sărutat imediat.
-Îți mulțumesc, dar nu era nevoie să cheltui aşa de mult cu mine. Acum deschide cadoul meu.
S-a îndreptat spre brad de sub care a scos un pachet. Curios am rupt hârtia decorativă. Am rămas mască.

Eram şocat. Era un after shave care ştia că îmi place.
În acea zi i-am vizitat şi pe Carlos şi Rosa. Spre seară Carlos m-a luat la o parte şi a discutat cu mine.
-Mike, îți merge bine?
-Da, nu ştiu de ce toți mă întreabă asta?
-Dar cu Lisa cum rămâne?
-De Lisa am eu grijă.
-Doar nu vrei să-i faci vreun rău.
-Nu. Voi sta pe fundul meu şi voi aştepta.
-Deci iar nu vei face nimic.
-Poate îi e frică să facă ceva. Precis crede că nu am iubit-o.
-De ce să creadă asta?
-Din cauza perioadei de timp scurte între ea şi legătura mea cu Caroll. Ce altă explicație să-şi fi dat. Şi-a zis că nu am iubit-o.
-Într-un fel ar avea dreptate.
-Poate crede că şi eu am pe cineva şi îi e frică să mai încerce.
-Posibil.
-Nu se aştepta să mă cuplez aşa repede cu altcineva.
-Drept să-ți spun, asta nu am înțeles nici eu.
-Precis are pe cineva. Nu mai e interesată de mine.
-În locul tău n-aş fi aşa de sigur.
-Să nu zici că ...
-...a cumpărat ceva din noua colecție.
-De ce face asta? De ce mă duce pe piste greşite?
-Poate nu te duce. Poate vrea să vă împăcați.
-Nu vrea să ne împăcăm. Dacă ar vrea asta atunci ar acționa altfel.
-Poate şi-a schimbat tactica.
-Sigur nu. O cunosc prea bine.
-Atunci de ce a cumpărat o pictură?
-Tu ai spus. Poate e iubitoare de artă şi îi plac picturile mele. Nu e o crimă să-ți placă picturile ex-prietenului.
-Dacă ar şti ce speranțe îți trezeşte, ar renunța.
-Crezi că nu ştie?
-De unde să ştie? Tu eviți să-i spui. Nu are de unde să ştie ce doreşti. De unde să ştie că tu o mai iubeşti.
-Şi crezi că dacă ar ştii, ar schimba ceva?
-Precis.
-Da, precis nu mă va mai saluta pe veci. Ea nu vrea o a doua şansă. Sunt sigur că s-a gândit bine asupra motivelor despărțirii noastre. E o femeie calculată. Ştie ce face.
-Tu o cunoşti mai bine...
-Îndeajuns pentru ai recunoaşte stilul.
-Deci, vei aştepta să facă ceva?
-Nu pot aştepta, deoarece nu va face.
-Atunci vei suferi mai departe.
-Poate într-o zi îmi va trece.
-Şi când va fi acea zi?
-Întreabă-mă ceva mai simplu.
-De ce o iubeşti?
-De ce să nu o iubesc ar fi întrebarea potrivită. Iubesc aşa de multe lucruri la ea încât te-aş ține până dimineața înşirându-le. Aveam atâtea amintiri extraordinare. Nu pot să-mi imaginez cum de le-a putut uita.
-Poate nu a vrut prea multe de la tine. E posibil să fi fost doar o atracție sexuală.
-Nu pot crede asta.
-Poate şi-a încercat puterea de seducere. Tu ai muşcat-o.
-Da...
Era dureros, dar trebuia să recunosc. Nu am mai scos nici un cuvânt toată seara. Fumam şi beam. Priveam oraşul de pe balcon.

Singurătate. Acesta era mottoul meu. Mai bine singur decât cu cineva pe care nu iubesc. Numai că şi de singurătatea asta te scârbeşti la un moment dat. E mai rău ca şi cancerul, te mâncă, te roade până nu mai rămâne nimic din tine. Dispari.
Prieteni. Prietenii sunt importanţi, dar nu pot înlocui persoana iubită. Cu cât doresc ei mai mult acest lucru cu atât devin mai ridicoli, mai enervanţi. Te saturi de grija pe care ţi-o poartă. Tot timpul îţi fac cunoştinţă cu femei nemaivăzute de tine cu scopul de a te scoate din singurătate. Dar odată prizioner al acestei stări cu greu mai poţi evada. De cât ori vroiam să merg pe stradă şi să intru în vorbă cu alte femei. Ce aveam de pierdut? Dar nu reuşeam. Simţeam că o înşelam pe Lisa. Ce prostie. Cum puteam să mă gândesc la aşa ceva cînd nici nu mai suntem împreună şi ea poate m-a şi uitat lăfăindu-se în braţele altui bărbat. Era aşa de trist dar adevărat. Nu ştiu de ce nu vroiam să accept realitatea. Trăiam în lumea mea fantezistă şi nu era bine. Cu cât mă depărtam de realitate cu atât viaţa mea devenea mai imaginară.
În cadrul plimbărilor mele nocturne treceam printr-un parc unde vedeam pe fiecare bancă câte o pereche sărutându-se. Îmi era aşa de ciudă. Nu pe ei, ci pe mine că eu nu eram în stare să realizez ceva aşa de simplu. Îi invidiam pentru norocul lor. Îmi era milă de ei pentru viitorul imprevizibil care le va frânge inima.

Era 31 decembrie. Era ziua ei. Era Revelionul. Eu eram singur, dar nici nu doream pe careva prin preajma mea. Dimineaţa a fost aşa de monotonă. M-a cuprins nostalgia ultimelor clipe petrecute împreună. Mă vedeam din nou în acea seară. Voiam să-i urlu să rămână. Ea nu auzea nimic. Stătea în mijlocul şoselei şi privea cum maşina dispărea în depărtare. Ştia că va fi pentru ultima oară. Mă simţeam aşa de singur. Doream ca ea şă mă strige pe nume.
Am mai privit o dată statueta niponă. Durerea de pe faţa lui se evapora. Ştia că în curând o va revedea. Lucru care nu puteam să-l spun despre mine. Am împachetat statueta într-o cutie de carton şi hârtie de ambalaj. M-am îmbrăcat, al luat cadoul şi am coborât la maşină.
Am ajuns în faţa casei unde locuia. Era linişte pe acea stradă. Nici un suflet de om nu se arăta. Totul era pustiu. Am aştepat puţin în maşină. Trebuia să fac ceva. Mi-am luat inima în dinţi şi am părăsit maşina. M-am apropiat încet de casă. Casa părea tot mai aproape. Uşa parcă fugea spre mine. Îmi bătea inima ca nebună. Trebuie. Am ajuns în faţa uşii. Mă rugam ca ea să nu iasă chiar atunci. Am lăsat cadoul în faţa uşii pe pământ. Nu am putut suna. Mâna îmi era imobilizată. Nu vroia. M-am întors şi cu un pas rapid m-am apropiat de maşină. Am pornit cu viteză de pe loc. Mai priveam în oglinda retrovizoare. Cadoul tot mai stătea pe ştergătorul de picioare.
Acestă întâmplare e ultima pe care ţi-o scriu deoarece până în prezent nu s-a mai întâmplat nimic. Chiar este 31 decembrie. Acest Revelion va fi unul dintre cele mai deprimate. Eu îl voi face să fie aşa. Până seara mai sunt câteva ore în care îmi voi face ceva de mâncare dacă voi avea chef. Oricum nu am stare de distracţie. Sper că scriind pe hârtie toate aceste întâmplări mă voi elibera de ea.

PARTEA A PATRA

Afară este întuneric. După ce am aşternut pe hârtie toată povestea parcă am devenit invincibil. Mă bucur că am reuşit să fac acest lucru.

Mă enervează gălăgia care ţâşneşte din fiecare apartament. Cum de pot oamenii să se distreze aşa de bine într-o singură noapte a anului?

Se apropie un an nou. Ar fi bine să îmi propun nişte chestii pe care vreau să le fac şi pe care nu vreau să le fac în anul care urmează.

Să vedem. Aş vrea să nu mai fiu aşa de rău cu cei din jurul meu care îmi vor doar binele. Nu mai vreau să mă las rănit de cineva. Îmi doresc să am puterea să pot trăi viaţa aşa cum trebuie trăită. Vreau să fiu fericit. Ştiu că sunt prea multe dorinţe dar sper că măcar jumătate dintre ele să le pot realiza. Anul trecut nu mi-am dorit nimic şi ce am realizat? Nu că aş crede în superstiţiile astea dar nu mi-e tot una. De ce să nu-ţi doreşti ceva? Să ai măcar încrederea în propiile-ţi puteri, să fii convins că vei reuşi fară nici un fel de ajutor. Credinţa în superstiţie e doar hrană pentru ego. Câteodată e bine să crezi în ceva ce nu înţelegi.

Ce s-ar întâmpla dacă am înţelege tot ce se petrece pe planeta noastră? Am muri. Ne-ar exploda capul de prea multă ştiiţă. Mai puţin e mai mult decât nimic.

Sunt trist. Cum stau pe acest balcon şi privesc cerul plin de stele şi aud ţipetele de la o petrecere din apropiere realizez că am pierdut acest spirit al distracţiei. Este grav acest lucru dar voi supravieţui.

Acum ţin în mână aceste foi pe care mi-am aşternut cele mai adânci dureri şi cele mai măreţe dorinţe. A fost frumos dar a trecut. Vine un an nou, o viaţă nouă. Trebuie să uit tot ce s-a întâmplt dacă vreau să am o viaţă normală. Am aici coşul de gunoi în faţa mea. De acolo am scos foile pe care am aşternut viaţa mea de un an şi jumătate. Nu pot să arunc aşa, pur şi simplu, la coşul de gunoi trecutul. Au fost şi momente extraordinar de frumoase, dar şi unele de care nu mai vreau să-mi amintesc. Este un mod prea josnic de a uita trecutul.

Flacăra brichetei care tocmai am aprins-o parcă vrea să lumineze toată noaptea, aşa se zbate. Foile stau pe betonul rece al balustradei. Fiecare pagină un moment din viaţa mea. Flacăra gâdilă colţul colii, ca până la urmă căldura să transforme totul în scrum. Paginile în flăcări plutesc liniştit în aer. Coboară de pe balconul meu. Acesta este focul meu de artificii pentru Revelion. Trecutul meu arde undeva în aer dus de vânt. Acesta este modul cel mai cinstit de a uita totul.

Se apropie miezul nopţii. Petrecerile sunt în toi. Televizorul meu stă aprins pe un canal oarecare. Lumânarea aprinsă stă pe cutia televizorului, ceara care s-a prelins lipindu-se pe plasticul negru. Sonorul televizorului este dat la minim pentru a putea auzi melodia care o ascultam foarte des în ultima săptămână. Mă doare deja spatele de atâta stat pe podea, dar acesta este modul meu preferat de a uita totul. Textul melodiei este trist. La un moment dat spune „nu pot să-mi găsesc rostul, nu pot să-mi găsesc dragostea". Acestea sunt gândurile mele. Ochii îmi sunt plini de lacrimi.

Este deja 23.55. La postul de televiziune prezintă din zece în zece minute ora exactă. Toţi sunt fericiţi şi chefuiesc în studio.

Este ora 23.58.

Anul nou se apropie. Îmi este teamă de el. Nu ştiu ce mă va aştepta. Acest necunoscut numit viitor mă înspăimânta, dar ce rost are să trăim dacă ştim ce se va întâmpla cu noi. Nici un rost.

Draperia se joacă cu vântul de pe terasă.

O umbră apăru după draperie. Privesc speriat.

Lisa. Lisa. Lisa este în carne şi oase. Nici nu ştiu cum să reacţionez. Precis iar visez cu ochii deschişi, dar este imposibil.

Doamne, ce bine arată. Draperia ne desparte. Nu mă pot ridica. Mă simt aşa de greu. Nu pot scoate nici o vorbă.

Cu o mână îşi face loc printre draperii şi se apropie de mine. Ea este. Pe ascuns mă piţig ca să fiu sigur că nu visez. A înţeles mesajul meu. Chiar a venit la mine. Poate a venit doar să-mi spună să nu o mai deranjez. Părul ei flutură uşor în adierea vântului. Buzele ei sunt aşa de senzuale. Ochii. Plini de lacrimi.

La televizor tocmai transmit numărătoarea inversă. Involuntar amândoi privim acest spectacol.

10....9.....8......7.......6.......5.......4.......3.......2.......1.......0

Este anul nou.

Focurile de artificii explodează în spatele ei. Este aşa de frumoasă. Aşa de ireală. Luminile multicolore din spatele ei nu mai par a exploda din cauza sărbătorii ci din cauza ei. Ea este motivul.

-Este miezul nopții.
Da este miezul nopții şi tu ai venit să mă vizitezi. De ce ai venit la miezul nopții?
Mi-e aşa de greu să mă ridic dar privirea ta mă vrăjeşte. Trebuie să mă ridic. Flacăra lumânării se joacă pe fața ta şi nici nu-ți dai seama. Apropierea noastră este electrizantă. Ochii aşa de mari şi plini de pasiune. De când am aşteptat acest moment. Eşti aşa de frumoasă. Te doresc aşa de mult. Te iubesc aşa de tare. Mi-e aşa de dor de atingerea ta. Cred că ai înțeles ce gândesc din privirile mele. Mi-e imposibil să vorbesc.
-Dansează cu mine.
Cum aş putea să refuz aşa o invitație? Mă iubeşti. Mă iubeşti. Căldura corpurilor noastre se contopeşte. Sunt vrăjit de privira ta. Dansez fără să vreau. Parcă plutesc. De ce ti-a trebuit un an pentru acest dans?
Gura ei se apropie de lumânare. Cu o suflare ai stins flacăra.
Întuneric. Mâini. Dans. Dragoste. Buze. Sărutări. Fericire. Lisa. Foc.